

Щоредица "Знаменити романи"

Вера КОУИ
БЛЯСЪКЪТ
НА СЛАВАТА

КНИГА ПЪРВА

КАЛПАЗАНОВ 408.007 - 1996

ВЕРА КОУИ
БЛЯСЪКЪТ НА СЛАВАТА
КНИГА ПЪРВА

Превод: Диана Кутева, Стамен Стойчев

chitanka.info

Ева Черни, владееща могъща козметична компания, отдавна се е обиграла в изкуството да продава мечти на десетки хиляди жени. Родена като Анна Фаркас в малко унгарско село, Ева се изкачва шеметно по стълбата на успеха и неслучайно я наричат Императрицата на красотата. Преливащ от очароващи разкрития за света на блясъка, пред който почти никоя жена не може да устои, романът „Блясъкът на славата“ разкрива жестоката схватка между властна майка и решителна дъщеря: и двете — изпълнени с воля за победа, и двете — уязвими, но неспособни да отстъпват.

ГЛАВА ПЪРВА

Кеймбридж, 1988 година

Макс попита портиера за Алекс, но преди да отговори, той му подаде някаква бележка:

— Доктор Brent ме уведоми, че сигурно ще я потърсите. Помоли ме да ви предам тази бележка и да ви предложи да я изчакате в апартамента й. Той се намира в страничното крило, стълбище Б...

— Знам пътя — любезно го прекъсна Макс.

Бележката беше кратка, написана с четливия почерк на Алекс:

„Съжалявам, че не мога да те посрещна, Макс, но ме извикаха в ректората. Чувствай се като у дома си. Бутилката «Джак Даниелс» е на обичайното място. Запазих маса при Леонардо, както ме помоли. Какво се е случило този път?“

Алекс

„Също като кучетата на Павлов — раздразнено си помисли Макс. — За нея всяко мое посещение е предвестник на лоши новини. Е, този път е по-различно, момичето ми. Този път не се касае за нещо, което аз съм извършил, този път аз ще искам от теб да предприемеш нещо...“

Уютният апартамент на Алекс гледаше към „Фелоус гардън“. Тя бе запалила камината и бе дръпнала завесите във всекидневната, така че стаята бе огрята от късното октомврийско слънце. Бутилката „Джак Даниелс“, която извади от бюфета, дори не бе разпечатана. Макс се настани в широкото кресло до камината, протегна дългите си крака и си наля чаша с уиски. Пътуването бе изморително, тъй като движението пак беше претоварено, а точно преди Стратфорд имаше задръстване поради някакъв инцидент, но трябваше на всяка цена да се види с Алекс. Бе изминала една година от последната им среща. „Твърде дълго не съм се виждал с Алекс — помисли си той. Включи

стереоуредбата и прекрасната музика, излизаща изпод вълшебните пръсти на Ерол Гарнър, изпълни стаята. — Настъпи моментът, Алекс, когато най-после ще осъществиш мечтите си.“

Замисли се защо деканът на факултета в колежа Бюфорт, Кеймбридж, е изпратил съобщение до доктора по литература Александра Брент, която работеше като асистент в катедрата по английска литература. Поканите на декана не можеха да се възприемат лекомислено, както не можеше да се отнасяш шеговито и към самата Александра. Макс се усмихна. Тя приличаше твърде много на майка си, въпреки че Ева Черни не искаше да го признае. При мисълта за Ева Макс се намръщи и пръстите му нервно забарабаниха по кожената облегалка на креслото.

Тъкмо си наливаше втората чаша, когато вратата се отвори и Алекс се втурна в стаята. За негова изненада страните ѝ бяха зачервени, а обикновено спокойните ѝ светлокафяви очи този път блестяха от радост.

— Съжалявам, че те накарах да ме чакаш, Макс... Виждам, че дори и без помощта ми вече си успял да намериш бутилката. — Той се изправи, а тя прекоси стаята, прегърна го и го целуна. — Толкова се радвам да те видя отново!

— Току-що си мислех, че измина почти година от последната ни среща. Твърде дълъг срок, Алекс...

— Няма значение. Изобщо не си остарял от последната ни среща и ми се струва, че, както обикновено, и сега се нуждаеш от подстригване. — Алекс подръпна черните му къдрици, които достигаха яката на ризата. Откакто го помнеше — а тя го познаваше от двадесет години — в черната му гъста коса винаги се виеха леко сивеещи нишки.

— Ти също не ми изглеждаш остаряла — върна ѝ комплиментата той.

— За това ли си тук? За да провериш дали внезапно не съм се разхубавила?

Макс я изгледа намръщено.

— Не е нужно да се заяждаш с мен.

— Съжалявам — тя го погледна разкаяно, — но откакто те познавам, ти винаги изпълняваш някаква мисия на мадам...

— Този път не съм дошъл по заповед на майка ти.

— Каквато и да е причината, знаеш, че винаги се радвам да те видя. Ще пийнеш ли чаша чай?

— С добре препечени кифлички. И нека е индийски, Алекс, а не китайски.

Алекс завистливо го изгледа.

— Как може да ядеш толкова много и никога да не наддаваш нито един грам?

— Много работя, това е единственото обяснение.

— Тя все така ли размахва камшика?

— Искаш ли да ти покажа белезите?

Алекс се засмя и се запъти към малката кухня.

— Какви са новините от Крис? — подвижна тя от кухнята. — Сигурна съм, че се е заела да изтормози до смърт персонала на болницата. А той пак се държи като разглезено мамино синче.

— Не, не е съвсем така.

— Колко кости си е натрошил този път? Казаха ми само, че Крис е смачкал поредната си кола, но и той бил пострадал. Коя поред е тази кола... четвъртата ли?

— Петата. Беше чисто ново порше, купено само преди десетина дни.

— Доста голям глупак се оказа брат ми! — Алекс се намръщи, едновременно загрижена и раздразнена. Взе подноса с чая, отрупан с препечени кифлички, пакетче масло, два ножа и две вилици, и се върна във всекидневната. — Не може да проумее, че не е в състояние да се отърве от властната си майка, дори и да препуска по шосетата с хиляда мили в час. — Подаде вилиците и кифлите на Макс. — Не си дошъл да ме убеждаваш да отида в болницата и да му държа ръката, нали? Отдавна знам, че брат ми става ужасен, направо непоносим, когато му се налага да пази леглото. Сигурно е отегчен до смърт и иска да му правя компания. Не познавам човек, комуто по-бързо да омръзва всичко на този свят.

— Не, Алекс, не съм дошъл тук по негово настояване.

Тя се намръщи още повече и сърдито попита:

— Тогава кой те изпраща? Нещо не е наред, нали? Усещам го.

Макс се вгледа в кифличката, която държеше.

— Алекс, този път е много по-сериозно. Досега Крис не е претърпявал толкова тежка злополука.

Младата жена се вцепени.

— Много ли е зле? — уплашено прошепна тя, а тонът ѝ издаваше, че очаква най-зловещия от всички възможни отговори. — Поршето е много мощна кола... С колко е карал? Със сто и четиридесет?

— Вдигнал е до сто и осемдесет.

— Господи, о, господи... — изхлипа Алекс. Лицето ѝ пребледня като платно.

— Сега е в клиниката. В интензивното отделение.

— В клиниката? Но може би само за някоя незначителна операция... от някой пластичен хирург, нали... за да му коригират белезите от новите шевове? — Гласът ѝ се извиси от тревога. — Колата не е избухнала и той не е обгорял, нали?

— Не. В кома е и го поддържат с инсталация сърце-бял дроб. Всъщност вече е в клинична смърт, обаче майка ти още не разрешава да изключат апаратурата. Затова сега съм тук, при теб. Да те помоля да се срещнеш с нея и да я убедиш, че не ѝ остава нищо друго, освен да се сбогува с Крис.

Когато заговори, лицето ѝ бе все така пребледняло, но гласът ѝ бе спрял да трепери.

— Никога досега майка ми не е разговаряла човешки с мен, нито веднъж през целия ми живот! Защо смяташ, че сега ще се вслуша в думите ми?

— Защото... защото, дявол да го вземе, ти си нейна дъщеря.

— За нейно искрено и вечно съжаление.

— Тя не е на себе си, Алекс. Знаеш как боготвореше Крис. Веднага, щом ѝ съобщиха, се озова в болницата и се разкрещя да опразнят незабавно всички стаи в отделението. Заповяда да свикат спешен консулт от най-добрите неврохирурзи в Лондон и Кеймбридж. Откакто го докараха в интензивното отделение, не се е отделяла от леглото му. Нито яде, нито спи...

— Откога е така?

— От една седмица. Лекарите ѝ казаха, че брат ти е с преустановена мозъчна дейност още преди да го свържат към животоподдържащите системи, ала тя отказва да приеме истината. Работата е там, че... — Макс замлъкна за миг — лицето му е смазано

от удара. Тилът му е натрошен като черупка от яйце. А мозъкът му е станал на каша...

Ужасена, тя затвори очи. Той се пресегна и я стисна за рамото. Алекс рядко, само в изключителни мигове, разкриваше чувствата си — последица от безрадостното детство, от мъчителните години, през които се бяха отнасяли към нея като към част от мебелировката.

— Някой трябва да я убеди да се примири със случилото се и да приеме фактите. Само ти можеш да го сториш.

— Майка ми винаги се е старала да не забелязва съществуването ми и да избягва срещите с мен. Нима мислиш, че при тези ужасни обстоятелства тя изобщо ще ме погледне? Аз съм последната личност, с която би желала да се срещне.

— Моля те да се опиташ, заради Крис, да сложиш край на този отвратителен фарс. Брат ти е мъртъв, Алекс! Нима искаш да остане свързан с години към онази дяволска машинария? Да бъде жив труп? Той не заслужава подобна участ. Нали винаги си го подтиквала да се старае да постигне нещо повече в живота си?

В този миг отзвучаха последните приглушени тонове на пианото и сигналната лампичка на компактдиска угасна. Ала двамата събеседници отдавна не чуваха мелодията. Настъпи тишина, нарушавана само от пукота на дървата в камината. Внезапно се чу съскането на чайника през вратата към кухнята и Алекс рязко скочи от креслото.

— Тя попита ли за мен?

— Не. — Макс, както винаги, бе искрен докрай с нея. Младата жена изтича в кухнята. — Но майка ти сега не е на себе си — подвикна той през отворената врата. — Нищо друго не я интересува, освен любимия й син. Ева Черни е особена жена. За нея красотата е най-висшата ценност и ти отлично знаеш колко държи на външността си, но сега няма да я познаеш. Ще ми повярваш ли, че от една седмица, през тези кошмарни седем дни и нощи, нито веднъж не пожела да се погледне в огледалото. Всъщност в стаята на Крис въобще няма огледало. Ако и това не е достатъчно да те убеди, че тя не е на себе си, наистина няма повече смисъл да си хабя думите.

— И въпреки това очакваш, че ще ми обърне внимание.

— Много добре знам колко студено се отнасяше с теб, но Ева Черни никога не се е вписвала в нормите за човешкото поведение.

Може би ще оцени жеста ти, в такъв тягостен за нея миг...

— Да, колкото свинете ще полетят, толкова и тя ще се разчувства от присъствието ми. — Алекс сърдито тръсна глава и се върна в кухнята, за да донесе чая.

— На твоє място не бих се отказал от тази възможност.

— Как ли не! — извика тя през вратата.

— Не исках да те обидя, Алекс! Може би не намерих най-подходящите думи... Понякога ми се струва, че тайно в себе си майка ти се възхищава от теб, макар да не желае да го признае. Ти също като нея си постигнала сама всичко, към което си се стремяла, но с напълно различен подход.

— Да, Крис, който никога сам не е направил нищо в живота си, бе нейният обожаван син, защото той беше мъж, когото можеше да показва навсякъде и да се гордее с него. А към мен... тя дори не се опитваше да прикрива неприязненото си отношение. Сигурно съм представлявала ужасен удар за самочувствието ѝ. Императрицата на красотата има дъщеря, която прилича на дъщеря на Дракула!

— Това са глупости, Алекс, и ти отлично го знаеш! — сърдито изръмжа Макс.

Тя се върна, понесла великолепен порцеланов чаен сервиз върху подноса. Поне в едно приличаше на майка си — и двете обожаваха красивите вещи. Цветът на чая напомняше за тъмен кехлибар, точно такъв, какъвто Макс обичаше. От внимателния му поглед не убягна обстоятелството, че ръката ѝ не трепна, докато наливаше чашите. „Бива си го моето момиче!“ — с възхищение си помисли той.

— Истината е, че през всичките тези години майка ми никога не е имала време за мен. За нея аз съм само фаталната грешка в живота ѝ, а ти прекрасно знаеш как тя се отнася към всичко, което не задоволява капризния ѝ вкус. — Алекс отпи от чая си. — А защо вестниците не писаха нищо за злополуката на брат ми?

— Защото Ева заплаши редакторите, че ще си изпатят жестоко, ако отпечатат дори и един ред. А всички треперят да не изгубят тлъстите печалби от нейните реклами.

— Е, това означава, че този път е много разстроена и наистина не е на себе си. Не си спомням случай, когато да е негодувала, ако се вдига шумотевица около нейната особа.

— Когато говориш по този начин, за сетен път се убеждавам, че си достойна дъщеря на майка си.

— А тъкмо с това тя никога не се съгласяваше. Как сега можеш да искаш от мен да я убедя да се примири със смъртта на обожавания си син? Великолепно познаваш чувствата ѝ към Крис, към този несравним красавец и покорител на женските сърца. Майка ми стигна дотам, че кръсти на негово име серията от мъжки тоалетни аксесоари „Кристос“, която впрочем се оказа една от най-успешните гами на нейната компания. А на мен мястото ми винаги е било в килера. Тя няма да иска да ме види, Макс. Нито преди, нито сега. Нищо няма да се получи.

— Господи, ти наистина приличаш на нея! И също като нея не можеш нито да прощаваш, нито да забравяш.

— Може би не съм достатъчно великодушна... Или защото не съм изтъкната личност — сухо отвърна Алекс. — Извисявам се само на височина, но не и в обществото.

— За бога, Алекс! Докога ще се засягаш заради ръста си? Светът е пълен с жени над метър и седемдесет, и то без обувки.

— Да, но с двадесет и пет килограма по-слаби! — злъчно отвърна тя, но се окопити и побърза да смени тона си: — Между другото, как е Мойра?

— Доколкото знам, сега се размотава някъде из Сейшелските острови. — Макс се протегна за още една кифличка. — Майка ти реши, че се е задържала доста време, и напоследък търсим ново лице, което да представя нейната козметика, т.е. търсехме, преди да се случи нещастиято. Но сега всичко замря и това ме тревожи. Никой нищо не върши. Козметичната империя на Ева Черни е като удавник, който се носи по течението.

— Не можеш ли да направиш нещо? Винаги си се справял с подводните течения.

— Да, аз имам голяма власт, но последната дума винаги е принадлежала на майка ти и бог да е на помощ на онзи, който се опита да посегне на авторитета ѝ. Но нещо трябва да се направи. Трябва да я накарам да се съвземе.

— Знам, че винаги си бил загрижен за интересите на майка ми.

— Да, така е. Дяволски съм загрижен. Напоследък Крис бе започнал да се измъква от задушавачата го прегръдка на майка ти, за

пръв път в живота си се готвеше сам да направи нещо, ала сега всичко отиде по дяволите. Както знаеш, аз съм реалист. Една компания, която струва един милиард долара, е в застои заради капризите на една жена. Ние правим това, което ни се струва, че трябва да направим. Нали това казваш и в книгата си? Нали затова Джейн Еър^[1] изоставя мистър Рочестър? Според писателката героинята ѝ няма друг избор. Тя се ръководи от естествения си инстинкт за самосъхранение. Някои от героините приемат съдбата си с примирение и вярват, че това е единственото, което могат да направят. Жените винаги са убедени в правотата си. Е, на мен ми плащат да си върша работата и да бъда проклет, ако позволя една цветуща компания да се срина заради своеволието на една жена. Ще използвам всички средства, за да я накарам да се съвземе, и ако ти си единствената, която може да го стори, насила ще те закарам при нея. — Макс млъкна и доизяде кифличката си.

— Нямах представа, че си чел книгата ми — обади се Алекс, но в гласа ѝ се прокрадна искрено задоволство.

— Дочетох я в самолета. Заслужава си да си я купиш. Никога досега не съм виждал тази героиня в светлината, в която ти я разкриваш. А и стилът ти е чудесен.

Бледите страни на Алекс порозовяха от радост.

— Надявам се, че ще се продава много успешно. — Макс ѝ подаде чашата си за още чай. — Изпрати ли една на майка си?

— Сигурно се шегуваш! Много добре познаваш убежденията ѝ. Една жена не се нуждае от ум, а от красота. В красотата е нейната сила, защото мъжете ще ѝ дадат всичко, което си поиска.

— Ева е много умна.

— Да, и умее чудесно да се възползва от това свое предимство.

— Тя има и още нещо, което и най-умният мъж не притежава — изключителна женска сексапилност. Винаги ми е напомняла за врящо гърне. Може би, ако беше жива, Мерилин Монро щеше да прилича на нея. Това доказва, че Шекспир е бил прав — възрастта не може да промени или да унищожи природата ни...

— Това се отнася и за мен — прекъсна го Алекс. — Аз презирам всичко, в което майка ми вярва. Не се съмнявам, че тя е разстроена, знам колко много означаваше Крис за нея, но само като притежание. Ако наистина го обичаше, щеше да му позволи да напусне този свят,

след като лекарите са констатирали клинична смърт. Моята майка не е в състояние да обича никого другого, освен себе си.

— Нуждая се от твоята помощ, Алекс. Дължиш ми го, хлапе. Винаги съм ти помагал. Патси винаги се е обръщала към мен за съвет, когато си имала нужда. Забрави ли как убедих навремето Ева да те изпрати в колеж и да открие специална банкова сметка, от която да се издържа, докато завършиш образованието си? Помня много добре колко пъти си ми казвала, че дължиш всичко на мен, и сега искам да ти го припомня. Двадесет години не са малко време. — Тя отвори уста, за да му възрази, но Макс вдигна ръка. — И не се опитвай да ме убеждаваш, че не знам какво искам. Сигурен съм, че ти ще направиш това, за което те моля. — Той замълча. — И макар че ще се почувстваш неудобно, ще ти кажа, че знам какво изпитваше към Крис. Дълбоко в сърцето ти той си оставаше малкото ти братче, затова го обичаше и бе готова да направиш всичко за него.

— Той ме прие такава, каквата съм.

— Но това не му попречи да те използва. Ти не се изплаши да се противопоставиш на майка си заради него. Защо сега не искаш да ми помогнеш? Аз не моля да се принасяш в жертва, защото в книгата си ти много ясно си показала какво мислиш за викторианския идеал за жената. Просто ми отдели малко от времето си, за да ми помогнеш да се измъкнем от тази нелепа ситуация. Толкова ли много искам от теб?

— Да, точно в този момент това е прекалено мъчително за мен.

Макс проникателно я изглежда.

— Нещо се е случило, нали? Когато влезе в стаята, ми се стори доста развълнувана, очите ти горяха от възбуда. Това посещение в ректората е свързано с добри новини, нали?

— Да, деканът ми каза, че съм предложена за специалната награда по литература.

— Заради книгата ти?

— Да. Книгата ми „Изучаване на контрастите“ ме е направила много известна. Ще стана професор, Макс! — развълнувано завърши Алекс.

— Това ще бъде истински шок за майка ти.

— Тя не дава и пет пари за академичните награди. Искам го заради самата себе си, не заради нея.

— Лъжеш! — Макс я погледна в очите. — Всичко, което правиш, е, за да ѝ докажеш таланта си. — Той се усмихна. — Моите поздравления — искрено рече той, — но не разбирам какво общо има това с молбата ми.

— Разбира се, че има! Тук аз съм доктор Александра Brent. Никой не знае, че съм дъщеря на Ева Черни, една жена, която е имала петима съпрузи и само един господ знае колко любовници! Нейният и моят свят принадлежат на различни галактики и аз не искам това да се променя.

Макс остана мълчалив. „Нищо чудно“ — помисли си той. В университета се ценеше честността, благоприличието и за да се направи кариера, се изискваше безупречна репутация. А макар Ева Черни да не бе замесена в никакъв скандал, името ѝ не слизаше от страниците на таблоидите. За разлика от майка си, дъщерята не търсеше публичност. Те наистина принадлежаха на различни галактики. Едната бе омайващо красива, съблазнителна и неотразима, жена, която никога не се е съмнявала в силата си над мъжете, жена, която винаги е използвала красотата и чара си, за да постигне желаното. Другата не бе красавица — особено за съвременните стандарти, според които слабата фигура бе основното изискване за женската красота — но за сметка на това притежаваше изключителен ум, макар самочувствието ѝ да е било безмилостно прекършено от собствената ѝ майка.

За пръв път видя Алекс, когато тя бе на десет години, с обикновено лице, недодялана, с права кестенява коса, сплетена в дълга плитка, и с недоверчиво изражение в големите ѝ лешникови очи. Тя живееше на таванския етаж във вилата на майка си, на десет километра от Женева, като някаква бедна роднина, без да общува с жената, която бе нейната майка. Макс никога не бе подозирал за съществуването ѝ, докато, воден от любопитство, не проникна в малкия свят, скрит на последния етаж на вилата. Алекс живееше там с гувернантката си мис Патерсън, която всички наричаха Патси. Нещо в детето — защото той много обичаше децата — докосна сантименталното му италианско сърце и го накара да се сближи с момичето, за да открие, че под непривлекателната външност се крие

истинско съкровище. На десет години тя бе невероятно интелигентна, но безкрайно самотна. Гувернантката, която тогава вече бе прехвърлила тридесетте, бе единствената ѝ компаньонка, единственият човек, който я обичаше и който се интересуваше от нея. Алекс ѝ отвръщаше с цялата любов на нараненото си сърце, тъй като вече знаеше, че красивият ѝ природен брат Кристофър е обожаваният син на майка ѝ и център на живота ѝ.

Ева бе влюбена в него още от мига на раждането му.

— Не е ли изключителен? Виждали ли сте някога по-нежна кожа? А тези очи? Не е ли най-красивото създание, което някога се е раждало? — Тя непрекъснато задаваше тези въпроси на всички, които имаха честта да видят сина ѝ. — Той е толкова съвършен, че ми се иска да го изям! — отново и отново възкликваше тя, обсипваше детето с безброй целувки и го задушаваше в прегръдките си, докато момченцето не се разплачеше и не се изскубнеше от нея. „И тя наистина го обсеби и го погълна, разкъсвайки го на парченца“ — натъжено си припомни Макс. А през цялото това време Алекс живееше самотна, отхвърлена от майка си, която безжалостно ѝ бе заявила, че причината за това е в грозното лице и в тромавата фигура на дъщеря ѝ.

— Предпочитам да блестя с красотата си, а не с ума си! Красотата е най-важното нещо на този свят — надменно заявяваше Ева и добавяше: — Ако красотата беше религия, то аз щях да заслужа кардиналски сан. — И тя наистина бе посветила целия си живот на красотата си. Дори Кристофър нямаше право да я докосва, докато се обличаше и гримираше, преди да излезе за поредния светски прием. Имаше право само да я гледа и да ѝ се възхищава, ала само на него му бе позволено да се изтяга върху копринените чаршафи на майка си и да си взема по някой залък от закуската ѝ.

Преди години, когато задълженията му включваха и ролята на неин любовник, той я попита, уверен, че има право да знае:

— Какво толкова имаш против Алекс? Защо се отнасяш към нея по този начин? Защото не е красива ли? Е, тя наистина не блести с външността си, но пък е изключително умна и чувствителна. Можеш с часове да разговаряш с нея, без да ти омръзне.

— Това е характерно за безцветните жени! Те не умеят нищо друго, освен да водят скучни и дълги разговори.

— Но не е само заради това, нали? Има и нещо друго...

— Не желая да говорим по този въпрос! — гневно го бе изгледала Ева. — Това не е твоя работа, разбра ли, Макс? Не желая повече да споменавах името ѝ пред мен.

— Добре, както желаеш — както винаги се бе съгласил той, ала не бе спрял да мисли за Алекс. Тук имаше нещо мистериозно. Кой бе бащата на детето? Какво бе сторил той, че Ева толкова мразеше дъщеря си? Нима я бе изоставил? Не, Ева никога не би го позволила. Нейната суетност никога не би допуснала някой мъж да я изостави. Тя беше тази, която винаги изоставяше мъжете. Ала когато се опита да разбере нещо повече за детето, установи, че Ева много внимателно бе прикрила всички следи. Не бе могъл да открие за нея нищо от периода преди 1960 година, когато тя бе вече известна като протеже на Хенри Бейли, известен швейцарски индустриалец, чиито милиони ѝ бяха осигурили успешното начало и бяха спомогнали за създаването на козметичната империя на Ева Черни, която днес струваше един милиард долара.

Носеха се безброй слухове за Ева Черни, но нямаше никакви факти, като например къде е родена, какво е било семейството ѝ — всичко това бе затворена страница в живота ѝ. Тя казваше, че е от австро-унгарски произход и признаваше, че е избягала от Унгария по време на събитията през 1956 година, но никъде не се споменаваше колко годишна е била, когато е напуснала родината си. Когато Макс започна да работи за нея през 1967 година, Хенри Бейли бе мъртъв от няколко години, а Ева се бе омъжила за Кристофър Бингъм IV, бащата на сина ѝ, и скоро след това бе овдовяла, след като той бе загинал при инцидент по време на игра на поло. Крис тогава бе едва на четири години. Никъде, абсолютно никъде, не се споменаваше за десетгодишна дъщеря. Тогава Макс бе решил да се превърне в покровител на детето — вече бе спечелил пълното доверие на Ева и бе решил да измъкне Алекс от атмосферата, в която вегетираше и която бавно, но сигурно щеше да я унищожи.

„Ех, ако беше обратното — за хиляден път си каза Макс, — ако Алекс бе красива, а Крис — умен.“ Ала нещата в живота никога не бяха толкова прости. До тринадесетгодишна възраст Алекс бе разговаряла с майка си не повече от десетина пъти, а през следващите седем изобщо не я бе виждала. Пред света Ева Черни имаше само едно

дете — Крис. Когато Макс бе повдигнал този въпрос, Ева само бе свиля рамене.

— Как съм могла да създам такава дъщеря ли? — бе заявила тя с нескрито отвращение. — И да съм принудена да я държа в къщата си точно сега! А какво ще стане, ако се разбере, че Императрицата на красотата има дъщеря, приличаща на грозното патенце? Та това ще бъде отрицание на всичко, в което вярвам и което проповядвам. Аз казвам на жените, че ако използват моите кремове и лосиони, те ще станат по-красиви. Ами ако някой погледне момичето, нима няма да се попита: „Защо тя не е красива? Нима кремовете и козметиката на майка ѝ не действат?“. Не, Макс, не мога да харесвам това дете. И никога не съм го харесвала. Никога не съм искала да се ражда и ако продължаваш да ми говориш за нея, излагаш на риск цялата си досегашна кариера в моята компания. Не се ли погрижих достатъчно за нея? Осигурих ѝ храна, дрехи и образование. Банковата сметка, който ти ме накара да открия на нейно име, обезпечава всичко, от което се нуждае.

— Но нима съвестта ти не те мъчи?

— Защо да ме измъчва? Повтарям: аз съм я осигурила и това е всичко, което мога да направя за нея. Не желая повече да обсъждаме този въпрос!

Алекс тревожно го изгледа и бързо заговори:

— Знам колко много ти дължа, Макс, както знам също, че едва ли някога ще мога да ти се отплатя, но това, което искаш от мен, е нещо невъзможно. Аз си имам свой собствен живот и майка ми никога не се е интересувала от мен. Знам какво искаш, но тя... тя само ще се нахвърли върху мен със зъби и нокти, както винаги досега. — Алекс се изправи и горчиво добави: — Искаш ли да видиш старите белези?

— Знам ги отлично. Нали аз бях този, който превързваше раните ти и те утешаваше, забрави ли?

— Тогава как можеш да искаш от мен отново да се върна в леговицето на вълка?

— Защото твоето присъствие ще я накара да дойде на себе си. Сега не става въпрос за преодоляване на отчуждението между майка и дъщеря. На карта са поставени милиони долари, съдбата на хиляди

хора, бъдещето, което касае и теб... Тези пари осигуряват начина ти на живот, с който си свикнала.

— Дай й време — грубо рече Алекс. — Тя ще се съвземе.

— Да, но ще бъде твърде късно. Не мога да си позволя да чакам. Щом веднъж се разбере, че Ева Черни не може да управлява империята си, лешоядите ще се нахвърлят върху нея и ще я разкъсат.

— Защо? Нали майка ми изцяло притежава „Ева Черни Козметикс Инкорпорейтид“?

— Да, но сигурно ще й предложат да я продаде и може би тя ще се съгласи.

— Нима положението е толкова безнадеждно?

Макс ужасено я изглежда.

— Слабо е да се каже, че е зле. Защото компанията — това е Ева Черни. Погледни какво стана, след като Елизабет Арден умря. Същото се случи и с козметичната империя на Елена Рубинщайн. Нима искаш това да сполети и компанията на майка ти?

— Честно да ти кажа, Макс, не мога да се трогна от съдбата на компанията на майка ми — заяви Алекс.

— Е, да, това е естествено, но за разлика от теб на мен съдбата на компанията не ми е безразлична. Имиджът на Ева Черни е уникален — нито една друга компания не притежава нейното очарование. „Ева Черни Козметикс Инкорпорейтид“ завладява много бързо всеки нов пазар, на който се появяваме. Ние сме компания от най-високо качество и единственият ни конкурент, който е от нашата класа, е компанията на Есте Лаудер. Съсипах се от работа, за да изведа компанията на върха, и възнамерявам да я задържа там. Знам, че сега майка ти играе представление, целият й живот е една пиеса, ала предпочитам да прекъсна шоуто, преди да е изгубила всичко.

— Аз пък не желая да изпълнявам дубльорската роля.

— Никой не иска подобно нещо от теб. Когато официално се обяви смъртта на Кристофър, всички ще очакват, че майка ти ще бъде разстроена и известно време няма да е в състояние да ръководи компанията си. Никой още не знае нищо, но вече се разпространяват всякакви слухове, като например, че новата серия кремове против бръчки е пълен провал. Говорят, че Ева го е изпробвала върху себе си и лицето й се е покрило с ужасен обрив, поради което тя не смее никъде да се покаже и е постъпила в клиниката на лечение. Нашите редовни

клиенти са разтревожени, всички искат да узнаят защо тя се намира в клиниката, колко лошо е пострадал синът ѝ и какво, по дяволите, става в обкръжението на мадам Черни! Задават си въпроси защо цяло отделение в клиниката е затворено и всички пациенти са преместени. Положението наистина е много сериозно. Нима иначе щях да бъда тук? Не преувеличавам, когато ти казвам, че тя е полудяла от мъка, всичко е с краката нагоре, а компания като тази на Ева Черни не може да си позволява да изпада в подобна ситуация. Слуховете в нашия бизнес са като целувката на смъртта.

— Нямам какво да дам на майка си — промълви Алекс, — както и тя не ми е дала нищо.

— Нима наистина ти е безразлично обстоятелството, че тя напълно си е загубила разсъдъка и може да се опита да се самоубие?

Алекс презрително изсумтя.

— Тя вече неведнъж се е опитвала да се самоубие, но нито един опит не е бил успешен.

— Говориш така, защото не си я видяла как изглежда сега, след катастрофата на Кристофър.

— Нито пък имам желание. Нямам намерение да бъда добрата фея, която ѝ помага да преживее изпитанията, които животът ѝ е поднесъл. Нима не разбираш, че тя не желае по никакъв начин да се разбере, че има тридесет и една годишна дъщеря? Нали всички вярват, че все още е само на четиридесет и пет години? А помислил ли си как ще се отрази всичко това върху кариерата ми? Аз съм предложена за една от най-престижните академични награди по литература. Какви ще бъдат шансовете ми да я спечеля, ако се разтръби по първите страници на всички вестници, че аз съм незаконната дъщеря на Ева Черни?

— Няма доказателства, че си незаконородена.

— А каква съм? Точно това бяха думите на Мери Брент, когато ме заведе при нея: „Доведох копелето ти!“. Това бяха думите, които използва. Всичко ще излезе на първите страници и никога няма да получа наградата. Моята репутация трябва да е безупречна, без нито едно петънце! Много добре знаеш какви сухари са преподавателите в университета.

— Университетите си остават само разсадници на клюки. Тогава като какъв си ме представила сред колегите си?

— Много просто — ти си моят попечител.

— Нима не съм твоят любим?

Алекс се засмя.

— Ти винаги ще си останеш моят най-скъп приятел, Макс, но нека не се преструваме, че между нас може да има нещо повече. А освен това, нима някога са те виждали с жена, която да не е била ослепителна красавица?

— Господи, твоята майка има за какво да се замисли!

— Точно затова не искам да задоволя молбата ти. И двамата много добре знаем, че майка ми никога и с никого не се е съобразявала, освен със своите желания и преценки. Не желая повече да се подлагам на унижения, Макс. Ако Крис беше жив, знаеш, че веднага щях да замина при него. Но ти ме молиш да отида там не заради него, а заради нея. Проклетата да съм, ако преместя дори малкия си пръст заради нея! — Погледите им се кръстосаха и Макс си помисли, че тя е не по-малко твърдоглава от майка си и няма намерение да отстъпи, макар че той знаеше да убеждава, особено жените, и беше единственият, който понякога успяваше да се наложи над властната Ева Черни.

Той беше невероятно сексуален мъж, но Алекс не го бе забелязвала, докато не дойде за пръв път в Кеймбридж. Почти всички млади жени в университета се заинтересуваха от него и дълго време я бяха разпитвали за живота му. Тогава си спомни нещо, което се бе случило преди години, когато беше още тийнейджър и го чакаше в кабинета му, за да я заведе да гледат „Мадам Бътерфлай“. Там бяха и няколко зашеметяващи манекенки от най-известните рекламни агенции, които също го чакаха, за да изберат една от тях за „лицето“ на „Ева Черни Козметикс Инкорпорейтид“. Момичетата оживено разговаряха за него. Алекс не разбра какво искаха да кажат, когато всички единодушно се съгласиха, че в сексуално отношение Макс Фабиан получава оценка десет. Със своята детска невинност тя го бе попитала и се бе изненадала, когато отначало той се засмя, а сетне на устните му се бе появила лека усмивка.

— Предполагам, че ме намират за много красив.

Ала Алекс се бе учудила на самодоволната усмивка, изписана на лицето му. Няколко години по-късно, когато го бе видяла в компанията на една ослепителна красавица, тя бе разбрала за какво са говорили манекенките и бе много горда с него, защото в тяхната връзка нямаше нищо сексуално.

Макс бе най-добрият ѝ приятел още когато бе десетгодишна. Дълги години за нея той бе „чичо Макс“, докато един ден не ѝ каза, че вече е достатъчно голяма, за да му вика „чичо“ — може да го нарича просто Макс. Тя го обожаваше от години и това обожание бе прераснало в искрено и дълбоко приятелство. След като беше грозна — или поне тя си мислеше така и се бе примирила с този факт — Алекс бе убедена, че не би могла да иска нещо повече, макар да бе осъзнала, че Макс е изключително привлекателен мъж. Не беше красавец, чертите на лицето му бяха твърде грубо изсечени, но имаше изключителни очи с цвят на натурален шоколад, с мигли, за които всяка жена мечтае, а гласът му бе дълбок и ласкав като милувка. Макс бе тъмнокос като предците си — бе роден преди четиридесет и три години, с името Масимо Фабиани, в италианския квартал в Ню Йорк. Имаше гладка, светломургава кожа, резултат от смесване на латинската и северната раса, съвършени зъби, типични за американците, и красиви чувствено извити устни. Бе невероятно интелигентен, с язвителен език, но това, което пленяваше женските сърца, бяха очите, усмивката и великолепното му тяло — той беше с няколко сантиметра по-висок от Алекс. Но към нея Макс винаги бе внимателен, изпълнен с търпение и обич, мъж, който изсушаваше сълзите ѝ, успокояваше страховете ѝ, изслушваше оплакванията ѝ, тайно от Патси ѝ носеше огромни шоколади, водеше я на цирк и на театър и никога не забравяше рождения ѝ ден. Дори бе успяла да преодолее временното отчуждение между двамата, когато бе открила, че за известно време той е бил любовник на майка ѝ.

— Тогава бях много млад — бе ѝ обяснил Макс — и като всички останали мъже бях омаян от красивото лице на майка ти, но останах излъган. Тя просто ме използваше от време на време.

Алекс бе убедена, че Макс не би могъл да извърши нищо лошо, а през всичките години той бе изключително добър към нея, въпреки че тя не хранеше илюзии относно невероятната му амбиция. Първоначално бе адвокат на майка ѝ, но с годините бе станал втори в компанията. Ева, която не вярваше на никого, му се доверяваше и имаше защо — Макс никога не лъжеше, дори и ако това би му помогнало да постигне целта си. Той сам се бе издигнал до върха и това не се дължеше на случайни успехи.

Макс обичаше работата си и Алекс никога не се бе удивлявала защо един толкова мъжествен мъж може да работи с такава всеотдайност в един женски свят, в който крайната цел бе да се създава красота. Той не притежаваше усета на Ева — нито пък нейния гений, честно признаваше Алекс — за цветове, които тя смесваше и комбинираше, докато непогрешимият ѝ инстинкт не ѝ кажеше, че това е точно онзи нюанс, който ѝ трябва, или пък невероятното ѝ обоняние, или таланта ѝ за реклама, но бе великолепен организатор. Въпреки че последната дума бе на Ева, тя му бе предоставила големи правомощия — той съставяше граfiците на производството и доставките, той организираше представянето на пролетната и есенната ѝ колекция, ръководеше фабриките и винаги успяваше да предотврати евентуално недоволство на работниците и да осигури спазването на всички срокове на производството. Проницателният адвокат винаги бе нащрек, когато Ева направеше предложение за някоя особено екстравагантна реклама на изделията си.

— Не можеш да обявиш това в рекламата си — търпеливо ѝ обясняваше той, — защото просто не е истина.

— Но кой ще знае? Аз продавам мечти, Макс. Кога ще проумееш това?

— Няма да бъде мечта, ако някоя жена приеме думите ти за чиста монета, а след това не получи резултатите, които си ѝ обещала. Тя ще те даде под съд и ще ти измъкне огромни пари. Лошата публичност е последното нещо, от което се нуждаем, както сега, така и в бъдеще! Никога не обещавай нищо конкретно. Нека клиентката сама си направи заключенията. Никога не ѝ давай възможност да ти каже: „Но нали вие ми обещахте точно това!“.

„Макс умее да убеждава“ — припомни си Алекс и мисълта ѝ бе потвърдена от следващите му думи:

— Не те моля да направиш това заради майка си. Моля те да го направиш заради Крис. Той щеше да направи същото за теб. Това, което прави майка ти, е жестоко. Като онези жени в Индия, които се самоизгарят върху погребалната клада на мъртвия си съпруг. Каквато и да е майка ти — а аз, както и ти, отлично я познаваме — ще се съгласиш с мен, че това ще бъде огромна загуба. Достатъчно лошо е, че Кристофър умря, не позволявай на майка си да го последва.

— Тя няма да го стори. — Презрението отекваше в гласа ѝ. — Крис беше нещо специално за нея, разбирам това, но в крайна сметка единствената персونا, която тя истински е обичала, е самата тя. Когато го осъзнае, ще пренапише пиесата и ще смени диалога. О, появяването ми сигурно ще я стресне и ще я накара да дойде на себе. Но като ме види, ще си спомни кого е изгубила, а аз не искам да страдам заради загубата ѝ. Благодаря, но страдах достатъчно. Майка ми приема всяка загуба като лично оскърбление и господ да му е на помощ на онзи, който се осмели да се покаже пред очите ѝ в подобен момент.

— Ти можеш да се погрижиш за себе си. Вече не си дете.

— Когато се отнася до майка ми, аз винаги ще бъда дете. А къде е Памела? — внезапно попита Алекс. — Мислех, че тя е в състояние да се справи с майка ми.

— Ева не я допуска да се появи в клиниката.

Алекс възмутено поклати глава.

— Казах ти: тя е полудяла от мъка — продължи Макс. — Обвинява Памела, че е насърчавала страстта на Крис към бързите коли.

— Разбира се! Ева Черни никога не може да бъде виновна за нищо. Сигурно напълно е забравила факта, че тя подари първата кола на Крис, когато беше на шестнадесет години.

— Памела също е много зле. Тя много обичаше Крис и двамата отлично се разбираха. Бе започнал да се противопоставя на Ева и да се измъква от властта ѝ и затова сега тя си отмъщава. Знаеш ли, че майка ти му спря издръжката, когато той напусна дома си и се пренесе при Памела? Мислеше си, че това ще го накара да се върне обратно, ала не бе отчела факта, че Памела бе получила огромна сума след развода си с Фриц Болсън. Имаше предостатъчно средства да издържа дузина мъже, ако пожелае.

— Не парите са накарали майка ми да побеснее, а фактът, че Памела е завладяла Крис. Аз не съм го виждала толкова често, че да мога да му давам подкрепата, от която се нуждаеше, но Памела успя да го постигне — всъщност тя го направи мъж. Винаги ще съм ѝ благодарна за това. В крайна сметка, той беше щастлив през последните години от живота си.

— А сега не ѝ позволяват да го види за последен път — напомни ѝ Макс.

Алекс стисна зъби.

— Не ме превръщай в главния злодей на тази мелодрама. Моята майка се подчинява само на собствените си закони и прави това, което тя реши.

— Ти не си главният злодей в мелодрамата, но ти си ключът. Нуждая се от теб, за да отключиш няколко врати. Само един господ знае какво ще се случи, когато го направиш, но съм сигурен, че ще оцелееш. За разлика от Крис, ти си силна. А освен това, през цялото време ще съм зад гърба ти.

— Продължаваш да искаш твърде много от мен — въздъхна Алекс.

— Не те моля за повече, отколкото позволяват способностите ти.

Той беше не по-малко непреклонен от нея. Алекс знаеше, че Макс няма да отстъпи, а той бе единственият човек, който би могъл да я принуди да направи нещо против волята си. Познаваше я твърде добре. „По-добре, отколкото самата аз се познавам“ — тъжно си помисли младата жена. Тя наистина му дължеше нещо — ако не беше се намесил, сега нямаше да е тук, в Кеймбридж.

— Нуждая се от спокойствието и тишината, които царят тук — промълви Алекс по-скоро на себе си, за да пропъди собственото си чувство за вина. — Винаги съм искала да се махна от нея. Мислех си, че вече съм го постигнала и никога повече няма да ми се налага да преминавам през онзи ад. Животът тук ми харесва и аз работих много упорито, за да го постигна.

— Никога ли не си се замисляла, че като се опитваш да се скриеш в гората на Академията, може би си престанала да забелязваш отделните дървета? Не може да се твърди, че „си във вихъра на светския живот“, но явно ти си избрала по-безопасния вариант. Съгласен съм с теб, че животът ти, преди да дойдеш тук, не беше лек, но сега си скрила главата си в пясъка и не искаш да виждаш нищо. Животът не се състои само от книги и учение!

— На мен така ми харесва и след като не преча на никого, в това число и на теб, не смятам, че имаш право да ме критикуваш! Аз съм щастлива тук! Разбери го най-после! Избрала съм си живот, какъвто на мен ми харесва, и ако на теб не ти допада, това все още не означава, че имаш право да ми казваш кое е правилно и кое не! Правя това, което ми харесва!

— И защо? За да натриеш носа на майка си! За да кажеш: „Аз може да не съм красива, но имам достатъчно ум и го доказах!“. Имаш ли приятели? Излизала ли си някога с мъж? Опитала ли си поне една от сладостите на живота, заради която си заслужава да се живее? Нищо подобно! Нищо чудно, че се възхищаваш от Е. М. Форстър! Но той поне е видял нещо в този свят, преди да му обърне гръб!

Алекс скочи на крака с пребледняло от гняв лице.

— Мисля, че е по-добре да си вървиш.

— Не преди да се съгласиш да дойдеш с мен.

— Никога!

— Тогава ще остана. Можеш да повикаш портиера, за да ме изхвърли.

Алекс знаеше, че той говори истината. Макс никога не заплашваше напразно.

— Ти не знаеш какво искаш от мен! — изстена тя.

— А ти би трябвало да ме познаваш по-добре!

Няколко мига двамата се гледаха втренчено. Алекс видя изтощението, изписано на лицето му, и това ѝ подежда като удар. Гневът ѝ се изпари. Тъмните му очи бяха дълбоки като дупки на кратер, но я гледаха ужасяващо студено. Тя застина, изпълнена с нерешителност.

— Ние винаги правим това, което трябва, спомняш ли си? — Гласът му бе твърд като погледа. — Опитвам се да спася компанията от крах и майка ти от пълно полудяване само защото се опитва да играе ролята на Медея. Ако не бях убеден, че ти можеш да ми помогнеш, нямаше да си губя времето, за да те моля, но ти си единствената, която може да я накара да почувства нещо друго, освен безкрайна скръб. Предпочитам да я видя наранена, но не безучастна. Искам да я накарам отново да заживее и ти можеш да ми помогнеш.

— Имаше време, когато бих дала всичко, за да я накарам да ме забележи — спокойно проговори Алекс, — но за нея аз бях само част от мебелировката.

— Надявам се, че когато сега те види, ще ѝ подежда като удар между очите.

— Да убиваме любезно? — тъжно се усмихна тя.

— Никой няма да бъде убит. Не искам това. — Макс се вгледа в наранените ѝ лешникови очи и тихо добави: — Нима никога не съм

правил това, което е било най-доброто за теб?

Алекс кимна.

— Сега те моля ти да направиш това, което е най-доброто за мен. Не е нужно да оставаш при нея. Просто ѝ помогни да се осъзнае. Аз ще се погрижа за останалото.

Алекс въздъхна. Макс беше постигнал целта си. Знаеше, че тя има силно развито чувство за дълг, и разчиташе на безкрайната ѝ благодарност към него.

— Трябва да се върна в понеделник.

— Добре. Взел съм самолета на компанията, който ни чака в Стенстед, а колата е долу. След няколко часа ще сме в Женева.

— Защо искаше да запазя маса при Леонардо?

Макс разбра, че тя му протяга маслинова клонка, и я прие.

— Помислих си, че трябва да те напия и после да те отвлека. — Той се изправи и я погледна. Беше един от малкото мъже, които я караха да се чувства малка. — Задължен съм ти, хлапе. Хиляди благодарности.

Когато Алекс отиде до телефона, Макс се отпусна в креслото и въздъхна с облекчение. Макар да не се бе съмнявал, че ще успее — познаваше Алекс по-добре от самата нея — все пак се чувстваше доволен. Знаеше, че тя има пълното право да се опасява от срещата си с Ева. В сегашното ѝ състояние никой не можеше да бъде сигурен как ще реагира тя, въпреки че Алекс бе права, когато каза, че единствената реакция на майка ѝ към нея винаги е била студено безразличие. Но точно сега Ева се намираще в ада. Макс на всяка цена трябваше да бъде с Алекс, ако тя насочеше огнените езици на злобата си към дъщеря си.

— Добре — каза Алекс и затвори телефона. — Дай ми няколко минути, за да приготвя багажа си.

Когато се върна, бе облечена в сепъл сив костюм и пуловер с поло яка. Обувките ѝ бяха удобни, с нисък ток. Дрехите ѝ бяха като на жена, която не очаква да я заглеждат. „Ще трябва да си поговоря с нея — реши Макс. — Когато всичко това свърши...“

Качиха се на самолета на компанията преди шест часа. Макс поръча сандвичи, но Алекс заяви, че не е гладна. Не разговаряха много. Макс прегледа няколкото папки, които носеше, и проведе три телефонни разговора, а Алекс гледаше втренчено през прозореца.

Поради разликата в часовия пояс беше 9 часът, когато се качиха в колата, която ги чакаше на летището в Женева, и се отправиха към клиниката, собственост на Ева Черни. Обикновено клиниката бе ярко осветена и приличаше на коледно дърво, но сега бе тъмна и сякаш вътре нямаше никого. Не се чуваше никакъв звук и навсякъде цареше мъртва тишина. „Като че ли всичко е в траур“ — помисли си Алекс, докато се качваше с асансьора.

Макс я поведе по дългия коридор към двойната врата в дъното. Натисна дръжката и прошепна:

— Смелост. Помни, че вече не си дете.

Алекс кимна със спокойно изражение на лицето.

— Няма да вляза с теб. Искам тя да си мисли, че си дошла тук по свое желание, но ще чакам отвън, ако се нуждаеш от помощ. — Сложи ръка върху широкото ѝ рамо. — Съгласна ли си?

Тя отново кимна и той отвори вратата.

Стаята се осветяваше само от една лампа над леглото, в което лежеше неподвижна фигура, обвита с безброй кабели и тръбички, фигурата, която седеше в креслото до леглото, не се помръдна при отварянето на вратата. Алекс затвори и зачака. Не искаше да заговори първа.

Но фигурата не се помръдна. Алекс виждаше, че очите на майка ѝ бяха втренчени във въсьчнобледото лице на нейния син, сякаш по този начин щяха да го съживят. В стаята не се чуваше никакъв звук, освен тихото жужене на апаратурата.

Алекс се изкашля, пое дълбоко въздух и каза думата, с която никога не се бе обръщала към фигурата до леглото.

— Майко. — Не последва отговор. Тя се изкашля още веднъж и повтори с по-твърд тон. — Майко, аз съм, Алекс.

Видя как раменете на фигурата потръпнаха, много бавно главата със златисточервена коса се извърна към нея и Алекс видя лицето на майка си.

Беше я виждала в най-различни образи — ослепителна красавица, блестяща домакиня, ловка бизнес дама, очарователна събеседница, студен демон — майка ѝ имаше лице, което се променяше според случая, но сега Алекс остана шокирана, че това, което виждаше пред себе си, не беше някаква маска, това беше

истинската Ева Черни с изкривено от болка и безкрайна мъка лице. Алекс не го бе очаквала и това я обърка.

Никога не бе виждала майка си без идеален грим. Косата ѝ винаги бе подредена в съвършена прическа, всеки детайл от безупречното ѝ облекло бе умело балансиран и съвършено съчетан с останалите аксесоари. За Алекс майка ѝ винаги бе изглеждала по един и същ начин, сякаш времето бе спряло за нея. Жената, която сега видя, бе белязана не само от времето, но и от безкрайна мъка. Тази жена бе стара. Това бе толкова шокиращо, че Алекс стоеше и я гледаше, без да може да проговори.

— Алекс? — Гласът бе дрезгав и пресипнал вследствие на часовете неспирен плач, но в него прозвуча не само изненада, а и нещо повече — някаква надежда, което изплаши Алекс. — Алекс? — повтори тя и този път в гласа звучеше не само надежда, но и радост. Бе толкова различно от онова, което Алекс очакваше, но тя бе страдала достатъчно и знаеше, че жената пред нея не се преструва. И сякаш за да го потвърди, майка ѝ закри лицето си с ръце и избухна в отчаян плач.

Прониза я внезапен пристъп на жалост, но все пак остана нащрек. Майка ѝ беше великолепна актриса и умееше да използва чувствата на другите. „А какво ще кажеш за моите сълзи? — помисли си тя. — Нима някога те е интересувало, че плача или страдам? Толкова пъти съм се молила да видя лицето ти без обичайната маска, сама, без младите любовници, без роклите за пет хиляди долара.“

Внезапно осъзна, че майка ѝ повтаряше едни и същи думи, отново и отново, с тиха и настойчива молба в гласа.

— Прости ми, моля те... прости ми...

Алекс я гледаше шокирана и невярваща на очите си. Раменете на майка ѝ трепереха, по измъченото ѝ лице се стичаха сълзи и тя бавно се изправи. Направи няколко несигурни крачки с протегнати ръце към смълчаната си дъщеря, която никога не бе признала.

— Моля те... прости ми... много те моля, прости ми... — повтаряше треперещият ѝ глас.

В следващата секунда тя се строполи на пода като купчина стари дрехи.

[1] Героиня от едноименния роман на Шарлот Бронте. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Унгария, 1932–1956 година

Тя бе родена като Анна Фаркас, едно дете на унгарската пуста^[1], конгломерат от фермерски постройки, селски колиби, хамбари, конюшни и навеси, разположени в средата на огромно имение, което представляваше малко село със собствена църква и училище. Бе шестото, последно дете на Гьорг Фаркас и съпругата му, която също се казваше Анна и произхождаше от семейство на ратаи, стоящи малко по-високо в йерархията от крепостните селяни, които от векове бяха собственост на благородническа фамилия, владееща имението и замъка. Имението се намираше в западната част на Унгария, в провинцията Гьор-Сопрон. Най-близкият град също се казваше Гьор, но Анна го посети за пръв път едва седемгодишна. Недалеч от имението се простираше австрийската граница — в миналото целият район бе част от Австро-Унгарската империя.

Родителите ѝ я заведоха в Гьор, заедно с братята и сестрите ѝ, за сватбата на най-голямата дъщеря на най-малката сестра на майка ѝ, която се омъжваше за мъж от по-горните класи — служител от железницата, което за селяните от унгарската пуста бе доста необичайно, тъй като обикновено сключваха бракове само помежду си. Анна бе смаяна и едновременно ужасена от непозната обстановка. Досега познаваше само безкрайната унгарска равнина, а сега се бе озовала сред шумния град с високи къщи и десетки хора по улиците. Но това, което окончателно промени живота ѝ, бе първото ѝ посещение в киното. Филмът бе мюзикъл с участието на Джинджър Роджърс и Фред Астер. За малката Анна това бе като оживяла мечта от приказките, един свят, изпълнен с красиви жени, елегантно облечени мъже в черни смокинги с ослепително бели ризи, които само танцуваха, живееха във великолепни къщи, пътуваха в огромни коли и се хранеха с най-изискани деликатеси. Анна гледаше със затаен дъх, убедена, че по някакъв начин един ден и тя ще бъде част от този свят. Искаше го с такава силна страст, че това желание бе обзело цялото ѝ

същество и нищо друго нямаше значение за нея. Искаше го толкова отчаяно, че бе готова на всичко, за да го постигне. От този ден тя често се промъкваше под прозорците на замъка, за да наблюдава скришом обляния в светлини салон и елегантните дами и господата, които сякаш бяха излезли от екрана. Когато колите на гостите поемаха по пътя към Будапеща, Анна, скрита в храстите, ги изпращаше с жаден поглед.

Когато по-късно майка ѝ, която бе акушерка, отиде в Гьор, за да помогне при раждането на племенника си, Анна се вкопчи в полата ѝ, молейки я да я вземе със себе си и обещавайки, че ще бъде послушна и ще прави всичко, което майка ѝ поиска от нея. Тъй като бе най-малкото и най-красивото дете в семейството, майка ѝ се съгласи. Анна открадна няколко монети от кесията на майка си, макар да знаеше, че я очаква сурово наказание, за да отиде на кино и да се пренесе отново в приказния свят на мечтите. Когато чичо ѝ, щастлив от раждането на първия си внук, я похвали, че е била много послушна, и я попита какво иска за награда, Анна го изгледа с големите си очи и промълви:

— Искам да ме заведеш на кино.

Той се засмя и ѝ каза, че може да отиде с някоя от по-големите си братовчедки. Филмът отново беше с участието на Джинджър и Фред и за два часа тя отново се потопи в света на бляновете.

Когато се прибра у дома, в света, който ненавиждаше, Анна дълго лежа в леглото, което делеше с двете си по-големи сестри, а пред очите ѝ отново и отново се нижеха сцените от филма. Тя си повтаряше безспир, че един ден на всяка цена ще се измъкне оттук, за да попадне в онзи приказен свят, далеч от тежкия селски труд, далеч от мизерията, от унижителното слугуване. Отвращаваше се от мисълта, че е дете на прости унгарски ратаи, възхищаваше се от леля си, че бе успяла да се издигне на по-високо стъпало в обществото и че завинаги се бе измъкнала от безрадостната унгарска пуста. Знаеше, че е различна, и то не само заради външния си вид. Усещаше, че няма нищо общо между нея и родителите ѝ, които на четиридесет години вече изглеждаха като старци. Презираше братята и сестрите си, защото приемаха с примирение жалката си съдба. Ненавиждаше работата, която я караха да върши. Животът стана още по-тежък, когато избухна войната, но това беше нищо в сравнение с ужасните дни, които започнаха с идването на руснаците. Всичко в нея крещеше: „Аз не съм

родена за такъв живот! Защо Господ ме е дарил с красота, ако не мога да я използвам?“. Защото Анна Фаркас бе невероятно красива.

Ако не вярваше сляпо на съпругата си, Гьорг Фаркас навярно би се запитал дали тя не му е изневерила, тъй като и двамата бяха тъмнокоси, както и петте им деца. Единствено Анна имаше блестяща златисточервена коса, омайващи тюркоозносини очи, толкова ослепително гладка и бяла кожа на лицето, че дъхът на всеки мъж секваше, когато я видеше за пръв път. Костите ѝ бяха фини, а фигурата — изящна, но невероятно чувствена. Ръцете ѝ бяха тънки, а краката — дълги и слаби, но гласът ѝ бе леко дрезгав и гърлен, подкупващ като усмивката ѝ. Сексуалното ѝ излъчване можеше да се долови от километър. Може би цялата тази красота бе наследена от някоя прапрабаба, съблазнена от благороден гост в замъка, или бе резултат от правото на първата брачна нощ, от което до края на миналия век са се възползвали господарите в Унгария. Вероятно детето, родено в грях, бе наследило гените на бащата и ги бе предало през поколенията на селяните, от които произлизаше Анна Фаркас. Тя бе наследила не само аристократичната външност на неизвестния си прапрадядо, но и интелигентността — въпреки че бе получила оскъдно образование, тя никога не престана да се самообразова. Събираше старите вестници и списания, изхвърлени в задния двор на замъка, изрязваше най-интересното и го криеше в шкафа си, за да чете през малкото свободни часове, които ѝ оставаха. Освен това имаше вродена дарба да копира мимики, жестове, гласове, изражения на лицето.

Единственият изход за нея бе да избяга от Унгария, за да открие онази приказна слънчева земя, където никога няма да гладува, няма да върши черна работа, където ще живее в прекрасна къща с многобройни слуги, ще има мраморна баня с ароматни сапуни и пухкави дебели кърпи. Огледалото ѝ казваше, че единствената ценност, която притежава, е лицето, но никога нямаше да може да се възползва от това богатство, ако не се махнеше от Унгария. Бе сигурна, че, за да успее, ѝ е необходима помощта на някой влиятелен мъж. Когато бе на седемнадесет години, нейният шанс внезапно се появи в лицето на руския комисар, пристигнал в имението — вече национализирано — да провери защо не се изпълняват доставките на зърно и продукти. Анна веднага го забеляза, но още по-важно бе, че и той я забеляза.

Руснакът бе най-малко с тридесет години по-стар от нея, не беше красив, но пристигна в огромен блестящ черен автомобил, което означаваше, че заема висок пост в партията, а освен това от него се излъчваше самоувереност и властност. Когато черният автомобил потегли обратно към Будапеща, Анна седеше на задната седалка.

Градът я разочарова. Тя бе очаквала нещо като Ню Йорк, но макар и апартаментът, в който руснакът я настани, да не бе луксозен, все пак бе значително по-добър от това, с което бе свикнала досега. Най-хубавото от всичко бе, че имаше баня. Сега, а и през останалата част от живота си, тя щеше да прекарва дълги часове в горещата ароматизирана вода — руснаците се ползваха от подобни привилегии, недостъпни за унгарците — и да увива тялото си в пухкави кърпи. Тъй като покровителят ѝ обичаше секса и го правеше толкова често, колкото бе възможно, у нея се събуди вродената ѝ чувственост. По-късно Анна разбра, че руснакът бе по-скоро алчен, отколкото щедър, но все пак той ѝ бе помогнал да се измъкне от омразния живот в пустата.

Когато две години по-късно покровителят ѝ бе изпратен в Източна Германия, отначало тя се разтревожи за съдбата си, но неговият приемник се оказа съвсем различен мъж, който бе щастлив да се погрижи за нея. От него Анна научи много полезни неща, които ѝ помогнаха в шеметната кариера.

Той бе културен мъж, в началото на четиридесетте си години, бе работил в различни посолства на Съветския съюз в чужбина, говореше английски, френски и италиански, но бе изпратен в Унгария като наказание за някакво нарушение на партийния устав. Обичаше музиката, беше отличен пианист, и от него Анна получи новото си име, с което по-късно стана известна. Руснакът обичаше да се шегува, често я наричаше „вечната Ева“ и тя хареса това име. Добави фамилията Черни по името на чешкия композитор Карл Черни, чиито ноти винаги стояха на капака на пианото. Ева Черни. Заставаше пред огледалото и повтаряше в унес новото си име, протягайки властно ръка за целувка. Звучеше добре. „Когато му дойде времето — каза тя на отражението си в огледалото, — ще се превърна в Ева Черни. С това име ще стана известна на Запад. Кой би могъл да го свърже с Анна Фаркас?“ Не сподели тези мисли с никого, но бе твърдо решена да се сдобие с нова

самоличност и нов паспорт, когато намери подходящия човек, който да ѝ помогне.

От покровителя си Анна се научи да цени добрата храна и хубавото вино. Той бе прекарал няколко години в Париж привидно като търговски представител на Русия, но всъщност беше шпионин. Купуваше ѝ луксозни дреболии от специалните магазини и снизходително се съгласи да ѝ предаде няколко урока по английски. Когато оставаше сама, Анна прекарваше часове над учебника по английски, зубреше граматиката, усъвършенстваше произношението си, но внимаваше да не се издава пред руснака, че напредва в изучаването на езика. Той нямаше представа, че прелестното младо момиче, което с такова детинско усърдие повтаряше английските думи, притежава не по-малко буден ум от неговия. Стигаше му да я завари в апартамента, когато се прибираще от работа, свежа, току-що изкъпана, изпълнена с очакване, издокарана във вносните дрехи, които той можеше да си позволи да ѝ купи, въпреки че не се продаваха в нито един унгарски магазин, и че винаги бе готова за секс. Освен това тя винаги го слушаше с внимание, когато ѝ разказваше за годините, прекарани на Запад, или просто седеше притихнала, когато той свиреше на пианото. Покровителят ѝ бе горд с нея и обичаше да я показва в обществото, защото знаеше, че всички мъже ще му завиждат. Харесваше му разцъфтялата ѝ женственост и усъвършенстваните ѝ сексуални умения. Разбира се, той я научи на доста неща в леглото, но тя бе надарена по рождение.

Анна Фаркас притежаваше вроден усет към красивите неща и винаги се обличаше със стил. Можеше да облече и обикновен чувал и пак щеше да изглежда ослепително.

Ръцете ѝ бяха изключително чувствителни. Майка ѝ през целия си живот се бе оплаквала от главоболие, а баща ѝ — от болки в рамената, но дългите тънки пръсти на Анна винаги успяваха да разсеят болките им. Баба ѝ я бе научила как да масажира, а тя бе наследила тези умения от майка си. Сега имаше удобен случай да използва тези умения, тъй като руснакът страдаше често от мускулни спазми. След като веднъж го убеди да ѝ позволи да разтрие схванатите мускули на врата и раменете му, той бе поразен и възхитен от резултата — болката и схващането бяха изчезнали като премахнати с вълшебна пръчка.

— Удивително! Ти имаш, както се казва, „лечебни ръце“. Прекарал съм месеци в различни санаториуми в Крим, но никога досега не съм почувствал такова облекчение както след твоя петнадесетминутен масаж.

Тогава ѝ хрумна една идея. Целта ѝ в живота бе да стане богата и могъща и въпреки че се наслаждаваше на безгрижния живот на метреса, понякога се замисляше с тревога за бъдещето си. Тя искаше да притежава пари и власт, които, съчетани с красотата ѝ, щяха да ѝ позволят да завладее света. Всичко в живота си досега бе постигнала чрез мъжете и трябваше да продължи да ги използва, ако иска да се озове на върха. Затова реши да използва уменията си на масажистка.

Руснаците твърдо вярваха в силата на масажа и след като в руската колония в Будапеца се разчу за нейните „лечебни ръце“, започнаха да я търсят всеки ден. Тя ги посещаваше в жилищата им, които понякога се оказваха огромни крайградски вили, и винаги беше нащрек, като не изпускаше нито една дума. Успя да спечели доста пари, защото покровителят ѝ щедро ѝ позволяваше да задържи бакшишите, които събираше от клиентите си.

Анна откри един химик, всъщност биохимик, който се съгласи да направи специално масло от билки по рецептата, която бе научила от баба си. Той беше унгарец и в началото се държеше доста сдържано с нея, тъй като тя бе унгарско момиче, което слугуваше на руснаците, но когато тя го попита дали не се интересува от информацията, която може да получи по време на визитите си в домовете на руснаците, поведението му коренно се промени. Анна знаеше, че в града има нелегални групи, които подготвят бунт срещу руските окупатори, и подозираше, че Лаело Ковач е свързан с тях. Не беше трудно да го убеди, че е изпратена при руснаците, за да ги шпионира, от специални хора, чиито имена не можеше да назове поради съображения за сигурност. Заяви му, че си е позволила риска да се разкрие пред него не само защото чувствала, че той симпатизира на идеалите ѝ, но и защото човекът, с когото обикновено контактувала, бил арестуван и сигурно е изчезнал в подземията на унгарските тайни служби. Малцина от тези, които попадаха там, оживяваха.

— Мога да науча доста неща — някои от тях може да са много полезни, други — не, но не знам на кого да предам тази информация. — Изглеждаше искрена, а гласът ѝ бе изпълнен с толкова

неподправена загриженост, че Лаело Ковач докладва на ръководителя на групата си, който му заповяда да я поразпита и ако отговорите ѝ са задоволителни, да ѝ се довери...

Ева — вече мислеше за себе си с това име, въпреки че се бе запознала с Лаело Ковач с истинското си име — успяваше да му съобщава имена на хора, за които тя знаеше, че ще бъдат арестувани и които не можеха да опровергават версията ѝ. Знаеше кога и за какво ще бъдат арестувани — сред тях имаше няколко много известни имена — и успя да убеди групата на Лаело Ковач, че не е двоен агент, особено след като им събщи две-три жизненоважни сведения. Освен това съблазни Лаело, при това толкова ловко, че той до края си въобразяваше, че той е съблазнителят. Лаело бе грозен, но някак си привлекателен по особено чувствен и неотразим начин: висок, добре сложен, с едър нос, но със забележително красиви лешникови очи, а в леглото — истински виртуоз. Беше и великолепен химик. Когато една от клиентките на Ева получи силен кожен обрив вследствие на нервна криза, Лаело направи крем, който премахна обрива за пет дни.

Беше 1953 година, когато Имре Наги взе властта в Унгария и въведе по-либерален режим. За пръв път, от години насам, по витрините се появиха козметични изделия, макар и от най-ниско качество. Самата Анна използваше само козметиката на Елизабет Арден, която нейният руснак ѝ доставяше от Виена. И докато сравняваше тази чудесни козметични творения с боклуците, които се продаваха в Будапеща, внезапно ѝ хрумна една ценна идея. Както театрално обичаше да заявява години по-късно — това бе откровение свише.

— Това, което трябва да направим — възбудено каза тя един следобед на Лаело, — е да създадем наш собствен козметичен крем. — Беше дошла при него да вземе още от козметичното масло — извинение, което винаги използваше, за да го посети между един и два следобед. По това време Лаело затваряше магазина за обедна почивка и двамата прекарваха един изтощителен и вълнуващ час в леглото.

— Ние да направим козметичен крем?!

— Да. Първо трябва да се заемеш с анализа на тези кремове и лосиони на Елизабет Арден, а после да се опиташ да ги копираш и да добавиш още нещо, което ще ги направи по-добри.

— А как ще отделим съставките?

— Това са кремове за лице, Лаело, а не продукти със сложни формули. Главните съставки на всяко червило са козметично масло, получено от спермацет^[2], пчелен восък и ланолин^[3]. Нима е толкова трудно да се снабдим с тези суровини?

— Откъде знаеш всичко това?

— От книгите — нетърпеливо отвърна Ева. — Оцветяването се постига с помощта на пигменти, извлечени от различни минерали, например железни окиси, въглен и какво ли не още. Дори древните египтяни са използвали червената охра.

Лаело тихо се отпусна на стола, смаян от познанията на прелестната му учителка, докато тя, с пламнало от възбуда лице, продължаваше да го засипва с обяснения за висшите алкохоли, за натриев сулфат и рафиниран ланолинов алкохол, бял восък и парафин, бадемово масло и розова вода. Едва сега той започна да проумява колко е амбициозна Ева, че зад женствената ѝ външност се крие желязна воля да успее, че под крехката ѝ красота се спотайва непреклонен характер. Тази жена бе решила да успее и знаеше точно как да постигне целта си. Притежаваше невероятно самообладание, което ѝ помагаше с лекота да балансира между руснаците и групата на Лаело.

— Ти си блестящ химик — продължи Ева. — Знам, че можеш да се справиш. Ще започнем с кремове за лице, които ще използвам при моите масажи. Така едновременно ще постигнем две цели. Искам от теб да ми направиш крем, който да е много мек и влажен, за да не изсушава кожата на лицето и...

Лаело вдигна ръка.

— А какво ще стане с моята работа?

— След като ни потръгне с кремове, ще можеш спокойно да я зарежеш! От продажба на боброва мас, хапчета против запек и лосион против пърхот няма да спечелиш много пари. Големите печалби са в козметиката. Знаеш ли как е натрупала милионите си Елизабет Арден? Започнала е от нищо! Същото важи и за Елена Рубинщайн. Аз съм решила да бъда третата в тази класация.

Лаело се вгледа в красивото ѝ лице, пламнало от възбуда.

— Да, но може и да се провалиш. Тук е Унгария, мила моя, а не Франция. Май си чела прекалено много западни списания.

— Именно заради това ще успеем, не разбираш ли? Откъде мислиш, че съм научила за всичките тези кремове, лосиони, оцветители, за които обикновените унгарки дори не са чували? Това е нашият шанс, Лаело, и ние не бива да го изпускаме! Ти ще изработваш нашите кремове, а аз ще ги продавам, а ти знаеш, че съм в състояние да продам всяка стока!

— Ти си единствената жена, която познавам, способна да накара и камъкът да се разплаче — замислено промърмори мъжът.

— И за да ти докажа лоялността си, ще взимам само комисионна.

— Сериозно ли говориш?

Ева втренчено го изгледа.

— Винаги говоря сериозно! Помисли си само: ако успея да увелича клиентелата си, ще научавам безброй много секретни сведения. Всъщност вече съм доста близка със съпругата на високопоставен служител от френското посолство, която иска да се възползва от моите „лечебни ръце“. Чрез нея мога да проникна в техния затворен кръг и да науча доста тайни, които не си и сънувал.

— Знаеш ли — замислено промълви Лаело, — струва ми се, че в думите ти има доста истина...

Кремовете имаха невероятен успех. Лаело си разбираше от работата и с помощта на Ева, която му казваше точно какво е необходимо, той успя да подобри качеството им.

— Този крем е твърде мазен и не попива добре в кожата. Искам нещо по-леко, като разбити белтъци, като пяна. Можеш ли да го направиш?

И той го направи. Лаело създаде билков тоник, който се нанасяше върху кожата след старателно измиване на лицето. Ева го нарече „Утринен освежител“, който, за разлика от досега използваните лосиони, не дразнеше кожата.

Кремовете и „Утринен освежител“ се продаваха като топъл хляб. Първоначалната ѝ реклама бе много проста:

— Нали винаги сте се възхищавали от кожата ми? — питаше тя с прелестна усмивка. — Погледнете тази мостра. Аз използвам само този крем и той е истинско чудо. Знам го, защото сама съм го

приготвила. Опитайте го. Никога повече няма да искате да използвате друг крем.

Продажбите се увеличаваха и Ева непрекъснато подобряваше продуктите си. С невероятния си усет за цветовете тя експериментираше, добавяше все нови и нови комбинации, смесваше различни оцветители, докато накрая получи гама от червила с толкова наситени и свежи цветове, че дори чужденките се възхищаваха от тях.

— Вашето червило е великолепно! — възкликна съпругата на британския посланик, след като го изпробва пред огледалото. — Никога досега не съм виждала подобен цвят, с такава дълбочина, и червило с такъв блясък! А освен това е много трайно. Ще взема от всички цветове.

През 1956 година тя още веднъж смени покровителя си, който бе отзован в родината си и бе сменен от по-млад мъж, висш съветник към омразните унгарски тайни служби. Ева скоро се изпълни с презрение към него — той бе много красив, но празноглав, а освен това се оказа и садист. Тъй като бе доста лекомислен и нехаен, говореше открито пред нея по телефона, докато тя, преструвайки се на задълбочена в някакво списание, не пропускаше нито дума. Руснакът изпитваше безкрайно удоволствие от нощите с нея и я научи на различни тънкости в любовната игра, с които по-късно тя се прочу. Освен това ѝ даде малка кола и купони за бензин, за да обикаля клиентите си в града. Стана известна не само сред руската колония в Будапеща, но и сред партийната върхушка на Унгарската комунистическа партия и дипломатите от различните посолства. Спечели доста пари, които благоразумно пазеше за бъдещето, а от новия си покровител научаваше ценна информация, която предаваше на Лаело.

Ала през цялото време чакаше своя шанс, уверена, че един ден животът ѝ решително ще се промени. И този ден настъпи. На 23 октомври 1956 година Унгария въстана. Покровителят ѝ презрително заяви:

— Това е само буря в чаша вода.

Но Лаело беше на съвсем друго мнение.

— Настъпи нашият час! — възбудено я прегърна той. — Скоро ще бъдем свободни! Ще организирам бунта в Техническия университет. Искам да дойдеш с мен.

— Не — отвърна Ева.

— Не разбираш ли какво става? Ние започваме революция! Свободата е много близко!

„Ти така си мислиш — каза си Ева, която знаеше много повече от него. — Но сега имам шанс да се освободя!“ А на глас убедително заяви:

— Ще бъда по-полезна, ако продължа с моята работа. Все някой трябва да доставя секретна информация. Ако не можем да се срещаме, определи ми друг човек за свръзка.

— Но това е изключително опасно!

— Не по-опасно от твоята задача в Техническия университет.

— Всичко ще се промени, ако Западът ни се притече на помощ...

— Тогава ще се присъединя към групата ти, но засега ще изчакам, тъй като съм убедена, че по този начин най-добре ще помогна на революцията. Аз съм само една незначителна унгарска девойка с „лечебни ръце“. Кой би ме заподозрял?

Лаело разбираше, че е права. Нуждаеха се от всякаква помощ, а беше убеден, че Ева прекрасно може да се погрижи за себе си. Бе се наслаждавал на връзката им, беше му приятно с нея, но за разлика от другите мъже, той виждаше, че под крехката и нежна външност се крие една безсърдечна жена. Много добре разбираше, че тя се интересува единствено от себе си, а не от това, което ставаше в Унгария. Щеше да оцелее, независимо кой ще победи в Унгария. Лаело бе убеден, че Ева няма да се спре пред нищо, за да задоволи амбицията си. „Е — каза си той, — нима аз също не искам да постигна целите си? Дори съм готов да убивам заради тях.“

— Добре — рече той. — Ще уредя контактите ти. Но бъди внимателна. Никой не знае какъв ще бъде изходът на нашата борба. Ясно е само, че ще се пролее доста кръв.

— Винаги съм внимателна — припомни му Ева и обви тънките си ръце около врата му. — А сега искам да се любим за последен път, преди да се разделим...

— Да се надяваме, че раздялата не е задълго.

„За теб — надеждата, за мен — бъдещето. Това е моето сбогуване. Не само с теб, но и с Унгария. Моята съдба ме зове.“

Ева продължи работата си, докато улиците бяха безопасни. Когато те се превърнаха в бойно поле, осеяно с бунтовници, горящи танкове и трупове, тя напусна апартамента и намери убежище в малкия магазин на Лаело, който бе заключен, със спуснати кепенци, но любовникът ѝ бе дал ключовете. От една седмица не бе виждала покровителя си от унгарските тайни служби, но откакто гражданите на Будапеща завладяха улиците на града, служителите от омразната тайна полиция бяха безмилостно преследвани и жестоко избивани. Единствената ѝ грижа бе да не би случайно да се натъкне на руснака по време на обиколките си из улиците. Анна Фаркас трябваше да излезне. Всички трябваше да я мислят за загинала.

Жертвите биваха погребвани набързо, без опело. Служителите от унгарските тайни служби висяха надолу с главите по уличните стълбове. Същото те бяха вършили години наред с хиляди унгарци, измъчвани до смърт в подземията на мрачната главна квартира на улица „Граф Андраши“. Ева не изпитваше състрадание към убитите — интересуваше се само от собствената си безопасност. При своите обиколки тя стана неволен свидетел на ужасната гибел на жени, сътрудничели като нея на тайните служби. Не можеше да допусне да я постигне същата участ и да бъде разкъсана от побеснялата тълпа. Предвидливо бе скрила една торба с хранителни продукти и един куфар с дрехи в задната стаичка на магазина на Лаело. Там имаше малка кушетка, тъй като Лаело често работеше до късно и оставаше да спи в магазина. Освен това се бе снабдила с примус за готвене и портативен радиоапарат.

Отвън магазинът бе заключен и изглеждаше изоставен. Ева надзърташе предпазливо само през малкото задно прозорче с решетки.

След като се погрижи за безопасността си, Ева се зае с допълване на запасите от кремове и лосиони. Много добре знаеше как да комбинира съставките, защото внимателно бе наблюдавала Лаело. Напълни един куфар догоре, който стана доста тежък, но тя твърдо бе решила да го вземе със себе си. В него се криеше бъдещето ѝ.

Самотата не я плашеше, важното бе да остане жива. Един ден някой потропа на предната врата, но тя не издаде нито звук и посетителите отминаха по улицата. Най-забележителното бе, че никой не се опита да ограби магазина. По радиото слушаше предаванията на радиостанцията на свободата и разбра, че обстановката рязко се е

влошила. Почувства само нетърпение, защото нейният час приближаваше. Прекарваше часове в грижи за лицето, косата и маникюра си. Липсваше ѝ само банята, наложи се да се задоволява само с измиване над мивката. „Но нали живях без баня през първите седемнадесет години от живота си — казваше си тя. — Когато се измъкна на Запад, ще имам разкошна баня, ароматни соли за ваната си, затоплени и благоуханни хавлии, благовонни масла за кожата. Всичко, за което толкова отдавна мечтая. Ако имам късмет, съвсем скоро ще се махна оттук.“

Не се интересуваше какво ще стане с Унгария — политиката никога не я бе привличала, а и правителството никога нищо не бе направило за хората. От общуването си с любовниците си руснаци бе разбрала, че надеждата Унгария да се освободи от жестоката примка на СССР е въздушен мехур. Събитията още веднъж потвърдиха правилността на решението ѝ да напусне Гьор-Сопрон и да се премести в Будапеща. Това бе част от съдбата ѝ, от пътя ѝ към успеха, в който тя безрезервно вярваше. Бе убедена, че бог помага само на тези, които сами си помагат. Не се чувстваше обвързана с родината и сънародниците си. Още от дете мечтите ѝ я отнасяха далеч на Запад. Нищо, дори и провалът на революцията, нямаше да я отклони от целта.

Една сутрин, докато слушаше новините по радиостанцията на свободата, тя разбра, че е дошло времето да поеме своя път. В цяла Унгария се разгаряха ожесточени сражения и се носеха слухове за масирано нахлуване на руснаците. В Будапеща цареше анархия. „Време е да тръгвам“ — каза си тя с доволна въздишка. Прекара цял ден, за да боядиса косата си в безличен миши цвят. Покри лицето си с дебел слой загрозяващ грим, остави косата си да виси разчорлена и сплъстена и завърши маскировката си, като си сложи чифт очила с телени рамки. Преоблече се в най-смачканата и провлечена рокля, обу груби чорапи и разкривени обувки, а на гърба си наметна старо скъсано одеяло. Изглеждаше неузнаваема.

Към полунощ се измъкна от магазинчето на Лаело, заключи вратата и заличи всички следи от престоя си. Изхвърли на боклука празните опаковки, вестниците, празната бутилка от боята за коса и ключовете от магазина. Съдейки по съобщенията от радиостанцията, Ева не очакваше, че някога Лаело Ковач ще се завърне в магазина си.

Стиснала в ръка скъпоценния си куфар, тя се отправи към съдбата си, съвсем бавно, защото куфарът бе ужасно тежък и Ева трябваше често да спира, за да разтрива подутите си ръце. Движеше се само по малките улички, но неотклонно напредваше към целта си. Не забелязваше трупове около себе си, барикадите, преобърнатите трамваи, обгорелите танкове. Веднъж, при пресичането на някакъв пуст площад, когато бе спряла, за да си почине, видя някакъв руснак от унгарските тайни служби, обесен с главата надолу на едно от дърветата. Не беше нейният любовник, а един от колегите му, но тя си помисли с облекчение, че навярно и той бе постигнат от същата участ. Не искаше нищо и никой да я свързва с Унгария.

През следващата седмица не чу нищо за Лаело Ковач, но беше убедена, че от негова страна нищо не я заплашваше. Анна Фаркас бе изчезнала от лицето на земята. Когато стигна до крайната си цел, Ева се огледа предпазливо, за да се убеди, че никой не я следи. Отдавна знаеше, че в хотел „Дунав“ са отседнали западни кореспонденти. Влезе във фоайето и се огледа. Търсеше познато лице — един мъж, журналист, с когото се бе запознала в дома на служител от Държавната банка, съпруг на една от първите ѝ клиентки. Между него и Ева имаше лек флирт, но отношенията им не се задълбочиха. Сега тя се спусна към него и истерично заплака. Мъжът не я позна и удивено я изгледа.

— Аз съм Анна Фаркас — прошепна тя.

— Анна! За бога, какво сте направили със себе си?

— Беше необходимо... вие не знаете... моля ви, позволете ми да ви обясня.

Той я придружи до бара, настани я на един стол, наля ѝ чаша коняк и търпеливо заслуша. Младата жена му довери, че е била двоен агент, работела като козметичка само за прикритие, за да може да обикаля града и да събира информация. Първо шпионирала руския дипломат, а след това и руснака от унгарските тайни служби, но Лаело Ковач изчезнал безследно и сега нямало кой да разкрие истината, при което унгарските революционери я смятаха за съветска подлога.

— Видях какво направиха с жените, които бяха сътруднички на руснаците и на тайните служби... Ако ме заловят, същата участ очаква и мен. Няма към кого друго да се обърна за помощ.

— Кой ви каза да ме потърсите? — попита журналистът.

— Лаело. Той ми съобщи веднъж, че мога да разчитам на вас. Може би знаете какво е станало с него?

Мъжът поклати глава.

— Съжалявам, но нищо не зная. Ясно е само едно — всичко пропадна. Руснаците нахлуха и сега само господ може да спаси Унгария. Всеки момент очаквам заповед да напусна страната.

— Вземете ме със себе си, моля ви... моля ви... ако остана тук, ще ме разстрелят!

— Ще направя всичко, което е по силите ми, но не мога да ви обещавам нищо категорично. Можете да останете в хотела колкото желаете. Аз имам две стаи на разположение...

— О, благодаря ви, благодаря ви... — Ева хвана ръката му и я целуна.

Когато отново се върна в бара, някой го попита:

— Кой или по-скоро какво бе това?

— Едно бедно дете, което е изпаднало в беда. Играела е ролята на проститутка, за да събира сведения от руснаците. Но сега не може да го докаже и животът ѝ е в опасност.

— Дете ли? Бих казал, че е най-малко четиридесетгодишна.

— Наложило се е да се дегизира. Повярвайте ми, ако свали този отвратителен грим, ще видите най-красивата жена, която можете да си представите.

След няколко дни английските кореспонденти бяха преместени в сградата на британското посолство. Нейният познат взе Ева със себе си и я представи като своя сътрудничка. Позволиха ѝ да остане, въпреки че сградата бе претърпена.

И този път отново съдбата ѝ кимна благосклонно. Сред тълпата откри едно познато лице — унгарец, чиновник в паспортния отдел. В действителност бе шпионин и работеше за руснаците. Освен това въртеше оживена търговия на черния пазар. Ева много пъти бе купувала разни стоки от него. „Сега аз ще му продам нещо — помисли си Ева. — Моето мълчание в замяна на нов паспорт на името на Ева Черни и изходна виза.“ Лесно успя да го убеди.

— Само една дума от моя страна и ще бъдеш унищожен! — заплаши го тя. Той избухна и презрително изсъска, че и тя не е по-добра от него, но Ева му заяви, че е била двоен агент, че англичаните

знаят за нея, докато не подозират, че в посолството се укрива руски агент и черноборсаджия. — Една дума на когото трябва и...

След четири дни от посолството за Виена замина колона от четири коли и един камион, който трябваше да се върне с храни и медикаменти в Будапеща. В третата кола пътуваха Ева и кореспондентът.

Щом преминаха австрийската граница, тя коленичи и целуна ръцете му. Сетне се изправи, прегърна го и горещо му благодари:

— Господ да ви възнагради за добротата... — Отдръпна се и го дари с един омайващ поглед на красивите си очи. Очилата отдавна бяха изхвърлени на шосето. — Когато един ден разкажете моята история — сигурна съм, че ще го направите — моля ви, много ви моля, не използвайте името ми. Ще се наложи да се крия дълго време, а ако те узнаят къде съм, ще ме намерят и... Разкажете историята ми, искам светът да узнае какво се случи в Унгария, но пишете за мен като за едно обикновено унгарско момиче.

— Това не е истина — отвърна трогнат кореспондентът. — Вие сте една изключително смела и необикновена девойка. Да, ще опиша вашата история, но ви обещавам, че няма да използвам името ви.

Нейната история се появи под заглавието: „Една истинска унгарска героиня“. Той ѝ изпрати екземпляр от вестника, в която бе отпечатана статията. Ева я прочете, усмихна се доволно и я изгори.

[1] Тревиса равнина, пустинна степ в Унгария. — Б.пр. ↑

[2] Бяла, полупрозрачна маса, без вкус и мирис, получена от китова мас или от мазнина в черепа на кашалотите, близка по химичен състав до восъка, широко използвана в парфюмерията. — Б.пр. ↑

[3] Жълтеникава мас, получавана чрез специално промиване на овча вълна. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Швейцария, 1988 година

— Как е тя? — попита Макс, когато Алекс влезе в просторната дневна на вилата, от която се откриваше чудесен изглед към Женевското езеро.

— Още спи.

— А ти как си?

— Не мога да се съвзема от изненадата. Никога не съм очаквала, че майка ми ще ме посрещне с думите „прости ми“.

— Казах ти, че не е на себе си.

Алекс се отпусна в едно от креслата пред камината.

— Ако се отнасяше за някого другого, щях да кажа, че сме свидетели на някакво религиозно преображение.

— Като говорим за религия, мисля, че майка ти е получила католическо възпитание. Тя безумно се страхува от пламъците на ада. Може би, докато е седяла в онази болнична стая, пред очите ѝ като на филмова лента е преминавал целият ѝ живот и си е припомнила всички минали грехове.

— Доколкото знам, никога не е стъпвала в църква.

— Има много неща за твоята майка, които никой не знае.

Алекс пие чашата с черно кафе, която той ѝ подаде, и добави сметана.

— Както и да е, постигнахме това, за което те доведох — доволно рече Макс и щедро добави захар в кафето си.

— Защо имам чувството, че участвам в нещо, за което не съм подготвена? — попита Алекс.

— Имаш предвид молбата ѝ за прошка?

— Тя крои нещо. Кога Ева Черни се е усъмнявала в правотата си? Колко често сме я слушали да казва: „Аз трябва да изпълня предназначението от съдбата и нищо и никой няма да ми попречи да го сторя“. — Алекс много сполучливо имитира мимиката и гласа на

майка си. — Ако иска да ѝ простя, защо тя не ме повика? Имам странното чувство, че...

— Какво?

— Е... може да звучи отвратително, но се чувствам като участничка в някаква долнопробна пиеса. Поведението ѝ не се връзва с характера ѝ. Тя ненавижда дори мисълта за моето съществуване. Тогавя защо ще ме моли, точно мен, именно мен, да ѝ простя? Мисля, че това е част от новата драматична роля, която играе в момента. Знаеш отлично, че тя е променлива като хамелеон, въпреки че в мое присъствие лицето ѝ винаги е представлявало една безизразна маска. Лекарят каза, че тя е емоционално изсушена и, както Крис обичаше да се шегува, вероятно е изпаднала в една от „душевните си депресии“. Доколкото си спомням, последната продължи три дни.

— Това е нейният начин да се зарежда отново с енергия. Тя се изразходва без остатък, когато се намира в своите „приповдигнати“ фази.

— Искаш да кажеш, че е нещо като „изпускане“ на налягането?

— Да. От мига, в който ѝ съобщиха за злополуката на Крис, тя сякаш полудя. Не съм позволявал на никого да я доближава. Ева още се намира в силен шок.

— Точно така се чувствам и аз сега. Защо, Макс? Всичко това няма никакъв смисъл.

— А ти обичаш нещата да са ясно дефинирани, нали?

— За всяко нещо има причина — твърдо рече Алекс.

— Каква е причината да се съмняваш в искреността на майка си?

— Фактът, че разкаянието или угризенията на съвестта не са присъщи за нея. Вярата ѝ в непогрешимостта на действията ѝ е абсолютна.

— Нима не допускаш, че е възможно сърцето ѝ да се е променило?

— Щях да го допусна, ако тя имаше сърце.

— Тя на няколко пъти не е била на себе си заради различни мъже.

— Ти бъркаш любовта с либидото.

— Тя обичаше Крис.

— Показваше го по доста странен начин. За нея любовта означава да притежаваш и да властваш.

— Тогава помисли за факта, че тя изгуби най-скъпото си притежание. Смъртта засяга хората по различни начини, а според мен сега за пръв път тя истински е засегната от нея.

— Не си я виждал, когато загина бащата на Крис. Това бе едно изключително представление, достойно за поет като Омир. Спомням си, че тогава вилнееше из къщата и виеше като ранено животно, късаше дрехите си, чупеше каквото ѝ попадне. Опита се да се удави в езерото, а когато ѝ попречиха, направи опит да си среже вените. Патси ми каза, че е станала свидетел на ужасяващи сцени.

— И смяташ, че след като сега няма подобни сцени, мъката ѝ не е истинска? Позволи ми да ти кажа, че когато ѝ съобщили за Крис — само камериерът ѝ, Джоунс, бил при нея, защото тогава отсъствах, тя не промълвила нито дума. Джоунс ми каза, че е застинала неподвижно и единствените думи, които е промълвила, са били: „Заведете ме при моя син“. Оттогава дори той не е успял да се доближи до нея.

— Сега тя е двадесет години по-стара. Времето и възрастта са я накарали да промени представлението си.

— За бога, понякога си мисля, че ти нямаш сърце.

Алекс се изчерви, но упорито тръсна глава.

— Не обиждай интелигентността ми с обяснения от рода на „разказание на смъртния одър“. Ако се опитваш да ме убедиш, че майка ми се е преоборила, само си губиш времето.

— А защо не? Отлично знаеш, че тя е блестящ манипулатор — относно хората, събитията, живота, но ти пропускаш нещо много важно: дори и Ева Черни не може да манипулира смъртта. Може би този факт я е накарал да се осъзнае и да преосмисли постъпките си. Погледни на майка си от друг ъгъл и ще я видиш в различна светлина. Може би това е една жена, ужасена от мисълта за старостта, която се страхува от самотата и която изгубва най-скъпия си човек, която изведнъж се е вгледала в себе си, в живота си, във всичко, което е извършила. Може би тогава няма да ти се струва толкова странно, че тя те е помолила да ѝ простиш. А освен това, не бива да забравяш — завърши Макс, — че майка ти е изключително чувствително и емоционално създание.

— Което ще рече, че аз не съм.

— А не е ли така? Ти се държиш като онзи германец, Гьоринг, който, като му говорели за световната култура, измъквал пистолета си.

Ключовата дума в твоя живот е чувство. Ти си се отдръпнала навътре в себе си, заключила си сърцето си и не допускаш никого до съкровищата на душата си като някой скъперник, а майка ти винаги се е раздавала докрай.

— Да, но само за да завладее хората около себе си!

— И какво от това? Нима ти си напълно безкористна?

— Ти на чия страна си? — избухна Алекс.

— Както винаги на своята — спокойно отвърна адвокатът. — Просто не искам да съдиш майка си прибързано. Да, какво има, Жак?

Икономът бе влязъл след дискретно почукване на вратата.

— Търсят ви по телефона от Сейшелските острови, сър.

— Прехвърли разговора на този телефон. Не — обърна се той към Алекс, — не е необходимо да излизаш. Просто ще съобщя на Мойра кога ще бъде погребението.

Макс отиде до изящното френско бюро, където бе телефонът, и вдигна слушалката.

— Здравей, скъпа... — чу го да казва Алекс, а сетне гласът му премина в неясно мърморене.

Алекс си наля чаша арманяк. Чувстваше, че има нужда от едно силно питие. Представи си елегантната и красива Мойра Хейнс, сравни я със собствената си едра и тромава фигура и се намръщи.

Мойра и Макс живееха заедно от няколко години. Веднъж Алекс го бе попитала защо не се ожени за момичето и той шеговито бе отвърнал:

— Защото е прав онзи, който е казал: „Крадците искат парите или живота, а жените — и двете“.

Алекс се бе разсмяла и повече не повдигна този въпрос, но сега отново се питаше защо Макс не се бе оженил за Мойра. Вече шест години тя представяше пред света козметичните продукти на Ева Черни: елегантна, богата, самоуверена, заобиколена с лукс и богатство, надарена с непогрешим усет за изящното, а на всичкото отгоре и с благородно потекло. Мойра изглеждаше съвършена, защото от раждането си принадлежеше към света на богатите и изисканите, които посещават само най-добрите колежи, живеят в най-скъпите квартали, избират си най-достоините брачни партньори, най-опитните френски готвачи, най-модните декоратори. Всичко в живота ѝ бе идеално подредено, с изключение на това, че се бе омъжила за един

жалък некадърник, който я остави без пукната пара след банкрута и самоубийството си. Макс я бе довел при Ева с думите:

— Намерих твоето лице, Ева.

Тя бе погледнала момичето и се бе съгласила. Мойра можеше отново да се върне към охолния живот, да осигури образованието на сина си и дъщеря си в изискани колежи и да спести доста пари, защото Макс бе сключил изключително изгоден договор за нея, който ѝ осигуряваше процент от всяка продажба. Алекс се запита дали Макс изпитва бащинска загриженост за децата на Мойра, както към самата нея, въпреки че той бе само тринадесет години по-възрастен.

Тя все още бе потънала в мислите си, а Макс говореше по телефона, когато вратата се отвори и в стаята влезе Памела Бродли, облечена в елегантна черна рокля с дълъг наниз от перли. Пищната ѝ червена коса, вдигната нагоре, подчертаваше финия овал на лицето ѝ.

— Кафе? — попита я Алекс с усмивка. — Или да ти наля нещо по-силно?

— Може би малко бренди. — Алекс ѝ наля и Памела взе чашата от ръката ѝ. — Благодаря.

— Съжалявам, че толкова дълго не те пускаха при него — рече Алекс.

Памела отпи от чашата си.

— Лицето му не е пострадало. Изглеждаше като заспал.

Алекс замълча. Знаеше, че Памела обичаше Крис от все сърце, въпреки десетте години разлика. Благодарение на любовта си към нея той бе успял да се измъкне от задушавачката власт на майка си, дори бе събрал достатъчно смелост, за да ѝ заяви, че възнамерява да се ожени за Памела.

— Кога ще бъде погребението? — едва чуто прошепна Памела.

— Моля те, в момента въобще не мога да мисля за това!

— А как е майка ти?

— Спи непробудно.

— Но вече измина почти цяло денонощие!

— Това съвсем не е странно след такава нервна криза.

— Господи, какво става тук? — Памела закри лице с ръцете си, после нервно ги отпусна и запали цигара. — Нали ще разбереш, ако ти заявя, че непременно държа да присъствам на погребението?

— Имаш пълното право да настояваш за това.

— Съмнявам се дали тя ще се съгласи.

— О, Памела, никой не знае какво ще си научи майка ми — горчиво се усмихна Алекс. — Сега е в такова състояние, че ако я видиш, може и да не я познаеш.

— Да-а, несъмнено тя е способна да се превъплътява в най-различни роли... Сега коя роля играе?

— Всичките едновременно.

— Гледала ли си пиесата „Трите лица на Ева“? Твоята майка има тридесет и три лица.

— Струва ми се, че ако сега я посетиш, ще откриеш съвсем ново лице, което никога не си очаквала от нея — смутено промърмори Алекс.

— Да не би да е прегърнала ролята на скърбящата майка?

— Тя обичаше Крис. Не е зле да не забравяш този важен факт.

— Не, тя обичаше да му се налага, да го върти на кутрето си. Мразеше го, когато не изпълняваше заповедите ѝ, когато не бе онзи Кристофър, който бе изградила в плановете си. — Памела за миг уморено сведе очи. — Според мен си постъпила много смело, дори героично, като си се решила да дойдеш в болницата. Защото прекрасно зная каква дистанция имаше между теб и майка ти.

— Но... не може да се каже, че само в нея трябва да търсим цялата вина — хладно отвърна Алекс и прехапа устни.

— Между другото, искам да ти поднеса поздравленията си за книгата ти. В „Сънди Таймс“ публикуваха много ласкав отзив за нея.

— Благодаря.

— Крис искаше да напише статия за книгата ти... — Памела тъжно се усмихна. — Но сама знаеш как обичаше да отлага нещата... — Изведнъж пребледня и прехапа устни.

— Да. Беше пълен с добри намерения, които обаче си оставаха само намерения.

— Но поне започна, не знам дали си разбрала, наистина започна... Когато майка ти се омъжи за онзи аржентинец, след като се бе заклела пред Крис, че няма да го направи, той я заплаши, че повече никога няма да ѝ проговори. Затова тя разигра онази майсторска сцена с опита за самоубийство... казвам майсторска, защото дори първокласна актриса като Ноел Кауърд не би могла да я изиграе поубедително. И знаеш ли какво му каза тя, когато той отиде да я види,

след като я „откриха“ точно навреме. Между впрочем той нямаше да го направи, ако аз не бях настоявала. Тя каза: „Знаех, че ще допълзиш на четири крака при мен, защото ти винаги ще имаш нужда от мен“. Никога дотогава не бях виждала Крис толкова разгневен... искаше веднага да заминем и да се оженим, но аз го спрях... Но се оказа, че съм сбъркала. Трябваше да пратя всичко по дяволите, начело с Ева Черни.

Когато Макс се върна при тях, двете жени седяха мълчаливо.

— Мойра ще дойде късно тази нощ — рече той. — Наведе се и целуна Памела по ухаещата буза. — Здравей. Как си?

— Още не мога да повярвам.

— Е, не ни остава нищо друго, освен да чакаме Ева да се съвземе, но със сигурност мога да кажа, че ни чака много тежък ден.

Макс излезе, а Памела запали цигара и се облегна назад.

— Не знам какво ще правя оттук нататък. — Тя всмукна дълбоко от цигарата и Алекс забеляза, че ръцете ѝ трепереха. Памела бе силна жена, самоуверена и красива, красотата бе нейното оръжие, но Алекс знаеше, че сега е напълно съсипана.

— Непрекъснато си мисля какво щеше да стане, ако се бяхме оженили, както Крис искаше, и бяхме заминали далеч от майка му. — Тя погледна към Алекс. — Както направи ти.

— Направих го, защото тя така искаше.

— А защо тя не те харесва? — Вече можеше да зададе този въпрос.

— Не отговарям на изискванията ѝ.

— Нито пък аз.

— Но в теб тя вижда заплаха, докато аз съм оскърбление за очите ѝ.

— Но това е смешно! Ти завърши с отличен успех университета, вече ти имаш публикувани три книги. За последната отзивите са само възторжени, а още нямаш тридесет години! Според мен Ева би трябвало да се гордее с теб.

— Тя не се интересува от подобни постижения. За нея най-важна е външността.

— Искаш да кажеш, че не те харесва, защото не си красива?

Алекс сви рамене.

— Тя е вманиачена на тема красота, макар че за мен това е глупаво.

— За майка ми това не е глупаво, за нея красотата е висша ценност. Целият ѝ живот е посветен на красотата, това я направи богата и прочута. Наричат я Императрицата на красотата и тя съвсем сериозно приема тази титла.

— Въпреки това няма право да отхвърли дъщеря си само защото не е красива според нейните стандарти.

— Ти така мислиш, но не и тя.

Памела замълча за миг и тихо попита:

— Знаеш ли, че Крис искаше да продължи следването си?

— Не.

— От няколко месеца се занимаваше много сериозно — намерих му учител. Предложих ти да му преподаваш, но той каза, че предпочита да е някой, който не се познава с майка му. Нали знаеш, че тя не искаше вие двамата да се срещате.

— Да, знам. Смяташе, че му влияя зле.

— Същото се отнася и за мен — рече Памела.

— Кой беше учителят? — полюбопитства Алекс.

— Гевин Крейг, професор от Йейл.

— Икономистът ли? Чувала съм за него.

— Да, Крис много го хареса и двамата отлично се разбираха. Гевин бе уверен, че ще го приемат в Харвард.

— Ти беше много добра с Крис — топло каза Алекс.

— Той бе добър с мен... О, да, зная, че всички се учудваха от разликата във възрастта ни, но отдавна съм престанала да обръщам внимание на клюките. Крис бе точно за мен. Когато моят бивш съпруг ме изостави, за да се ожени за четвърти път, мислех си, че повече никога няма да погледна мъж. Бях отвратена от мъжете. Но Крис промени всичко. Толкова бе мил... — Гласът ѝ заглъхна и тя наведе глава. Алекс видя как сълзите покапаха по черната рокля. — Ако тогава не се бе качил на онази кола... Колко пъти съм му казвала, че не бива да шофира, когато е ядосан.

— Ядосан ли?

— Току-що бе разговарял повече от час с майка си по телефона. Беше толкова разстроен, че целият трепереше... Мога да си представя

какво е станало, след като се е качил в колата... искал е да освободи яростта си...

— Какво бе направил този път?

— О, нещо незначително... ала тя го заплаши, че ще има ужасни последици, ако не изпълнява стриктно заповедите ѝ. Беше свързано с нейната компания, с проклетата „Ева Черни Козметикс Инкорпорейтид“.

— Крис мразеше тази компания.

— Знам. Но тя не се интересуваше от мнението му. За нея има значение само собственото ѝ мнение.

— И така — бавно започна Алекс, — Крис е бил много ядосан, когато се е качил в новото си порше?

— Беше бесен. Пребледнял и... отчаян. О, Алекс, понякога бе изпълнен с такова дълбоко отчаяние... „Тя ме поглъща“ — обичаше да казва той. Когато постъпваше правилно, никога не го хвалеше, а при най-малката грешка упреците ѝ няхаха край. Крис дори стигна дотам, да си намери фалшиво медицинско удостоверение — че бил болен и не може да замине на едно от нейните ревюта. Всъщност за него те бяха истинска болест. Единственото спасение бе да флиртува с нея. — Памела потръпна. — Беше ужасно... отвратително, почти като кръвосмешение.

— Често съм си мислила — намеси се Алекс с безизразен тон, — че майка ми си избираше толкова млади любовници само защото те донякъде ѝ заместваха Крис.

Кехлибарените очи на Памела се втренчиха в лицето на Алекс.

— Може би си права... — студено кимна тя. — Напоследък всичките ѝ любовници бяха приблизително на възрастта на Крис. — Продължи да се взира в очите ѝ. — Чудя се защо се върна?

— Оставих се да ме убедят — призна Алекс.

— Макс ли? Би направила всичко за него, нали?

— Всичко дължа на него... — простичко отвърна Алекс. — Ако не беше той... — Тя потръпна.

Памела се наведе и сложи ръка върху коляното ѝ.

— Радвам се, че го направи. Злополуката с Крис и онази апаратура, онези тръбички в носа му... беше ужасно, но не ме пускаха при него. Тя бе заповядала да извикат полицията, ако се опитам да

вляза при него. Какво ѝ каза, когато се срещнахте? — любопитно попита Памела.

— Нищо. Нямах възможност. Всичко, което успях да кажа, бе името ми, сетне тя се обърна, видя ме и припадна.

— Странно — замислено промълви Памела.

„Не съвсем — помисли си Алекс, която бе започнала да разбира желанието на майка си за прошка. — Но не е припаднала заради мен. А заради вината си. Крис се е качил на онази смъртоносна играчка, за да облекчи гнева си по единствения начин, който е знаел. Може би го е направил съзнателно? Не, не пасва на това, което току-що ми каза Памела за плановете му да продължи следването си.“ Да, тук явно нещо не беше както трябва, а Алекс ненавиждаше загадките.

Тя бе разумна жена, която умееше да потиска чувствата си — майка ѝ отдавна я бе научила на това. Освен това не вярваше в емоциите, защото животът ѝ бе лишен от тях. Бе съгласна с героинята на Джордж Елиът, която казваше: „По-лесно е да потискаш чувствата си, отколкото да понасяш последствията им“. Ала майка ѝ едва ли бе чувала за Джордж Елиът^[1]. Много хора взимаха успокоителни преди срещите си с Ева Черни. И докато не скъсаше окончателно с майка си, Алекс щеше да страда от мъчителните спомени и да прикрива чувствата си зад маската на студено безразличие.

— Защо майка ми не ме харесва? — Алекс си припомни този въпрос, който често бе задавала на гувернантката си Патси, когато двете разговаряха с часове в таванската стая във вилата на Ева Черни в Швейцария. — Какво съм направила?

— Нищо, абсолютно нищо. Майка ти се е посветила на култа към красотата. Тя вярва, че не е най-важното какъв човек си, а как изглеждаш, макар ние всички да знаем, че външността често лъже. Помниш ли онази книга, която ти четох? Там пишеше: „Няма пряка връзка между красотата на миглите и морала“. И още: „Обикновено женското око първо разкрива моралните недостатъци, прикрити зад красивата външност“.

— Затова ли тя никога не ме поглежда? Защото не съм красива?

— Майка ти не се интересува от никого, освен от себе си, ала тя е забравила нещо много важно. Красотата не трае вечно. Един ден ще го осъзнае и това ще бъде най-жестокият удар за нея.

„Дали наистина Памела е права“ — запита се Алекс. Нима майка ѝ е осъзнала, че остарява и красотата ѝ ще изчезне? Дали това е причината за младите ѝ любовници, а не Крис?

Ева приличаше на една от любимите героини на Алекс от романите на Джордж Елиът — мисис Пойзър от романа „Адам Бед“, за която една друга красавица казва: „Тя прилича на надут паун, разперил опашката си, така че всички да умрат от завист и сякаш нищо не може да я засегне“. Може би смъртта на Крис до такава степен бе преобърнала всичко в живота на Ева Черни? Нима най-после се е осъзнала? Или просто е изплашена от божието наказание? Дали майка ѝ е католичка? Алекс не знаеше много неща за нея, но помнеше какво бе чувала от други хора. Според мисис Мери Brent, майката на баща ѝ, Ева Черни е порочна до мозъка на костите си, егоистична и празноглава жена. Да не говорим, че е напълно лишена от християнско смирение и морал. Каква ти унгарска аристократка! Бе само една блудница, алчна за пари и власт, която един ден ще гори в пламъците на ада! Нима сега майка ѝ се страхуваше от възмездието, защото бе очевидно, че се страхува от нещо?

„Е — каза си тя, докато си лягаше в тясното легло в някогашната си стая, пълна с книги и толкова много спомени от детството, — защо да не се опитам да открия истината? Нали все пак съм изследовател? Така че търси, Алекс, търси...“

[1] Английска писателка от миналия век, когато е било модерно и благоразумно писателките да използват мъжки имена за псевдоними. Например във Франция Аврора Дюдеван публикува под псевдонима Жорж Санд. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Виена и Лондон, 1956–1957 година

След като се добра до Виена, Ева нямаше намерение да се остави да я приберат в някой от многобройните лагери за бежанци, изникнали като гъби покрай границата с Унгария след потушаването на унгарското въстание. На всяка цена трябваше да бъде на свобода, за да пристъпи към следващата фаза от плана си за преуспяване. Затова старателно избягваше унгарците, изплашена да не бъде разпозната при някоя случайна среща. Засега единствената ѝ надежда бе английският журналист.

— Страхувам се, че ще ме изпратят в някой от лагерите — оплака му се Ева. — Зная, че сред бежанците има доста съмнителни личности, които се преструват, че са пострадали от комунистическия режим и искат да получат статут на политически емигранти. Всъщност те са агенти на тайните служби, които докладват в Будапеща за всеки честен емигрант. Няма да се чувствам в безопасност, ако не се скрия някъде във Виена, ако не заживея като една от хилядите жителки на австрийската столица.

Наложи се да прибегне към непреодолимия си чар — знаеше, че бе достатъчно да се усмихне, като вложи израз на леко предизвикателство в чупката на устните си, и всеки мъж, без изключение, бе готов да коленичи в краката ѝ.

— Не се нуждая от пари — гордо му заяви Ева, — защото успях да спестя прилична сума в Будапеща и сега мога да се захвана с продажбата на моите козметични изделия. Подаяния от никого няма да приема. Моля те само да ми помогнеш да си намеря някаква по-скромна квартира...

Журналистът откри един свой приятел от студентските години — скромен и почтен четиридесетгодишен ерген, Джон Брент, който преподаваше английски език в един от многобройните частни колежи във Виена. Живееше в малък апартамент на последния етаж във внушителна сграда, принадлежала някога на една от най-благородните

фамилии в Австро-Унгарската империя — три стаи, кухня и баня. Едната стая използваше за всекидневна, другата за спалня, а третата за кабинет. Журналистът бе на мнение, че този апартамент ще бъде идеалното убежище за Ева Черни. В първия миг Джон Брент се възпротиви на неочакваното предложение на своя бивш състудент. Свикнал да се съобразява с традициите и строгия викториански морал, в който бе възпитан от най-ранно детство, той се ужасяваше от мисълта какво ще кажат съседите — през 1956 година все още не бе настъпила сексуалната революция. Но щом видя Ева, веднага забрави за възраженията си.

— Хм, не ми изглежда да е двоен агент — промърмори Джон Брент, изпитал едновременно и облекчение, и недоверие при вида на невзрачната особа. Побърза да си сложи очилата и успокоено въздъхна, след като я огледа внимателно: — Да, няма опасност да се разприказват съседите, че нарушавам моралните норми.

— Така ли смяташ? — запита го журналистът, успял да прикрие дяволитата си усмивка. Жалко, че засега нямаше право да разкаже на Джон каква изненада го очаква, когато Ева Черни реши да се раздели с маскировката си.

Така младата унгарка се пресели в малкия апартамент на Джон Брент, обзаведен доста оскъдно, но поне снабден с най-необходимото. Но мебелировката лесно можеше да бъде подновена и допълнена. Настани се във всекидневната, в съседство със спалнята на Джон — според него това бе достатъчна преграда, за да бъдат задоволени скрупулите му, които се сториха на Ева по-смешни от схващанията на някоя стара мома. Ева получи ключ от външната врата на квартирата и ключ за всекидневната. Разбраха се Джон Брент да я посещава във всекидневната само когато настъпи датата за плащане на наема.

Така в тишина и мир изминаха две седмици. По едно време той дори забрави за присъствието ѝ, защото тя никога не използваше банята му, преди да е заминал за поредната си лекция. Но в един следобед той неочаквано се върна два часа по-рано — в колежа обявиха, че ще празнуват някакъв местен празник. Още не бе затворил външната врата зад себе си, когато чу подозрителни шумове от банята. Вратата бе открехната и той плахо надзърна вътре. Видя някаква непозната жена, ослепително красива, излъчваща сексуалност с всяка

пора на изваяното си тяло, с прелестно лице, увенчано с ореол от златисточервена коса, от което би секнал дъхът на всеки мъж.

В първия миг тя се сепна, но бързо се окопоти и се засмя с дълбокия си гърлен смях.

— Разбирам учудването ви. Вероятно не можете да ме познаете.

Едва тогава я позна по гласа ѝ. Ева бързо се извърна и полата се отметна, като разкри прелестните ѝ крака. Тънката ѝ талия бе пристегната, според тогавашната мода, с широк колан, а стегнатото черно поло чудесно подчертаваше високите ѝ гърди. Очите ѝ блестяха, възбуждащият ѝ гърлен смях още отекваше в стените на банята. За пръв път в живота си Джон Брент се влюби, отчаяно и безнадеждно, още от пръв поглед. Защото не бе лъжа, че такава красавица той виждаше за пръв път — пред нея бледнееха всички останали, които бе виждал дотогава. Не, не... може би бе виждал някъде такава омайваща красота... може би в някой холивудски филм? Или някъде по онези приятни улици, около скъпите ресторанти по Рингщрасе, недостъпни за скромните му доходи?

— Хм... виждам, че сте озадачен. Елате да поседнем на канапето в моята стая — предложи му Ева, доловила с женския си усет, че е настъпил решаващият миг. — Всичко ще ви обясня.

Той се отпусна неловко на канапето до нея и изслуша обърканите ѝ обяснения. Единствената последица бе окончателното му капитулиране пред тази красавица. И когато, наклонила прелестната си глава на една страна, Ева довърши разказа си с думите: „Нека да отпразнуваме деня на моето освобождение...“, от неочакваното щастие Джон се задави още с първата глътка. Ех, дали ще дойде някога бленуваният ден, когато мъжете ще го изпращат със завистливи погледи?

След вечерята той разсеяно слушаше как Ева възторжено описваше плановете за бъдещето. Накрая дори му показва скритите в шкафа козметични препарати.

— Наложил ми се да се огранича само с тези суровини, които можах да намеря във Виена. Разбирам, че не привличат погледа както най-прочутите козметични препарати, но мога да те уверя, че моята стока по качество не отстъпва дори и на най-прехвалените френски марки. Ако разполагах с повече средства, щяха да имат много по-ефектен външен вид. Ех, ако имам повече пари, ще се заема с напълно

нова серия кремове и помади, при това с невидан досега дизайн на опаковките. Все пак във Виена, за разлика от Будапеща, може да се намери какво ли не. Тук е съвсем различен свят. Не, ти не можеш да ме разбереш. Израсъл си сред охолство и за разлика от мен, думата „недоимък“ ти изглежда необяснима.

Ева му разказа за миналото си само толкова, колкото да задоволи любопитството му, при това без зрънце истина. Заяви, че е родена в Будапеща, че баща ѝ бил химик и на него дължала формулите за рецептите, по които сега приготвя кремове си. Но баща ѝ починал около шест месеца преди унгарското въстание... „и слава богу, защото сърцето му би се пръснало от мъка, ако бе доживял да види каква съдба сполетя злочестата ми родина“. Майка ѝ умряла още когато тя, Ева Черни, била само на дванадесет години, след което грижите по къщата и по овдовелия ѝ баща легнали на нейните крехки рамене. Освен това трябвало да му помага и в магазинчето. В един прекрасен ден ѝ хрумвало да изпробва ефекта на нова козметична серия и тогава „... всичко потръгна като по вода, но сега магазинът е опустошен, животът в Будапеща замря, а аз трябваше да избягам през границата, с опасност за живота, само с ей този куфар и със скромните дрехи на гърба ми. Но твърдо вярвам, че бъдещето ми е в тези невзрачни на пръв поглед бурканчета и шишенца. Никой не може да ме разубеди, че моите кремове са по-лоши от онези, които са изложени по най-лъскавите витрини, затова съм решила един ден името Ева Черни да стане прочуто като името на Елизабет Арден!“.

Джон остана смаян от решителния израз на красивите ѝ очи. Струваше му се, че прелестната унгарка започва да говори несвързано, може би под влиянието на виното, но той умееше да долавя признаците на непреклонна амбиция сред хората и когато тя го завлече в леглото си, нищо не можеше да го разубеди, че тази загадъчна непозната един ден може наистина да заблести като ярка нова звезда на небосклона на успеха. Съвсем не беше малко това, което бе постигнала до сега, при това съвсем сама! Говореше английски почти без запъване, макар и със странен акцент, а освен това му сподели, че иска да научи и немски. „Няма как, не мога да се справя с това, което ми предстои, ако не знам немски...“ Джон, който бе завършил с отличие в катедрата по съвременно езикознание в Лондонския университет, остана очарован от думите ѝ.

Именно благодарение на Джон Brent тя успя да намери първите си клиентки — веднъж я заведе на някакво празненство в колежа и красотата ѝ накара присъстващите да занемаят. „Да, всички го намирахме за приятен човек, нелош преподавател, но кой очакваше такъв сюрприз от този най-обикновен, дори невзрачен мъж!“ Ева успя да се възползва от случая и веднага се зае да рекламира кремове си. Жените, след като я посрещнаха в началото на нощ, постепенно се поотпуснаха и дори бяха склонни да ѝ простят превъзходството, защото Ева умело си даваше вид, че за нея на този свят не съществува друг мъж, освен Джон Brent. И когато сподели, уж неволно, че за нея Виена е само началната гара по дългия път към заветната ѝ цел — Съединените щати — всички дами въздъхнаха облекчено и единодушно се съгласиха, че няма да е зле по някакъв начин да ускорят заминаването ѝ, при това колкото по-скоро се сбогуват с нея, толкова по-щастливи ще бъдат и тя, и останалите съпруги. Не бива да се пренебрегва и фактът, че Ева успя да спечели доста жени на своя страна с безплатните си козметични консултации. Наистина, само първата от тях се оказваше безплатна, но това нямаше съществено значение за по-заможните ѝ клиентки.

Първите седмици Ева посвети на изучаването на конкуренцията. Трескаво купуваше мостри, неуморно експериментираше с тях, обикаляше до втръсване салоните за разхубавяване във всички краища на австрийската столица, за да се запознае с предлаганата козметика, като се стараяше да надуши от какво ще се нуждаят фризьорките в бъдеще.

После започна да посещава клиентките си по домовете им, като винаги носеше със себе си малка чанта, подобна на докторските. Вълшебните ѝ ръце отново влязоха в действие, стараяше се да угажда на всеки каприз на клиентките си и не след дълго стана известна в цяла Виена. Търсеха услугите ѝ преди официалните приеми, галапредставленията в операта, срещите на представителите на четирите велики сили в посолствата. Всяка жена, доволна от кремове и масажите ѝ, я хвалеше на своите приятелки и клиентелата на Ева бързо се разрасна.

В началото на 1957 година Ева вече си бе създала добро име в австрийската столица. От списанията, които ѝ даваха съпругите на дипломатите от британското, американското и френското посолство —

Ева не посещаваше руското посолство — тя научи много за търговията на козметични препарати и за новостите на пазара. Тъй като сред клиентките ѝ имаше няколко дами от прочути аристократични фамилии, тя научи много и за живота на виенската аристокрация. Старателно запомняше и копираше маниерите им, вкусовете им, стила на обличане. Младата жена грижливо се подготвяше за бъдещето си — възнамеряваше, след като се добере до Англия, да се пресели в Съединените щати, където да се представи за потомка на обедняло австро-унгарско аристократично семейство. Затова се зае да изучава виенския диалект, а не горнонемското наречие, което говореше Джон. Той бе очарован от бързия ѝ напредък.

— Ти притежаваш вродена дарба за езици — похвали я той. — Малко хора могат да ти съперничат. Акцентът ти е невероятен.

Ева знаеше, че притежава удивителната способност да имитира чужд говор, но не му го каза. За нея не представляваше никаква трудност да копира жестовете и изразите на всяка от своите клиентки, освен това запомняше всяка подробност от обзавеждането — мебели, картини, дори и цветята във вазите. Представяше си как някой ден ще посреща отбрани гости в голямото си имение, как ще подрежда дългата маса със скъп порцелан, кристални чаши, с фини ленени салфетки, със сребърни прибори, с картички с имената на гостите до всеки прибор и с много вази, пълни със свежи цветя. Слушаше как някоя от клиентките даваше нареждания на прислужничката си и когато се прибираше в малката си стая, дълго тренираше пред огледалото как ще дава нареждания на въображаемата си прислуга. Когато я питаха за досегашния ѝ живот, Ева толкова убедително описваше ужасите, които е преживяла в Унгария, и страха си от миналото, че клиентките се изпълваха със съчувствие и уважение към нея.

— Тя е една малка героиня — сподели с приятелката си съпругата на един американски дипломат, — а ръцете ѝ вършат истински чудеса. Само като си помисля, че съм дала цяло състояние в козметичните салони на Елизабет Арден...

Скоро ѝ потрябва химик, защото запасите ѝ привършиха. За щастие, една от нейните клиентки бе омъжена за собственик на известна фармацевтична компания. Когато съпругът се запозна с „малката унгарска емигрантка“, той бе готов да ѝ намери не само

химик, но и да стане неин любовник. Ева с възмущение отклони предложението му, макар че вътрешно съжаляваше, ала трябваше да бъде много внимателна — само една погрешна стъпка и съпругите щяха да се съюзят срещу нея и да съсипят кариерата и бъдещото ѝ. А плановете на Ева се простираха далеч в бъдещето. Химикът си разбираше от занаята, но също пожела да сподели леглото ѝ, като обеща в замяна да ѝ разкрие какви съставки използва в рецептите си. Този път тя бе принудена да отстъпи. Така успя да се сдобие с червила с по-плътни оттенъци и с по-трайни качества, с по-фини кремове и лосиони, които правеха кожата на лицето мека и гладка като коприна. Новите си изделия Ева опакова в специално подбрани бурканчета и шишенца. На етикета един полиграфист, приятел на Джон, изписа името ѝ в едър получер шрифт, наподобявайки подписа ѝ. Излезе ѝ доста скъпо, но младата жена бе убедена, че щеше да си върне неколkokратно вложените средства.

И тогава внезапно всичко се сгромоляса. Една вечер проверяваше предстоящите си ангажименти, записани в тефтерчето ѝ, когато внезапно се сети за нещо и се вцепени от ужас. Трескаво преброи дните и гневно захвърли тефтерчето. Беше бременна! Точно сега, когато бе на път да успее! Това бе истинска трагедия. Как е могла да не обърне внимание на измененията по тялото си. Отиде в банята и се претегли. Беше наддала три килограма, гърдите ѝ бяха наедрили и бяха станали по-чувствителни, а което бе най-лошото — светлорозовите им алвеоли бяха потъмнели. Поне да ѝ бе прилошавало всяка сутрин, сигурно щеше много по-рано да се досети, но за нещастие никога не се бе чувствала по-добре. Ала ужасният факт си оставаше: тя бе бременна от три месеца.

„Идиотка! Глупачка! Къде ти беше умът!“ — извика тя пред огледалото. Разбира се, детето бе от Лаело, но това в никакъв случай не биваше да се случва. „Защо трябваше да му позволявам да спи с мен онзи последен път? Но нали взех предпазни мерки — веднага си направих промивка (тогава в Унгария нямаше други предпазни мерки).“ Ала очевидно е била в най-опасния период и промивката не бе помогнала. Ева гневно изруга. Последното, от което сега се нуждаеше, беше някое ревящо и гладно бебе. Не обичаше децата и нямаше намерение да ражда. Какво да прави сега? Това можеше да разруши плановете ѝ. Немислимо бе да има дете от Лаело Ковач. Тя

завинаги го бе изтрила от живота си. Не можеше да понесе мисълта, че всеки ден ще вижда пред себе си това дете, което ще ѝ напомня за нещо, което бе решила да изтрие от живота си. „Трябва веднага да намеря гинеколог — помисли си тя. — Но как? Чрез кого? Трябва да бъда много, много предпазлива... Освен това ще ми трябват доста пари.“ Яростно заудря възглавницата. Когато външната врата се отвори, Ева лежеше със сухи очи на леглото и хладно обмисляше действията си. Джон се връщаше от операта, която я отегчаваше и затова бе отказала да го придружи. „Няма смисъл да го питам дали познава някой гинеколог. Той е абсолютен невежа по тези въпроси, а и освен това е пълен с предрасъдъци.“ Внезапно една мисъл прониза мозъка ѝ и Ева рязко се изправи в леглото. „Чудя се... дали...“ Това щеше да промени плановете ѝ, но тя можеше да се справи, а освен това щеше да спечели нещо много важно. Скочи от леглото и трескаво закричи из стаята. Обмисляше, планираше, претегляше всяка възможност.

Джон наливаше кафето в чашата си, когато през тънката стена, разделяща кухнята от стаята на Ева, чу приглушено отчаяно хлипане. Той остави чашата и почука на вратата ѝ.

— Ева? Добре ли си?

— Остави ме... — простена тя.

— Но аз чух, че плачеш. Какво се е случило? Зле ли ти е?

Отново се чу стон, последван от неудържимо ридание. Това го накара да се реши на нещо, което никога досега не бе правил — да влезе в стаята ѝ, когато тя бе там. Ева лежеше напреко на леглото, заровила лице във възглавницата. Леглото се тресеше от хлиповете ѝ.

— Ева! — Джон се приближи до нея и нежно сложи ръка на рамото ѝ. — Какво става? Какво се е случило, защо плачеш?

— Случи се най-лошото... никога не съм изпадала в такава беда!

Сърцето му се сви от жалост.

— Да не би някой да те е разпознал?

— Не... нещо още по-лошо.

— По-лошо ли? — Той бе озадачен. Нали тя най-много се страхуваше да не я върнат обратно в Унгария? Какво можеше да бъде по-лошо от това? — Нищо не разбирам — безпомощно рече Джон.

— И как би могъл? Ти си толкова мил и благовъзпитан.

Джон все още не можеше да проумее.

— Да не би да е нещо свързано с работата ти? Да не си загубила някоя от клиентките си?

— Нищо не съм загубила, напротив... сдобих се с нещо, което никога не съм желала, нещо толкова ужасно, че дори ме е срам да ти го кажа... — Тя избухна в истеричен плач.

— Ти не си способна да направиш нещо, от което да се срамуваш — убедително заяви Джон. — Не ти е присъщо.

— Не става дума за нещо, което аз съм направила, а за това, което сториха с мен...

— Сторили са с теб? — Неговата сексуална неопитност му пречеше да се досети.

Ева вдигна лице от възглавницата.

— Аз бях изнасилена! — извика тя. — Една нощ, когато се промъквах към хотел „Дунав“, един агент от унгарските тайни служби ме сграбчи, замъкна ме в една тъмна алея и ме изнасили. И сега съм бременна! — Хлиповете ѝ бяха толкова силни, че Джон се уплаши да не ги чуе някой от съседите. Дори в този момент той не можеше да забрави съветите на майка си.

— Не казах на никого... и как бих могла да кажа? Такова ужасно нещо... чувствах се толкова омърсена и унижена... а ето че сега всички ще узнаят... Свършено е с мен, всички ще се отдръпнат от мен като от прокажена. — Тя повдигна треперещата си ръка към лицето му. — Ето, виждаш ли... дори и ти... — Лицето ѝ се сгърчи от болка и тя отново падна върху възглавницата.

— Ами... разбира се... това е от шока, имам предвид изнасилването... — Джон смутено преглътна. Бе чувал, че се случват подобни неща, но изнасилването бе нещо, което не можеше да разбере и приеме. Един негов приятел, германец, му бе разказвал, че руснаците са изнасилвали германки в Берлин, но никога не се бе сблъсквал лично с подобно нещо. Откакто бе срещнал Ева, той бе започнал да си фантазира какво ли би било, ако се люби с нея, макар да знаеше, че това никога няма да се случи. Целият му сексуален опит се състоеше от една-единствена нощ с някаква проститутка, докато за кратко служеше в армията. Установиха, че страда от остра форма на психосоматична астма и го освободиха от военна служба. Джон се чувстваше толкова засрамен и унижен, че никога повече не посмя да се приближи до жена, но не страдеше от принудителното въздържание,

защото неговата сексуалност винаги бе сурово потискана от фанатично-религиозната му майка. Към непривлекателния външен вид се прибавяше и вродената му стеснителност. Бе прекалено слаб за височината си, метър и осемдесет, а освен това бе започнал да оплешивява, което още повече понижаваше самочувствието му. Като изключим майка му, Ева бе първата жена, с която бе станал по-близък, макар още да не можеше да повярва, че такова пленително и красиво създание може да му бъде приятелка. Преди три години бе извършил най-смелата си постъпка, събирайки кураж да избяга във Виена, за да се измъкне от опеката на майка си. Но много повече смелост му трябваше сега, за да заяви: — Разбира се, че съм разстроен... но само от мисълта, че ти се е случило такова ужасно нещо.

— Не знаеш какво съм преживяла, не можеш да си представиш онези дни в Будапеща... никой не може да ме разбере, не можеш да си представиш какви животни бяха превзели улиците... бях напълно отчаяна... Успях да се измъкна от дома си и почти бях постигнала целта си, когато това се случи... Той се нахвърли върху мен отзад, запуши устата ми и ме повлече в онази тъмна алея... беше отвратително... унижително... и болеше, ох, как болеше...

Последните й думи трябваше да накарат Джон да повярва, че е била девствена, когато са я изнасилили. Той бе толкова ужасен, че не можа да се сдържи, приседна до нея и я прегърна. Тялото й конвулсивно потръпна, но бе меко и топло, а копъринената й коса ухаеше така прекрасно...

— Хайде стига, стига... — погали я той по косата. — Всичко ще бъде наред, аз съм тук... не плачи... ти не си сама... аз ще направя всичко, което е по силите ми...

— Ще го направиш ли? — Тя отдръпна от него мокрото си от сълзи лице. — Не знам как да се справя, не разбирам нищо от тези работи.

— Кои работи?

— Как... как да се... — Ева свенливо отклони поглед, сякаш я бе срам да го гледа в очите. — Не знам как... да не съм повече бременна.

— Искаш да кажеш аборт! — възмутено възкликна Джон. Припомни си проповедите на майка си и извика: — Но това е убийство!

— Тогава аз трябва да умра, защото не мога да родя това дете. Аз съм неомъжена, а кой ще ми повярва, че съм била изнасилена? Веднага ще ме попитат защо съм го скрила. Ще си помислят, че лъжа, защото...

— Защото какво? — развълнувано попита Джон.

— Нищо — промълви Ева, но с такава интонация, че той веднага реагира по начина, по който тя очакваше:

— Не може да е нищо. Ако искаш да ти помогна, трябва да ми кажеш всичко.

— Защото всички знаят, че сме приятели. — Прошепна тя и отклони поглед.

Джон остана безмълвен, като поразен от гръм.

— Ти винаги търсиш доброто у хората — задавено изрече Ева, — но аз знам колко лоши могат да бъдат те, как обичат да представят всичко в най-лоша светлина, стига да има и най-слабо подозрение. Нима не разбираш? Ти си ми най-скъпият приятел, живеем в един апартамент, следователно ние...

— Няма да посмеят! — извика Джон и лицето му почервения.

— Не, ще го направят — изхлипа тя и крадешком погледна към него. Видя болката, изписана на лицето му, и разбра, че желязото трябва да се кове, докато е горещо. — Не знаеш какви зловни клюки се носят из града. Чух ги, когато бях при една от моите клиентки, отвратителни клевети, и как само се смееха...

Лицето му стана още по-червено. Джон не можеше да понесе мисълта, че някой му се присмива. През цялото си детство бе страдал от този кошмар. Но какво друго можеше да очаква едно дванадесетгодишно момче, чиято майка всеки ден го прибираше от училище? Когато майка му узна, че в часа по биология учителят им е разказал най-подробно за зачеването и раждането, тя истерично се разкрещя:

— Това е грях! Как може да учат децата на тези мръсотии! Няма да го позволя! — Отиде в училище и вдигна такъв скандал, че оттогава всички започнаха да го наричат „маминото синче“.

Така Джон Брент растеше с убеждението, внушавано от прекалено благочестивата му майка, че сексът е нещо мръсно, че всичко в живота трябва да е изрядно, безупречно, неопетнено. Мисис Брент трепереше да не попадне прашичка в безукорно чистия им дом. Според нея чистотата е едно от средствата да се заслужи божиата

благодат, затова се стараеше с всички средства да предпази сина си от вредното увлечение по секса, който, пак според нея, по нищо не се различавал от ровене в кофи за смет. И досега тя не можеше да си обясни как е възможно Всевишният, когото тя цитираше по двадесет пъти на ден, да е разрешил да се осигурява потомство чрез толкова отвратителен акт, какъвто е съвкуплението. Като дете, Джон не можеше да си обясни защо няма нито брат, нито сестра, а като зрял мъж си задаваше въпроса, как се е появил на този свят, след като знаеше отвращението на майка си от половия живот. Докато бе ученик, не смееше да прочете книга, без да е получил позволенията на майка си. На кино тя го водеше само след като се е осведомила предварително, че филмът е благоприличен. Щом навлезе в пубертета, тя му описа с най-ярки краски какво зло са венерическите болести и доста години след това Джон Brent не посмя да се доближи до жена.

Затова сега мисълта, че хората ще се присмиват зад гърба му, го разяждаше като язва. Замисли се дали няма да е по-разумно да се махне от Виена.

— Ще трябва да се откажа от търговията с козметични препарати — изхленчи Ева, — защото нито една от богатите ми клиентки няма да ме приеме в дома си. В изисканото общество са затворени всички врати за млада жена, която е неомъжена, но има дете от неизвестен баща. Затова за мен абортът е единственият изход... В противен случай аз съм обречена!

— Не, не е вярно — спокойно ѝ възрази Джон, защото му хрумна една възможност, но толкова смела, че още не можеше да я сподели с Ева.

— О, обречена съм! Дори и в Унгария никой не приема в дома си девойки, които са общували с мъже, преди да са се омъжили.

— Именно по тази причина животът ти няма да се окаже съсипан — замислено отвърна Джон. — Ще се омъжиш, и то за мен.

Ева, заровила лице в дланите си, тежко въздъхна, но не от изненадата, както наивно си помисли той, а от удовлетворение. Бавно спусна ръцете си и откри лицето си, грейнало от радост.

— О, това ще бъде... — После се отпусна сломено на леглото и унило поклати глава. — Не! Не мога да го направя. Ще бъде крайно неблагодарно от моя страна.

— Ева, моля те, само отговори на въпроса ми! Ще се омъжиш ли за мен? — попита Джон и гласът му потрепери.

— За теб? Без да се колебая дори за миг! — Ева бе готова да се закълне, че в този миг е напълно искрена. — Ти си безкрайно мил, нежен, при това и търпелив, разбираш ме, грижиш се за мен. — Внезапно лицето ѝ помръкна и тя въздъхна унило: — Не знаеш откога търся някой, който да се грижи за мен. Откакто баща ми умря... не... не искам да те занимавам повече с моите проблеми... — Взе ръката му в своята и я поднесе към устните си. — Но съм ти благодарна, Джон, безкрайно благодарна, че поне ме попита дали съм съгласна да се омъжа за теб.

— Ще се оженим, Ева, кълна ти се, ние ще се оженим! — твърдо изрече Джон. — Винаги съм мечтал за подобно щастие, обаче никога не съм си позволявал да храня дори и най-слаба надежда. Обичам те от мига, в който те видях в банята, но красавица като теб дори не би погледнала някой невзрачен мъж, такъв като мен... Защото ти можеш да имаш всеки мъж, стига само да го пожелаеш... — Отпусна ръце на раменете ѝ. — Ако станеш моя съпруга, ще се гордея с теб и ще бъда по-щастлив дори от ангелите в Рая.

— Но... детето...

— Когато му дойде времето, и с това ще се справим.

Ева сведе поглед към корема си.

— Но аз не го искам... — сломено прошепна тя. — Трябва да ме разбереш... не мога да преодоля омразата си към това нежелано дете...

— Мила, сега си много разстроена — утешително промълви Джон и плахо я погали по косата. Познаваше няколко мъже, повечето от тях негови колеги, които с радост бяха обявили, че жените им отново са забременели и които сега е гордост му показваха снимките на децата си. Как е възможно някоя жена да не обича детето си? Може би Ева още бе потисната от спомена за онзи кошмар в Будапеща? Нали и майка му говореше с яростна злъч против зачатиято? „Такава е волята божия — казваше мисис Брент, когато ужасените съседки донасяха слуха за някоя девойка, забременяла от любовника си. — По този начин Всевишният се разпорежда с нашите съдби, подлагайки ни на изкушения, за да провери дали сме праведни. Вината е само на онази уличница и тя ще си заслужи божието наказание. Обаче горкото

дете е напълно невинно и животът му трябва да се опази на всяка цена.“

„Да — помисли си той, — детето е невинно. Не е виновно, че е заченато в грях, и затова ние трябва да се постареем никога да не узнае горчивата истина.“

— Ще го обикнем, мила, ще мине време и сама ще се увериш, че съм бил прав — прошепна ѝ той. — Сигурен съм, че ще го обичаш с цялото си сърце. Как можеш да обичаш някое кученце, а да не обичаш едно невръстно, мило, трогателно безпомощно дете? При това твоє дете, плът от твоята плът!

Джон си мислеше, че ако се бе забавил може би още малко, преди да се втурне в стаята ѝ, тази отчаяна жена щеше да се хвърли към прозореца... или да измисли някакъв друг начин, за да посегне на живота си, но всичко се промени, и то само благодарение на нежната му загриженост. Всъщност Ева едва се сдържа да не го изхвърли през вратата, толкова противна ѝ бе идеята да запази детето. Но трябваше да се преструва на трогната от предложението му, макар все още да бе убедена, че е необходимо час по-скоро да се отърве от онова противно бреме в утробата си. Макар че... кой знае дали намесата на Джон няма да промени съдбата ѝ?

— Сигурен ли си, че ще обикнеш едно чуждо дете? — отвърна тя, като се постара надеждата в гласа ѝ да заглуши съмнението.

— Да, Ева, мога да ти се закълна в това!

Преди Джон да се прибере в стаята си, те успяха да се споразумеят, че ще сключат брак без много шум, при това колкото бе възможно по-скоро — веднага след уреждането на всички формалности.

Вратата се затвори зад него и Ева се облегна на нея. Блажена усмивка разцъфтя на устните ѝ. Сега, като съпруга на британски поданик, ще се добере до Англия, защото името ѝ ще бъде вписано в тъмносиния му паспорт — паспортът, за който тя копнееше от толкова месеци. След това няма да бъде трудно и тя да получи британски паспорт. Разбира се, ще се наложи да отложи осъществяването на амбициозните си планове, но нали няма да е за дълго? Само колкото да износи и роди детето, както и докато се увери, че Джон ще го приеме като свое. След това ще ги напусне. Нали бе споделил с нея, че никога не е мислил, че ще стане баща. Ето че ще има тази възможност. Нали я

бе убеждавал с жар, каквато тя не подозираше у него, че ще направи всичко по силите си, за да убеди хората, че детето е негово? Дори се радваше от тази неочаквана перспектива, докато накрая тя се досети и го запита каква ще бъде реакцията на майка му. Ева знаеше, че живее в къщата на майка си и е изцяло зависим от нея.

— Тя ли? Хм... ами... отначало ще бъде доста изненадана — неохотно призна Джон, — но след като се срещнете... — Опита се да се усмихне, макар да знаеше отлично каква ще бъде първата реакция на майка му: мисис Брент веднага ще я обяви за вавилонска уличница. Знаеше също, че много трудно някой можеше да разубеди достопочтената му майка, особено след като веднъж си е съставила мнение за някоя жена.

Но нали Ева не беше уличница? Та тя бе само едно прелестно и невинно момиче, което е преживяло ужасно разочарование. И ще бъде прекрасна майка, увлече се Джон в сантиментални мечти, дори... кой знае... само след една година може да имат още едно, този път наистина тяхно дете... Усети как се изчервява до уши при тази мисъл, но новото, неподозирано чувство напълно парализира разсъдъка му. Доста време му трябваше, докато открие името му: нима това бе щастието?

След кратка церемония в кметството Ева Черни стана мисис Джон Брент. Постараха се да не разгласяват събитието. Ева остави всички приготовления на Джон, понеже обяви, че няма никаква представа какво е редно да се предприеме и се съгласи с всичките предложения: обяд само за двамата в някой скромен ресторант, плюс нов паспорт за нея — доста усилия й трябваха, за да прикрие безумната радост от идеята му за смяната на паспорта. Така тя осъществи успешно първата стъпка от плана си. Когато те застанаха на гишето за паспортна проверка, преди да заемат местата си в самолета на „Бритиш Еървейз“, името й вече бе вписано в паспорта на Джон Брент, в неговия солиден, тъмносин британски паспорт, в чиято автентичност никой не се усъмни. От летището в Лондон взеха автобус до площад „Виктория“, а оттам с метрото продължиха до Саут Уимбълдън, където се прехвърлиха в първото такси, попаднало пред очите им. През цялото време Джон бе доста нервен, пушеше цигара

след цигара, а това бе безпогрешен признак, че един мъж е загубил спокойствието си. Когато таксито зави в някаква глуха уличка, с нищо неотличаваща се от съседните, с дървета покрай тротоарите, Джон смутено се изкашля.

— Майка ми не одобрява пушенето... Нали няма да се изтървеш пред нея, че съм пушил през целия път от метрото дотук?

— Ще направя всичко, което поискаш от мен — отвърна Ева и ободрително стисна ръката му. Очевидно мисис Брент го бе дресирала доста успешно през всичките тези години. Затова Ева го бе убедила още във Виена, че поне отначало трябва да я оставят да вярва, че Джон е бащата на детето, което тя щеше да роди след няколко месеца. За да го успокои, тя му бе обещала, че „ще ѝ кажем истината, защото лъжата е смъртен грях, но само след като се уреди всичко останало“.

— И когато майка ми се убеди, че детето е от мен — беше добавил Джон.

„Не само драгоценната ти майка — помисли си Ева тогава, — а и всички останали.“

— Не искам да се плашиш от майка ми — започна Джон, след като слязоха от таксито. — Не е чак толкова трудно да се разбереш с нея — смутено продължи той, макар със смущението си да доказваше тъкмо обратното. — Тя е само... хм, как да ти го обясня, ами с една дума... много държи на благоприличието. — Усмихна се виновно, сякаш се оправдаваше за някаква лоша постъпка. — В най-скоро време сама ще се убедиш, че това е типична британска черта.

Но Ева не се заблуждаваше. Нямахше равна на себе си, когато трябваше светкавично да преценява хората. Само един поглед ѝ бе достатъчен, за да схване, че мисис Мери Брент, висока колкото сина си, болезнено мършава, с костеливо лице и неприятно издадени предни зъби, никога нямаше да одобри красивата си снаха. На всичкото отгоре косата ѝ, с неопределен мътносив оттенък, бе нагласена в някакво подобие на фризура, каквото сигурно можеше да се види само в някой женски затвор или приют за душевноболни. Носеше евтина рокля, при това старомодна, в някакъв избелял виолетов десен, а краката ѝ, тънки като на паяк, бяха навлечени с дебели сивкави чорапи. Очевидно в този дом и думата „мода“ се смяташе за неприлична.

Още щом двамата младоженци се приближиха към прага на къщата, майка му впери изумен поглед в изящния фланелен костюм на

Ева, изкопиран по кройката на един от моделите на Кристиан Диор, с пристегнатата талия и клоширана пола. Сетне взорът се вдигна към дръзката шапчица, килната леко върху златисточервената коса на Ева, и тънките устни на мисис Брент се стегнаха като челюсти на менгеме. Въобще не посегна да прегърне новопристигналата си снаха, след като целуна набързо сина си по бузата. Само кимна сухо и се обърна, за да ги поведе към това, което тук вероятно наричаха „всекидневната“ или може би „предната стая“. Всяка вещ, дори и най-дребната, имаше строго установено място, всички повърхности се открояваха с умопомрачителен блясък. Прозорците бяха забулени с нещо, за което смаяната Ева не успя да намери друго наименование, освен „маскировъчна мрежа“. Навред миришеше непоносимо на политура, смесена с някакви непознати препарати за чистене, плюс дезинфектанти. „Килиите на осъдените на смърт навярно са по-уютни“ — помисли си Ева и сбърчи нос. За нейно изумление Джон за броени секунди, буквално пред очите ѝ, се смали и се превърна в току-що наказано малко момче. Отпусна се едва-едва в едно от тесните, корави като камък, кресла до камината, в която десетина мъждукащи въглени се стараеха да създадат илюзия за топлина, при това без никакъв успех. В къщата отвсякъде вееше хлад като в гробница.

— Е, каква изненада, бих казала — хладно произнесе Мери Брент. Всеки следовател от КГБ би могъл да ѝ завиди за интонацията. — А сега — обърна се тя към сина си, — разкажи ми подробно как стана всичко.

— А защо аз да не ви го разкажа? — прекъсна я Ева, като се постара да използва най-затрогващата си интонация, но без да се опитва да прикрива акцента си, дори тъкмо обратното ѝ се стори най-подходящо. — К'во искате да узнаете най-напред?

— Хм... ами откъде сте, къде се срещнахте с моя син. — „И как успяхте да го впримчите в мрежата си“, но това, разбира се, остана недоизказано.

— Избягах от Будапеща, когато мойта страна бе прегазена от руснаците.

— Да, хм... Джон ми писа, че сте унгарка.

— Бях. Но вече съм най-обикновена британска поданичка. — Ева мимолетно хвърли поглед към съпруга си, колкото да регистрира пълното изумление, изписано на лицето му.

— Но вашите родители все още са там, нали?

— Никакви родители си нямам. Имам си само Джон — спокойно отвърна Ева и хвана ръката му.

— Нима нямате семейство? — Подозрителният ѝ поглед можеше да съперничи на най-острите бръсначи от Солинген.

— Не, нямам си и туйто.

— Ева е била принудена да изостави всичко в родината. — Джон реши да се намеси с помирителна цел.

— Освен този доста обемист багаж, както успях да забележа.

— В онез два куфара ми е стоката — обясни Ева.

— Стоката ли?

— Ева е козметичка — поясни Джон, — при това много способна.

— Козметичка! — Със същия успех Джон би могъл да използва думата „погребален агент“, толкова ужасено бе изражението на майка му.

— Имах собствен бизнес във Виена — гордо заяви Ева.

— О, във Виена, така ли? — Мисис Брент се вцепени и стана излишно да пояснява отношението към този град, прочут със забавленията си. — Още не мога да си обясня защо Джон толкова настояваше да го изпратят там. Тук имаше превъзходни възможности. Въобще не одобрявам мъжете, които се стремят да работят в чужбина. Отвратителна храна, която дори не си правят труда да я поднесат в порцеланови съдове, да не говорим за приборите!

— Като стана дума за порцелан, хрумна ми, че по една чаша чай ще ни дойде много добре. — Джон се опита да влезе в ролята на домакин.

Мисис Брент се надигна.

— Всичко отдавна е готово. Само водата да възври. Елате с мен.

Последваха я в трапезарията, където, макар и да гореше електрическа печка, си оставаше студено и неуютно. В ъгъла се виждаше грозен бюфет, а в средата имаше квадратна маса с четири стола.

Масата бе застлана с дантелена покривка, с прибори за трима. Джон издърпа стола и Ева седна. На масата имаше три филии хляб, половин пакетче маргарин, три кифлички с мармалад и три парчета кейк със стафиди. Чаят беше горещ, но безцветен. Докато отхапваше

от филийката хляб — толкова тънка, че се ронеше между пръстите ѝ, Ева си мечтаеше за чаша хубаво кафе. Маргаринът имаше вкус на найлон. Очевидно свекърва ѝ не бе от домакините, които могат да бъдат упрекнати в пряхосване на пари за скъпи лакомства и деликатеси.

Спалнята също се оказа неприветлива — в задната част на къщата, с мрежи на прозорците, през които едва проникваше оскъдна светлина. Килимът бе протрит и избелял. Ева заподозря, че е на нейните години. Леглото беше двойно, но когато седна на него, разбра, че може да съперничи по твърдост с погледа на свекърва ѝ. В олющения гардероб откри няколко телени закачалки, а на вратата му висеше малко огледало. През прозореца се виждаше малка градина, заобиколена от високи стени. Младата жена веднага си каза, че каквото и да ѝ струва, няма да остане задълго в тази неприятна къща.

Не обръщаше внимание на откритото неодобрение на свекърва си и отминаваше с пренебрежение забележките ѝ за прекаленото ѝ разточителство, предизвикани от покупката на нови завеси и пухен юрган. Когато един ден Ева се върна къщи с електрическа печка, свекърва ѝ едва не получи удар и се развика, че не могат да си позволят подобен лукс.

— Щом отворя магазина си, ще можем да си позволим и повече — отвърна ѝ Ева, — а и освен това, нали си плащаме за разноските?

— Магазин!

— Разбира се. Възнамерявам да отворя собствен козметичен салон.

— Но твоето основно задължение е да се грижиш за Джон. Съпругът е длъжен да осигурява прехраната.

„Но аз искам много повече от обикновена прехрана“ — помисли си Ева, а на глас каза:

— Смятам да бъда работеща съпруга.

— Съпругите не работят!

— Тогава аз ще бъда изключение. Все пак сме 1957 година, а не осемнадесети век.

— На Джон това няма да му хареса.

— Джон знае за решението ми и го одобрява. Аз съм талантива, много талантива, пък и тук, в Саут Уимбълдън, не видях нито един козметичен салон.

— Подобни заведения има в Уимбълдън Вилидж — презрително отвърна Мери Брент.

— Къде е това?

— Там, където живеят важните клечки, дето само знаят да си вирят носовете.

„Е — каза си Ева, — значи трябва да отида там, където са парите.“

Първата ѝ работа бе да проучи Уимбълдън Вилидж. Още от пръв поглед разбра, че това място е тъкмо за нея. Къщите бяха скъпи и просторни, всяка с по два гаража, а магазините — луксозни. Този свят бе съвсем различен от Саут Уимбълдън. Това беше нейният свят. Ева откри една агенция за недвижими имоти. Обясни на смаяния агент, че е забелязала подходящ магазин, намиращ се между един бутик и магазинче за шапки.

— Страхувам се — каза агентът, — че ще можете да го наемете за не повече от три години. Този участък е определен за строеж.

— В такъв случай наемът няма да бъде много висок. Защо не е нает досега? — попита Ева.

— Тук имаше фризьорски салон, но преди два месеца се преместиха в по-голямо помещение.

Магазинът се състоеше само от един голям салон и малка задна стаичка, обаче фасадата и предната врата бяха много представителни.

— Килимът включва ли се в цената? — попита Ева. Тя веднага разбра, че килимът е от чиста вълна и макар да беше в неугледен розов цвят, не беше трудно да го боядиса според вкуса си.

— Да.

— Има ли топла вода и санитарни помещения?

— О, да.

— Тогава нека да обсъдим условията.

Младата жена се върна в Саут Уимбълдън с подписан договор и с обещанието, че до шест седмици ще може да се нанесе в магазина. Свекърва ѝ бе излязла, а Джон още не се бе върнал от работа, затова Ева се качи на горния етаж, отключи куфара си — заключваше го заради любопитството на свекърва си — и извади малка кадифена торбичка. В нея криеше диамантена брошка, която бе намерила в дома на една от богатите си виенски клиентки. Когато дамата ѝ разказа за липсващата брошка, Ева я бе погледнала невинно и дори бе

предложила да я претърсят, но дамата, естествено, бе отказала с високомерен жест.

— Може би сте я изгубили на улицата? — предположи тя.

— Сигурно е станало така... Жалко, брошката беше много скъпа и аз много я харесвах.

— Навярно е застрахована?

— О, да, но за мен има особена сантиментална стойност... това бе първото бижу, което съпругът ми подари.

— Колко жалко — съчувствено кимна Ева, макар да знаеше, че брошката лежи на дъното на едно от бурканчетата с крем в куфара ѝ.

Сега брошката щеше да ѝ помогне да започне осъществяването на мечтите си. Парите от продажбата ѝ нямаше да стигнат, за да покрие всички разноски, но когато отвореше салона и работата потръгнеше, щеше да успее да върне заемите.

На следващия ден Ева взе метрото до Уест Енд и се запъти към бижутерияния магазин в сутерените около Бърлингтън, който бе забелязала при една от разходките с Джон. Носеше елегантния си сив костюм от Кристиан Диор, гарниран с изящна шапчица. Обувките ѝ бяха от мека сива чортова кожа, а ръчната чантичка, макар и стара, бе от скъпа сива телешка кожа. На път към Уест Енд си бе купила елегантни ръкавици от сива кожа, а старите бе захвърлила в една кофа. Посети един парфюмериен магазин, престори се, че иска да купи парфюм „Арпаж“, пръсна си малко зад ушите и го върна на продавачката. Така екипирана, Ева влезе в бижутерияния магазин и след четвърт час излезе навън с чек, от който на лицето ѝ бе грейнала такава ослепителна усмивка, че минувачите се обръщаха след нея. Пред бижутера тя успя да скалъпи версията, че брошката е попаднала в нея от покойната ѝ баба, че само тази семейна реликва е успяла да измъкне при бягството си от Унгария, дори прибягна до чуждестранния си акцент, за да подсили ефекта от думите си. Младият бижутер, към когото тя се обърна, защото по-възрастният бе зает с друг клиент, се оказа податлив като восък и щом установи, че диамантите са с безупречно качество, Ева хладно кимна:

— Естествено. В противен случай моята покойна баба никога не би ги носила.

След това отново се прибра с метрото в Уимбълдън и депозира чека във филиала на Барклейс Банк, който използваша всички

обитатели на Уимбълдън Вилидж. Джон и майка му не биваше в никакъв случай да научават за този чек: нито сега, нито в бъдеще. Когато отвори магазина, фасадата бе преобоядисана в ослепително бяло, с огромен надпис в средата „Ева Черни“ в същия шрифт, както бе изписано на етикетите на нейните козметични изделия. Ева бе останала само с няколко лири в джоба, но нищо не можеше да сломи вратата ѝ, че след три месеца ще разполага със стотици лири.

Най-важните стъпки бяха останали зад гърба ѝ. Вече познаваше едва ли не наизуст всички луксозни бутици в Уест Енд, помнеше не по-зле от продавачките изложеното по парфюмерийните и козметичните щандове на големите универсални магазини, знаеше, че има едно име, с което неминуемо ще ѝ се наложи да се съобразява, ако иска да преуспее в този бранш — „Хародс“, прославената верига от магазини, нейният най-сериозен бъдещ конкурент. Освен това посети няколко салона за разкрасяване, а от орловия ѝ поглед не убягваше дори и най-незначителната подробност. В магазина си Ева веднага внедряваше всичко полезно, което бе видяла в големите магазини и козметични салони. В един от конкурентните магазини я поканиха да седне и келнерката веднага ѝ поднесе кафе и кейк. Ева остана възхитена и реши да заимства и тази идея. Освен това възнамеряваше да наеме и маникюристики. Знаеше, че нейният салон ще трябва да се конкурира с по-големите, но по-скъпи козметични салони и при това цените при нея трябваше да бъдат по-достъпни. Откри един опитен химик и му поръча да анализира изделията на конкуренцията, след това му възложи да ги сравни с нейните рецепти и да експериментира, докато постигне желанието от нея резултат. Ева не се уморяваше да променя цветовете на червилата, като инстинктът и опитът ѝ подсказваха кои цвят ще се търси най-добре на пазара.

Нае едно младо момиче — дъщеря на един от съседите, което бе очаровано от красотата на Ева — да сервира на клиентките кафето, което Ева сама приготвяше. Освен това поднасяше и малки, вкусни сандвичи, увити в хартия, която не пропускаше мазнината, тънки резени черен хляб с пушена съомга, гъши пастет или печено говеждо, които купуваше от деликатесния магазин недалече от салона си. Скоро клиентките заговориха, че в новооткрития салон на Ева Черни може не само да си направиш косата и да си освежиш лицето, но и да хапнеш превъзходен сандвич с чаша първокласно кафе. Цените на услугите

едва покриваха разходите, обаче вече се заговори за нейния салон, а това за нея бе по-ценно от злато. Бе успяла да се сдобие с една от най-опитните маникюристики, като ѝ бе предложила заплащане с десет процента по-високо от досегашното.

Но вече бе бременна в шестия месец, макар коремът ѝ да не бе много голям — Ева старателно го прикриваше с широки блузи и рокли.

Обаче състоянието ѝ не остана дълго време скрито от подозрителния поглед на свекърва ѝ и една сутрин Мери Брент поиска да знае защо снаха ѝ е криела досега, че е бременна.

— Защото нямаше да одобриш идеята ми да работя, а аз нямам време за губене, тъй като трябва да се утвърдя в бизнеса.

— О, да, ти наистина се утвърди. Утвърди се като голяма лъжкия! Ти си съблазнила сина ми и си го накарала да се ожени за теб! И то само защото си търсила баща за копелето си! Ти си само една издокарана уличница и колкото по-скоро се махнеш от живота ни, толкова по-добре!

— А ти пък си ревнива, глупава и зла религиозна фанатичка! Предупреждавам те да престанеш да ми създаваш неприятности, защото в противен случай повече никога няма да видиш скъпоценния си син! Мога да ти създам такива неприятности, каквито дори не си сънувала! Не си въобразявай, че ме е страх от теб и че можеш да ме спреш. Предупреждавам те за последен път, не се опитвай да заставаш на пътя ми!

Мери Брент не си правеше илюзии що за жена е съпругата на сина ѝ, но сега бе смаяна от злобата, която се излъчваше от иначе красивото ѝ лице. Майката на Джон сляпо вярваше в бога и се страхуваше само от мъките на ада и проклятието на църквата, ала страхът, който изпита сега, бе много по-силен. „Тя е обзета от зли сили — помисли си Мери Брент. — Може би дяволът се е вселил в нея.“ Ала тя разбираше, че снаха ѝ няма дълго да остане при тях. Не каза нищо на Ева, но започна да натяква на сина си.

— Цялата къща мирише на публичен дом! — мърмореше Мери.
— И къде отиват парите, които печели?

— Между другото, тя плаща таксите за централното отопление.

— Ненужен лукс.

— Това не е твоя работа.

— Не съм съгласна! — презрително изсумтя тя. — Забелязах, че още нищо не е купила за бебето.

— Работата напълно я поглъща.

— Не се и съмнявам, но трябва да ти кажа, че ако си въобразяваш, че детето, което носи, е от теб, значи си пълен глупак. Зърнах я за миг, когато излизаше от банята, и мога да се закълна, че е в шестия месец. Следователно е забременяла не през октомври, а през август.

Джон нищо не отговори.

— Тя те е подмамила да се ожениш за нея, нали?

— Не, не го е направила. Аз бях този, който предложи да се оженим.

— Защо? Защо, в името на бога? Всеки може да разбере що за стока е! Как можа точно ти, след всички мои наставления и предупреждения, да направиш такава фатална грешка?

— Не всички разсъждават като теб.

— Използвай здравия си разум, ако ти е останало поне малко от него... Какво ще търси такава жена в мъж като теб? Тя е от онези жени, които с лекота сменят мъжете и всеки следващ е по-богат от предишния. Защо ще ѝ трябва да се омъжва за един скромен учител? Тя не е от нашата черга, разбрах от пръв поглед, но кой знае защо е решила за известно време да живее с теб. Сигурен ли си, че не те е измамила?

— Не е това, което си мислиш! — възмутено извика сина ѝ.

— А какво е тогава?

— Не е твоя работа!

Майка му остана с отворена уста.

— Виждам, че гибелното ѝ влияние вече оказва своето въздействие. Ще се моля за теб, момчето ми, защото ти си се запътил направо към ада.

— Не искам да говориш за жена ми по този начин.

— Докато жена ти живее в моята къща, ще говоря за нея както си искам!

— Къщата може и да е твоя, мамо, обаче именно Ева плаща повечето от разходите...

— Но тя бе тази, която настояваше за централно отопление, а не аз, нали? Тя поиска да има телефон и камина в спалнята ви — напълно

излишен разкош, ако питаш мен.

— Не те питам, а освен това трябва да ти напомня, че Ева купи и новия телевизор, който ти гледаш по цял ден.

— Ти трябва да си този, който да плаща всички разноски, защото ти си мъжът в тази къща!

— А защо досега не се отнасяше с мен като с мъж?

Мери Брент бе толкова смаяна, че за миг изгуби дар слово и Джон се възползва от паузата, за да се измъкне от стаята. Ала когато се качи в спалнята и се излегна върху новия пухен юрган, той се замисли върху думите на майка си. Сега Ева наистина печелеше по-добре от него и смени голяма част от мебелировката, макар всичко, което бе купила в къщата, да бе само за нейно удобство. Джон се запита защо тя не бе купила нищо за бебето — нито пелени, нито дрешки, нито кошче. „Е, мога да я разбера. Знам, че тя не искаше това дете. Но какво ще стане с него, когато се роди? Кой ще се грижи за него? Защото ми се струва, че Ева дори няма да го погледне. Изглежда, че в плановете ѝ за бъдещето не се е включвало майчинството.“

— Защо не си починеш малко? — я бе попитал той една вечер, когато бяха сами в спалнята си. — Салонът върви добре и печелиш много пари.

— Това е нищо в сравнение с плановете ми за бъдещето. Един малък салон в едно от предградията на Лондон не може да ме задоволи. Аз искам много повече.

— Но защо?

Изглежда го така, сякаш бе малоумен.

— Защото това е моята съдба — бе отвърнала Ева и с това разговорът бе приключил.

Тя наистина вярваше, че е предопределена от съдбата да бъде богата и известна, и никой не можеше да я разубеди.

Сега съпругът ѝ вече добре разбираше, че никога не е присъствал в плановете ѝ за бъдещето — тя просто го бе използвала като първо стъпало по пътя си към успеха. Самият Джон не бе амбициозен мъж и едновременно се възхищаваше и натъжаваше от необикновените амбиции на съпругата си. Какво искаше тя? Пари, власт, слава? А къде оставаше простото човешко щастие? Или Ева смяташе, че ще придобие и щастieto с онази лекота, с която ѝ се отдаваше всичко останало? И все пак бе сигурен, че ако можеше да върне времето

назад, той отново щеше да се ожени за нея. Тя бе пълна с живот, неуловима като живака, но бе единствената радост в скучното му съществуване, единствената жена, в която се бе влюбвал. Тя можеше да го разсмее, можеше да превърне тази безрадостна къща в дом, в който да се отпусне след работа, макар че невинаги си беше вкъщи, за да го посрещне.

Той в началото се забавляваше, като гледаше с какво възхищение тя се спира пред лъскавите витрини, как очите ѝ жадно гледаха красивите стоки. Обичаше да спира пред някой магазин с думите: „Един ден и аз ще имам всичко това“ и посочваше някоя самурена кожа или лъскав „Ролс-Ройс“. Джон кимаше усмихнат, наивно мислейки, че тя се шегува. Ева обожаваше киното, но не обичаше театъра — все казваше, че ѝ се струва много превзет, но се захласваше по всеки холивудски филм. Джон повече гледаше озареното ѝ от щастие очарователно лице, отколкото сцените на екрана. Ева гледаше по няколко пъти всеки мюзикъл на Метро Голдуин Майер и Джон разбираше, че тя не само се наслаждава на музиката и цветовете, но и се учи. Английският ѝ значително се подобри. Постепенно Джон разбра, че зад нежното и красиво лице на съпругата му се крие хладен разум и желязна воля.

„Да — помисли си той, — Ева ще стигне далеч.“ Вярата в съдбата ѝ ще я заведе до върха, но там нямаше място за него. Съвместният им живот нямаше да продължи дълго време, но въпреки всичко Джон бе щастлив, че се бе появила в живота му, макар и за кратко. Единствено се безпокоеше за бъдещето на нероденото дете, но нямаше смисъл да мисли за това — Ева бе тази, която взимаше решенията.

ГЛАВА ПЕТА

Швейцария, 1988 година

Алекс и Памела привършваха закуската, когато в трапезарията влезе Джоунс — камериер и довереник на Ева Черни, за да съобщи на Алекс, че мадам с радост би приела дъщеря си, ако Алекс разполага с половин час свободно време.

— Още не си научил правилата в тази къща — упрекна го Алекс.
— Мадам никога не моли, а направо съобщава разпорежданията си.

— Аз само предавам това, което ми бе съобщено.

— Как е тя? — заинтересува се Памела.

— Не мога да я позная, сякаш това не е тя! Тази сутрин се изкъпа, както всеки ден, но този път остана в банята само десет минути. Много странно за жена като нея. Дори се отказа от сутрешния масаж и от маската на лицето, да не говорим за отказа ѝ да изчака смяната на ленените чаршафи на леглото ѝ. Само по това може да съдите каква промяна е настъпила в този дом. Явно се е случило нещо необикновено — замислено продължи той, — за да наруши мадам свещените си правила. — Джоунс леко се усмихна.

Алекс го изглежда с любопитство. Камериерът се бе появил сред многобройната прислуга на Ева Черни още от времето, когато Алекс все още се срещаше с властната си майка, и оттогава до ден-дневен Алекс не можеше да си обясни защо, по дяволите, майка ѝ бе избрала за камериер този вечно мърморещ тип, който на всичкото отгоре приличаше на хомосексуалист. Нали Ева Черни винаги бе предпочитала мъжете с гореща кръв, нали по тази причина бе харесала Макс? Косата на Джоунс бе боядисана в светлочервено, клепачите му — покрити със синкав грим, а бузите му — подсилени с руж. Дори по устните му се забелязваше блясъкът на безцветно червило. Нима този противен тип, според думите на Макс, е запознат с всички тайни на майка ѝ? Очевидно на Джоунс бе възложена ролята да я утешава след емоционалните ѝ изблици, като изслушва нескончаемите ѝ оплаквания, докато налага хладни компреси на челото ѝ, да я разсейва

със сладкодумните си разкази, да ѝ сервира билков чай, да ѝ държи ръката, докато тя се оплаква от неблагоприятната съдба. Освен това само на него бе позволено да я упреква за някои третостепенни пропуски във външността ѝ. „И можеш ли да си представиш: тя го изслушва най-внимателно! — бе заявил Макс пред Алекс. — Този тип има правото да свива недоволно устни, да клати глава укорително пред нея, Императрицата на красотата, а тя го гледа в очите като малко момиченце и сменя бижу след бижу според неговите нареждания!“

— Но откъде го намери майка ми? — попита Алекс, изгаряща от любопитство.

— От Холивуд. Ева се бе увлякла по поредния секссимвол, а Джоунс е работил тогава като камериер при него. Всичко се провалило, когато Ева открила, че обожаваният киноартист се оказал бисексуален — заварила го да си играе в басейна с две четиринадесетгодишни момчета — и за наказание му отмъкнала Джоунс.

Но Макс не подозираше, че този издокаран камериер знае всички подробности за повечето от най-старателно укриваните тайни на Холивуд. С разказите си за интимния живот на звездите от екрана Джоунс винаги успяваше да разсмее Ева Черни. Особено талантливо описваше сексуалните прегрешения на най-прочутите актриси и актьори, имена, пред които Ева доскоро се прекланяше като пред богове. За щастие, Ева не разпространяваше тези изобличаващи сведения. Именно Джоунс я бе запознал с една бивша кинозвезда, чиято бляскава кариера бе съсипана заради порочните ѝ увлечения по секса, алкохола и наркотиците, плюс неизбежното състаряване. За баснословно богатата кинозвезда не е представлявало никаква трудност да купи огромно имение край Холивуд, при това по времето на покупката цената на един акър бе само десет долара. Тридесет и пет години по-късно цената се покачи хилядократно, обаче актрисата не се решаваше да се раздели с имението — след провала на кариерата ѝ тази продажба би означавала да се прости и със славата си на приказно богата вдовица. Ева Черни успя да я убеди да се премести в един от елитните санаториуми на брега на езерото Тахо, където след шестседмичен курс на интензивно лечение, масажи и козметични процедури Ева постигна такъв ефект, че при появата си на церемонията по връчването на Оскарите полузабравената кинозвезда изглеждаше подмладена поне с двадесет години, с грейнало от щастие

лице, със стегнато тяло и великолепен бюст. Присъстващият елит на световната киноиндустрия остана смаян от промяната. Дори предложиха на актрисата поддържаща роля в новата суперпродукция — на нея, чието име неизменно бяха изписвали преди заглавията на филмите ѝ — и на следващата година заслужено спечели Оскар за най-добра актриса в поддържаща, второстепенна роля. На всеки журналист или артист, който я питаше удивено на кого дължи тази фантастична промяна във външността си, кинозвездата винаги отговаряше само с две думи: „На Ева Черни“. Из салоните на Холивуд се разнесоха слухове, че санаториумът на мадам Черни може с успех да конкурира райските градини, защото в него можеш да се отървеш от всичко: от нежелана бременност до двойна брадичка. Естествено, списъкът на Ева с чакащите клиентки бе запълнен за две години напред. И Ева бе безкрайно благодарна на прочутата киноактриса, нейната първа пациентка в санаториума ѝ на брега на езерото Тахо.

— Чух нещичко за теб и за майка ти... — подхвърли Джоунс на Алекс, преди да се отпрати по стъпалата към горния стаж. — Но да не го вземеш прекалено сериозно? Май си забравила, че майка ти винаги е държала лично да контролира сценариите на всяко представяне на някое ново изделие на нейната компания. Мога ли да си позволя един съвет? Каквото и да предприемаш, никога не се опитвай да ѝ се противопоставяш. Не ѝ пречи да следва своя път.

— Е, да, тя, разбира се, не е признавала други пътища — горчиво се усмихна Алекс.

Джоунс кимна одобрително.

— В нейните планове досега не е фигурирала идеята тя лично да представи новата козметична серия, а всички знаем как мрази необмислените промени в замисъла ѝ. Затова те моля да не предприемаш нищо по своя инициатива. Точно сега мадам си има достатъчно проблеми и...

— Изглежда, че наистина я познаваш много отблизо — безцеремонно го прекъсна Алекс.

— При това аз съм единственият, който знае всичко за нея... е, може би също и ти, но ти я виждаш в по-друга светлина... кой знае на колко превъплъщения е способна изумителната Ева Черни. — Джоунс изгледа Алекс с едва прикрито подозрение. — До мен стигнаха слухове, че не си склонна да ѝ се подчиняваш, но ако все пак се

вслушаш в съвета ми, който между впрочем е породен от напълно безкористни подбуди, в бъдеще ще успееш да постигнеш своето. Само не забравяй, че тя е водещата фигура. — Камериерът разтвори двойната врата и покани Алекс да влезе.

За пръв път Алекс бе допусната в кабинета на майка си. Досега животът ѝ се ограничаваше в границите на двете стаи на най-горния, таванския етаж на огромната вила, затова сега не бе чудно, че замря на прага, изумена от пищното обзавеждане. Всяка дреболия бе уникална антика, мебелите — без изключение френски, подбрани с вкус и великолепно хармонизиращи. Салонът блестеше, изцяло в бяло и златисто, дори и цветята във вазите бяха в тези тонове, но спалнята, скрита зад поредната двойна врата, почтително отворена от Джоунс пред смутената Алекс, се оказа в смайващи розови тонове, напомнящи за прочутите червила на Ева Черни от първата серия, незабравими и до днес въпреки колосалното, оттогава до днес, разширяване на цветовата гама на червилата на мадам Черни. Леглото, заобиколено с четири колони с изящна дърворезба, поражаваше с размерите си — с драперии в два розови нюанса, според цветовете на първата серия червила и на нежнорозовата серия, като първия цвят бе неуловимо по-наситен от втория. Всичко бе застлано с кадифе и коприна. Сребристорсивият килим блестеше от чистота. Нямаше други цветя, освен рози, откъснати рано тази сутрин от оранжерията зад къщата, още незагубили дъха на утринната роса.

Ева не бе в леглото си. Алекс се огледа смутено и я забеляза в креслото до огромния прозорец, през който се разкриваше прекрасна гледка към езерото, с крака, отпуснати върху ниското столче. Върху коленете ѝ бе праметнато леко одеяло. Бе облечена в рокля от черна коприна с дълбоко изрязано деколте. Кожата ѝ сияеше с мекия отблясък на перлите. Вероятно тази сутрин нямаше настроение за гримиране, но Алекс знаеше колко умело се справяше майка ѝ с всеки проблем относно подбора на тоалет или грим, стига да пожелае. Може би изглеждаше по-бледа от обикновено, вероятно поради липсата на обичайния слой руж по страните ѝ.

Но което бе много по-важно — днес Ева се стори на Алекс необичайно притихнала, изтощена, дори покорна — ако тази дума въобще можеше да бъде употребена за властната мадам Черни. Обаче интелигентната ѝ дъщеря не се остави да бъде подлъгана от първото

впечатление. Та нали рядко можеше да се срещне по-добра актриса от майка ѝ, по-надарена дори от прочутата Елеонора Дузе. Затова, помнейки предупреждението на камериера Джоунс, Алекс мълчаливо чакаше мадам първа да заговори.

Ева бавно извърна глава към дъщеря си.

— Значи така... Изглежда, не е било сън. Ето че и ти се появи в спалнята ми.

— Изглежда ми необятна като живота, но... непривлекателна, поне според мен.

Алекс не пропусна да забележи лекия спазъм по лицето на Ева, но толкова бърз, че се усъмни дали бе истина.

— Седни — тихо я покани Ева и посочи към стола, поставен срещу креслото ѝ.

— Благодаря, но предпочитам да остана права. Старите навици трудно ни напускат.

Ева замислено измери с поглед високата фигура на Алекс.

— Доколкото виждам, не си се променила много.

— Нима си се надявала на някаква промяна?

— Никакви надежди не съм таила в сърцето си — отвърна Ева с безжизнена интонация, без да трепне нито един мускул на лицето ѝ. — Вече не ми остана на какво да се надявам.

— Много съжалявам за Крис — неловко промълви Алекс.

— Да... явно продължаваш да търсиш повод за предизвикателство във всяка моя реплика.

— Веднага, щом напусна тази къща, ще престана да ти тежа като камък на шията. Но се съмнявам дали някога съм ти тежала на съвестта.

— Тогава защо си дошла?

— Заради Крис. За да му позволим да се оттегли от този свит с достойнство.

— Ти ли си наредила да изключат онази апаратура?

— Да. Все някой трябваше да го направи, нали? Още повече че ти не беше на себе си.

Ева се обърна към прозореца и унесено се загледа в утрото.

— Тук зная, че вече е мъртъв — тя докосна челото си, — но не мога да се примиря с тази ужасна мисъл. — Ръката ѝ се премести на гърдите. — Но все пак ти благодаря. Ти винаги си била непокорна. —

Отново се унесе в тъжните си мисли, а Алекс не смееше да наруши тишината.

— Искам да направя нещо за мен — обади се Ева.

— О, така ли? И какво е то?

— Искам да организирам погребението на моя син. Не мога да го направя, сърцето ми няма да издържи... — Ева поднесе бяла носна кърпичка към устните си и поклати глава. — Искам да го кремират, пречистващият огън... не мога да понеса мисълта, че ще лежи самотен в студената, мокра земя... но останалите подробности оставям на теб. Настоявам за семейна церемония, без никакви външни хора. След това желая да поставят пепелта му... в урна от бял мрамор и да погребат урната ето там... виждаш ли, под онова дърво... Под големите му, разперени клони, където обичаше да си играе, когато беше още дете. Помниш ли дървото?

— Никога не са ми разрешавали да играя с Крис — уточни Алекс.

— Не се нуждая от твоите упреци — отвърна Ева и за миг вместо празнотата в гласа ѝ се долови обидчива нотка. — Мислех си дали можем да постигнем някакъв компромис...

— Защо? — учуди се дъщеря ѝ.

— Ти си оставаш упорита и непреклонна — отбеляза Ева и гласът ѝ леко трепна.

— Аз съм такава, каквато ти си ме създала.

Ева уморено махна с ръка, като че ли искаше да каже: „Направих това, което бе нужно“.

— Значи не желаяш да останеш дори и за малко? Тогава нека да се опитам да променя нещо...

— Някои неща не могат да бъдат забравени, нито да бъдат простени — прошепна Алекс.

— Аха... — Възклицанието ѝ прозвуча като въздишка. — Разбирам.

— Не може да бъде възстановено това, което никога не е съществувало. От седем години ти не ме допускаш до себе си, принуди ме да си изградя свой свят, защото никога не ми даваше това, което желаях. Мога дори да цитирам точните ти думи... ако желаяш, разбира се. Дори имаше моменти, когато бих дала всичко за това, което едва сега се сети да ми предложиш. Проляла съм безброй сълзи поради

отчаянието от стената, която се изпречваше пред погледа ми. Вече не ми останаха сълзи, пък и доста неща се промениха. Аз самата се промених. И сега нищо друго няма значение за мен.

Отново настъпи тягостна пауза.

Накрая Ева не издържа и наруши неловкото мълчание:

— Щастлива ли си?

— Сега съм по-щастлива от всеки друг път, откакто заживях в онази огромна вила край Женевското езеро.

Ева кимна разбиращо.

— Да... мисля, че едва сега започвам да те разбирам.

— Ще се погрижа за погребението на Крис, защото... въпреки всичко той си остава мой брат, а това е последното, което мога да сторя за него. Но след като приключим с церемонията, отново ще се върна в моя свят. Ти и аз няма какво повече да си кажем, а освен това не желая да ме използваш като заместник на Крис, както се изскубва едно изсъхнало цвете от саксията и на него място се забучва друго, колкото да се запълни празното място. Преди седем години ти с пределна яснота ми даде да разбера какво искаш да върша и аз изпълних всичките си задължения. С това нашите сметки са уредени. — В гласа ѝ, въпреки желанието ѝ, се прокрадна гневна нотка.

Ева се обърна към дъщеря си и я изгледа изпитателно.

— Да, ти винаги си притежавала силен характер.

— Нямах друг избор, освен да разчитам само на себе си. Знаех още от самото начало, че никога не трябва да разчитам на теб. Нима не си даваш сметка — попита Алекс и сега в гласа и прозвуча парлива злъч, — че днес се вглеждаш в мен може би за втори път в живота си? Защото обикновено въобще не ме забелязваше! Ние с теб разговаряме за пръв път след седемгодишно мълчание. Значи още не схващаш каква мъка си ми причинила, така ли е?

— Направих това, което бях длъжна да сторя — отговори майка ѝ с отсъстващ, но все още достатъчно силен глас. — Ти очевидно не разбираш... може би никой няма да ме разбере.

— О, разбирам те, успокой се, ако въобще това може да те развълнува. Аз съм приета отново в лоното на семейството, с единствената задача да поема опразненото място на брат ми. Какво щастие е за мен, че си благоволила да си спомниш за съществуването

ми, защото, ако всичко се развиваше според плановете ти, аз отдавна би трябвало да съм зачеркната от живота ти!

— Имаше причини, поради които...

— Е, да, ти винаги ще изнамериш какви ли не причини, обикновено така подбрани, че да задоволяват само твоите интереси. Но мен това никак не ме устройва. Затова по-добре да не говорим, че всичко можело да бъде простено и забранено. Аз не съм светица. Заради теб ще напусна тази държава. След като свършим с погребението на Крис, ще напусна тази къща и никога, никога няма да се върна тук.

Алекс се обърна и тръгна към вратата. Опря ръка на пръжката, но се спря.

— Макс иска да се срещне с теб — каза Алекс с по-спокоен тон. — За някакви делови въпроси.

Ева дори не се обърна.

— Кажи му да прави това, което е най-благоразумно според неговата преценка. Сега не мога да мисля за компанията.

Алекс тихо затвори вратата след себе си.

Мойра Хейнс, облечена в любимия си копринен пенъоар, с нахапан кроасан в лявата си ръка, забеляза от прозореца в спалнята на Макс, как Алекс с бърза крачки се отдалечаваше в посока към езерото, и разсеяно отбеляза:

— Вероятно срещата с майка ѝ не е приключила приятно за Алекс.

Макс още лежеше в леглото и лениво прелистваше вчерашния брой на „Интърнешънъл Хералд Трибюн“.

— Как го разбра?

— Алекс се е отправила към езерото, но крачи с такава ярост, че си спомних за думите на моята английска бавачка: „Ако някой човек е много разгневен, гледай да не се изпречваш на пътя му“.

Макс скочи от леглото и въпреки че нямаше време да навлече халата си, надникна през прозореца — тъкмо навреме, преди Алекс да се скрие зад високите кипариси.

— По дяволите! — изруга адвокатът.

— Впрочем, какво прави тя тук? — Тонът на Мойра преливаше от любопитство. — Според мен тя е последният човек на земята, който ще се заеме да утешава тези, които са потопени в скръб и печал.

— Крис бе неин брат, забрави ли? — остро запита Макс.

— Но никога не са били близки.

— Въпреки това бяха много по-близки, отколкото Алекс и майка й.

— Напомня ми за приказката „Красавицата и звяра“ — насмешливо подхвърли Мойра и облиза кайсиевия мармалад, полепнал по ноктите й, остри като нокти на ястреб.

— Алекс не е звяр — ядосано отвърна Макс.

— Е, добре, но пък Крис наистина беше красавец. Колко жалко, че вече няма да го видим. — Мойра си наля още кафе в чашата. — Можеш ли да си представиш, като гледам Алекс, си мисля, че може би тя нямаше да изглежда толкова зле, ако полагаше повече грижи за външността си.

— Алекс е последната жена на този свят, която ще се погрижи за външността си.

— Според мен го прави нарочно. Има нещо предизвикателно в небрежното й облекло.

— Може би е решила по този начин да отмъщава на майка си — разсеяно отвърна Макс и се отдръпна от прозореца.

— И както виждам, справя се доста добре.

— Нищо не разбираш — недоволно отбеляза Макс и пое към банята.

— Естествено, кога е било, според теб, аз да съм разбрала нещо както трябва? — сърдито извика Мойра след него. — За теб тя винаги си остава светица, нали? — Тръгна след него към банята и се облегна на вратата, докато той нагласяваше крановете на душа. — Защо въобще се занимаваш с нея?

— Алекс и аз сме стари приятели. Случи се така, че ме хареса. Тя е много интелигентна и дяволски добра писателка. Никак няма да е зле, ако прочетеш нещо от нея, вместо да си губиш времето с глупавите модни списания.

— Откога започна да се възхищаваш на женския ум? — лукаво се усмихна Мойра, смъкна пенъора си и се пъкна при него в душ-кабината. Беше висока почти колкото Алекс, по доста по-слаба, с фини

кости, красиви рамене и невероятно дълги крака. Лицето ѝ бе отлично поддържано и напълно отговаряше на изискванията на Ева Черни за женска красота — от пепеляворусата коса до ослепителната усмивка, усмивка на жена, която съзнаваше красотата си.

— Миналата нощ ти се възхищавах достатъчно — промърмори Макс и похотливо я изгледа.

— Искам още да ми се възхищаваш — прошепна Мойра, — така както само ти умееш...

Тласкана от гнева си, Алекс забързано крачеше към езерото.

— Поредното представление... но на мен ми дойде до гуша от драмите ѝ — измърмори тя, без да спира. — През целия си живот майка ми е играла толкова различни роли, но сега наистина надмина себе си. Исква прошка, как ли пък не! Ева Черни никога и за нищо не е съжалявала. Не, не ѝ вярвам... Тя е способна да променя не само външността си, но и същността си, а сега се е вживяла в ролята си на страдаща Богородица. Сега, когато Крис вече го няма, тя навярно иска да заема неговото място.

Приблужи се към една от мраморните пейки, поставени по заповед на Ева в най-живописната част на градината, откъдето се разкриваше прекрасна гледка. В далечината се виждаха планините. Алекс се отпусна на пейката и уморено въздъхна. Чувстваше се като изцедена. „Не биваше да идвам тук — за кой ли път се упрекна тя. — Знаех си, че нищо няма да постигна. Мога да общувам с майка си само от разстояние. Тя ми каза, че е самотна. А нима аз не съм била самотна прел целия си живот? На кого можех да разчитам, освен на себе си? Не, не е вярно. Отначало беше Патси, а сетне Макс.“ Сърцето ѝ се изпълни с обич при мисълта за Патси. „Трябва да я посетя и да ѝ разкажа всичко. Тя ще ме разбере. Тя винаги ме е разбирала.“

Сетне мислите ѝ отново се върнаха към майка ѝ. „А може би съм несправедлива към нея? Може би тя наистина се е променила? Може би искрено съжалява, че ме е отблъснала от себе си? Макс ми каза, че през последната седмица не се е отделяла от леглото на Крис. Само бог знае какво е преживяла. За една майка няма нищо по-ужасно от това да изгуби обожавания си син. Тя няма къде да се скрие от мъката и понякога единственият изход е да се затвори в себе си.“ Майка ѝ

толкова често се бе преобразявала в различни роли, че Алекс се питаше дали някога е виждала истинското ѝ лице.

„О, господи, не знам, пък и не искам да зная... Обичам нещата да са точни и ясни. Отношението ми към нея бе съвсем ясно и определено, но сега всичко се обърка. Може би Макс е прав. Може би тя най-после е осъзнала собствената си преходност, както и нетрайността на женската красота. Може би затова сега преосмисля целия си живот. За пръв път е сама и безпомощна.“

Алекс въздъхна. Остана дълго на пейката, унесена в мислите си, с приведени рамене.

— Нуждаеш ли се от рамо, на което да поплачеш? — раздаде се познат глас зад нея.

— Твърде ядосана съм, за да плача, а освен това отдавна изплаках сълзите си.

— Е, няма ли да ми кажеш най-после какво се е случило? — попита Макс.

— Смятам, че майка ми може да се яви на прослушване за изпълнение на главната роля в пиесата „Смайващото преображение на Мария Магдалена“.

— В своя живот тя е направила много чудеса.

— Този път не се отнася само за козметична операция. Тя иска да заменя Крис в живота ѝ.

— Не те виждам много в тази роля.

— Предполагам, че трябва да подскачам от радост, че майка ми най-после ме е забелязала — унило се усмихна Алекс.

— Мисля, че Ева забелязва всичко, дори и неприятните неща — рече той.

— Тя е изпаднала в пристъп на разкаяние и ме попита дали не можем „да постигнем компромис“.

— Ева Черни винаги се е владеела отлично и е успявала да намери изход от всяко положение.

— Какво иска тя от мен, Макс? От една страна, съм убедена, че играе някаква нова роля, но, от друга страна, допускам, че е искрена. Знам, че страда, но...

— Не мислиш ли, че и тя може да страда?

— Не. Може само да причинява страдания на другите.

— Можеш поне да се опиташ да ѝ повярваш.

— Не съм толкова глупава. Майка ми винаги е спекулирала с твоята доверчивост, за да те манипулира. — Алекс се замисли. — Но може би...

— Може би какво?

— Може би внезапно е станала по-човечна. О, не знам. Изглежда, съм изгубила способността си да разсъждавам логично. — Тръсна глава и гневно добави: — Разбираш ли... тя вече успя да ме обърка.

— Не само теб, но и мен.

— Не, с теб всичко е наред — въздъхна Алекс. — Ти можеш да правиш всичко, което смяташ за разумно. Тя ми каза, че сега не желае да се занимава с делови въпроси.

Макс учудено подсвирна.

— Значи положението е много сериозно.

— А аз трябва да уредя погребението. Тя иска Крис да бъде кремиран.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

— Да, ако се заемеш с формалностите за погребението според швейцарските закони. Аз дори не знам къде се намира крематориумът.

— Остави това на мен.

— Какво щях да правя без теб? — благодарно му се усмихна Алекс.

— И без мен щеше да се справиш.

— Именно за това мислех, преди да дойдеш. Тя все още има силата да ме накара да направя това, което иска.

— Чувствата са неотделима част от живота на всеки човек.

— Тя унищожи моите в очакване на невъзможното.

— Щом не са ти останали никакви чувства, защо тогава си толкова ядосана? Гневът е едно от най-силните чувства. Знам, че обичаш да се мислиш за Медея: „Не желая никого, освен себе си“. Но ти не си Медея. Ти си заключила чувствата си дълбоко в себе си и си скрила ключа. Твоята беда е, че не можеш да понесеш мисълта, че някой може да те отхвърли. Жестокостта на майка ти е причината да не допускаш никого по-близо до себе си.

— Не мога да се променя.

— Разбира се, че можеш. Щом майка ти може да се промени, защо и ти да не можеш?

— Съмнявам се, че се е променила.

— Мисля, че се е променила. Откакто Крис загина, тя не прилича на себе си. Според мен за пръв път се е замислила за живота си, за разрушенията, които е причинила. Навярно ги вижда дори и когато затвори очи. Може би само твоята прошка ще ѝ даде покой и ще пропъди демоните от миналото.

— Това е само една измама, за да ме накара да заема мястото на Крис.

— Ева не е глупава и отлично знае, че ти презираш всичко, на което тя държи.

— Тогава защо се опитва да постигне невъзможното?

— Защото обича предизвикателствата. Тя е комарджия. Виждал съм я да прави неща, които са ме хвърляли в ужас, но тя винаги се е измъквала с усмивка от най-сложните ситуации. Трудностите само усилват решителността ѝ. Никой не може да се справя по-добре от нея.

— Тя не ме познава — каза Алекс и се засмя. — Не съм ли права?

Макс успокоително я прегърна през рамото.

— Виж, всичко, което се иска от теб, е да кажеш: „Добре, прощавам ти“ и да се върнеш в Кеймбридж.

— Но това ще бъде лъжа, а освен това тя няма да пропусне да се възползва от промяната в отношенията ни. Защото Ева Черни е от онези хора, които ти налапват ръката, щом им подадеш само един пръст.

— Тогава не ѝ го давай.

— Лесно е да се каже...

— Знаеш ли какъв ти е проблемът? Ти си тридесетгодишна жена, но емоционално си на десет години. Обичаш да казваш, че сама си изградила живота си, но около врата ти винаги е имало примка, както беше и с Крис. Ние сме зависими от миналото си и независимо колко се опитваш да избягаш от него, то си остава скрито в теб, в чувствата ти, в отношението към всички около теб. Трябва да се изправиш лице в лице с нея и да се опиташ да я победиш. Това не може да стане, като си седиш сред книгите в Кеймбридж. Трябва да си тук и ако се налага, да си изцапаш ръцете.

— Това не ми е по вкуса — отвърна Алекс и раменете ѝ леко потръпнаха.

— Не става дума за вкус. Трябва да прогониш собствените си демони, хлапе. Не е ли време да проявиш повече смелост? — Той повдигна брадичката ѝ и се вгледа в очите ѝ. — Знаеш, че винаги ще бъда до теб.

— Не съм сигурна, че го искам.

— Трябва да прочетеш една полезна книга, нарича се „Силата на позитивното мислене“. Стига си се мъчила с поезията на Данте, при това в оригинал.

— Нали ти ме посъветва да се заема с италианския?

— Затова ми позволи сега да те насоча по пътя на спасението. Трябва да използваш логическата си мисъл, защото Ева е най-нелогичното създание, което съм срещал през живота си. Тя винаги постъпва според инстинкта си и което е най-странното, винаги е успявала. Опитай се да се досетиш какво възнамерява да постигне в близкото бъдеще. Не си въобразявай, че само тя е способна да предвижда развоя на събитията.

— Защо? Може би от всички нас само тя притежава тази дарба.

— Не съдиш ли себе си прекалено сурово?

— За бога, още малко и ще ме изкараш виновна за всичко! — извика Алекс и Макс я изгледа учудено. — Казах ѝ го, а сега го повтарям и на теб: не мога да ѝ простя, не мога, и това е всичко. Не съм светица, и аз съм човек като всички останали... или как ме нарече преди малко... тридесетгодишна жена, но с емоционално развитие на едно десетгодишно хлапе... Кого трябва да упрекваме, че е прекалено студено? Досега да е проявила поне малко майчинска топлина към мен? Кой пречеше на брат ми да се среща с мен? И сега тя очаква да чуе от мен думите: „Разбира се, че ще ти простя. Знам, че не си искала да стане така...“, когато отлично знам, че е искала тъкмо обратното.

— Тогава защо се зае с организирането на погребението? Това означава, че искаш да останеш тук. Не го ли разбираш? Не е възможно едно погребение в чужда държава да се уреди за броени минути.

— Правя го само заради Крис. И ще се постарая всичко да бъде извършено по най-достойния начин. Тя поиска на церемонията да не присъстват външни хора. Така и ще бъде. Пожела да го кремират, а после да зарови праха му под високия кестен в задния двор. Ще остана, за да уредя всичко това, и то само заради Крис, защото това е последното, което мога да сторя за него. И най-добре ще бъде, ако

повече никога не се срещам с нея. — Алекс скочи от пейката. — А сега те моля да ме извиниш, но ми се струпа доста работа.

— Кой знае, може би ще доживеем и по-щастливи дни — въздъхна Макс, стана и тръгна след Алекс към къщата.

ГЛАВА ШЕСТА

Лондон, 1957–1961 година

Александра-Мери Брент се роди в една душна вечер, точно в часа, когато потискащата жегата на знойния августовски ден отстъпи пред напора на бурята, отприщила страхотния дъжд, който се изля от мрачните облаци, надвиснали над Лондон. Новороденото изплака едновременно с еката на първата гръмотевица, като че ли провъзгласяваща появата на Алекс на белия свят.

— Само четири часа от първата контракция до раждането? При това за първо раждане! Та това е нечувано! — извика Мери Брент.

Синът ѝ току-що се бе върнал от работа. Още от вратата на спалнята им Ева го посрещна с думите:

— Джон, раждането приближава.

Беше спокойна, още помнеше уроците, усвоени в онези тежки дни в скромната им къща в унгарската пуста, когато, вече поотраснала, Ева помагаше на майка си. Повикаха акушерка, Джон неспокойно крачеше из цялата къща, пушеше цигара след цигара, а възмутената му майка разтвори всички прозорци и редовно изтръскваше пепелника след всяка загасена угарка. Акушерката пристигна и веднага нахълта в кухнята, за да получи чиния с бульон или поне една чаша чай, след което им заяви:

— Няма да се наложи да чакаме още много. Ще роди лесно като котка.

Бебето тежеше четири килограма и половина, доста едро, но с много красиви очи. Увиха го в одеяло и го подадоха на Ева, но тя уморено махна с ръка:

— Не сега, моля ви, сестра... прекалено съм уморена, за да го взема на ръце.

Джон бе възхитен от бебето. Тайно се бе надявал за дъщеря, но нищо не посмя да каже на Ева, която очевидно не се вълнуваше от пола на новороденото. Когато акушерката подаде „дъщеря му“, той пое възрпчето с трепет. Не знаеше какво да очаква. Но остана много

приятно изненадан, когато видя лицето на бебето, миниатюрно като на порцеланова статуетка, с кичур тъмна коса и мигли, дълги и фини като миглите на майка си. Стори му се, че бебето го гледаше замислено. Джон, развълнуван както никога досега, си каза, че тя дори е много красива...

По-късно той отново се качи в спалнята при Ева. Бебето лежеше в креватчето си и смучеше две от пръстчетата си. Джон го докосна с показалеца и за негова изненада след миг дребните пръстчета здраво стиснаха показалеца му.

— Я виж! — извика той. — Виж как стисна пръста ми. И освен това е много красива.

— Не и с този нос — озъби се Ева. Това бе носът на Лаело Ковач, едър и грозен. Ева беше като побесняла. Може би е била прокълната за цял живот това нежелано дете да ѝ напомня за мъжа, когото искаше да изтръгне от спомените си. И нямаше никакво намерение да го кърми. Колкото по-малко се претоварва с грижи около бебето, толкова повече сили ще ѝ остават, за да печели пари. За тази цел си има кърмачки. Тази работа не е за нея. И колкото по-рано се отърве от бебето, толкова по-добре. Плановете ѝ не включваха време за гледане на бебета. Защото бе разработила такива подробни планове за бъдещето си, че дори и най-опитните мениджъри биха могли да ѝ завиждат. Реши да остави Джон да се суети около бебето. За тази работа той е подходящ. Джон, разбира се, с радост прие предложението ѝ. „О, не само носът е наследила от Лаело Ковач, но и очите. Наистина сега те са тъмнопурпурни, но ще променят цвета си и ще станат светлокафяви като на баща ѝ. Това вече не може да се търпи!“ Лаело Ковач отдавна бе излязъл от живота ѝ и тя не искаше нищо да ѝ напомня за онзи мрачен период от миналото ѝ.

Именно Джон измисли да го нарекат с две имена, Александра-Мери — второто име Мери бе избрано, за да подкупят майка му. Ева въобще не се намеси в избора на името, защото мислеше само за бизнеса си.

— Какво? Ще наемеш бавачка? — изкрещя Мери Брент.

— Да не би да си готова да поемеш сама всички грижи около бебето?

— Е, естествено, че няма да мога да се справя. Ти си майката на това дете. Никога няма да повярвам, че моят син е баща му, особено

като виждам този едър нос. Твоята работа е да стоиш вкъщи и да се грижиш за детето си. А къде ще спи тази бавачка?

— Тя ще се грижи за детето само през деня. Джон и аз ще го наглеждаме през нощта. — „По-скоро само Джон“ — помисли си Ева.

— Джон се връща много уморен от работа. Няма да може да се грижи за бебето.

— Но той сам заяви, че иска да се грижи за него.

— Този глупак въобще не е проумял, че тя не е негова дъщеря.

Така че накрая Джон пое задачата да разхожда бебето. Стараеше се всяка свободна минута да посвещава единствено на детето. Зае се с храненето му — Ева настояваше отрано да го свикнат с бибероните — сменяше пюретата, къпеше го, носеше го в креватчето му. Детето беше кротко, рядко плачеше, но когато нещо го измъчваше, къщата кънтеше от писъците му. Обаче, и това бе най-важното, бързо наддаваше на тегло.

Междувременно Ева печелеше нови и нови клиентки. По времето, когато Макмилън бе премиер на Англия, салоните за разкрасяване процъфтяваха както никога досега. Промислеността преуспяваше, пазарът поглъщаше всяка нова стока, ако не отстъпваше по качество на досегашните, и от предприемчивите производители, към които се причисляваше и Ева Черни, се изискваха незначителни начални усилия, за да се включат в надпреварата за печалби, още повече че мадам Черни бе надарена с рядко срещаната способност да отгатва желанията на всеки клиент. В родилното отделение Ева се запозна със съпругата на един борсов агент, който я посъветва да си поръча рекламни листовки и да ги изпрати по пощата на адресите на търговците на козметични изделия, с които той работеше. Тя послуша съвета му и изпрати стотици пликкове. Само след три седмици получи десетки поръчки за доставка на кремове и лосиони. Освен това пусна луксозни обяви в универсалните магазини и жените започнаха да питат за нейните изделия на парфюмерийните щандове. Когато от магазините ѝ предложиха да купят от стоките ѝ, тя отвърна, че предпочита сама да ги продава. Трябваша ѝ манекенки, които да демонстрират и продават стоката ѝ. Бе убедена, че лесно ще може да намери кандидатки, защото повечето от младите момичета смятаха, че тази работа е много привлекателна и интересна. Те не знаеха, че ще трябва с часове да стоят прави и да се усмихват, а освен това и да

спазват строгите ѝ изисквания. Ева възнамеряваше да подбере няколко момичета с приятни маниери и хубава кожа на лицето, за да рекламират кремове и лосионите ѝ срещу скромно заплащане.

Когато нейният приятел бе уволнен, защото незаконно бе разпространил рекламните листовки на Ева Черни, тя веднага му предложи да работи за нея. Неговите познанства се оказаха неоценими и тя му плащаше щедро възнаграждение, срещу което той работеше още по-усърдно.

Той откри две момичета от една агенция за поръчки по пощата, които бяха употребявали кремове и лосионите на Ева и бяха във възторг от тях. Те с охота се заеха с продажбите. Едната работеше на щанд в местния универсален магазин, а другата — в оживения търговски център в Съри.

Освен това Ева намери една малка фабрика, която произвеждаше козметични изделия за няколко модни къщи. Химиците се съгласиха да изработят продуктите ѝ според строгите ѝ изисквания, но тя скоро установи, че в нейно отсъствие качеството рязко спада. Трябваше да има собствена фабрика, а това означаваше да намери някой мъж с повече пари, който да финансира покупката на фабриката.

В началото на 1959 година бизнесът ѝ вървеше много добре, но тя все още не можеше да се добере до най-скъпите магазини — като „Хед Байър“ в Уест Енд. Ева реши, че трябва да се свърже с някой от големите разпространители в козметичната индустрия, от онези, които работеха само на едро. С часове обикаляше из търговските агенции на Оксфорд стрийт и предлагаше мострите си. Обаче щом чуеха непознатото име, всички любезно, но твърдо я отпращаха. Един ден, след дълги и уморителни обиколки, Ева влезе в един от търговските офиси и когато видя жената зад бюрото, си каза, че това е нейният шанс. Жената имаше ужасна кожа на лицето, с лишеи и петна. Тя изслуша добре заученото въведение на Ева, огледа мострите, дори отвори три опаковки, вдъхна аромата, задържа ги малко в ръце, но не изглеждаше заинтересувана.

— Никой не се интересува от вашите изделия — сухо отвърна тя. — Ако си осигурите търсене на стоките, аз с удоволствие ще се погрижа за по-нататъшното разпространение.

— А ще се интересувате ли от предложението ми да докажа първо на вас, лично на вас, че кремове ми са извън всякаква

конкуренция? — попита Ева.

— Как ще стане това?

— Позволете ми да намажа лицето ви с този крем.

Жената почервеня и закри бузата си с лявата ръка.

— Посещавала съм най-добрите дерматолози в Лондон. Не виждам какво можете да постигнете, след като те не успяха да ми помогнат.

— Имам крем, който е създаден от гениален дерматолог — прошепна ѝ Ева на ухото, — специално разработен за кожа като вашата. Ако ви дам едно бурканче, ще ми обещаете ли да го използвате редовно, като точно спазвате указанията ми, поне една седмица? Ако дотогава няма подобрения, повече няма да ви безпокоя.

Беше толкова убедителна, че жената се съгласи. Беше опитала толкова много кремове, нищо нямаше да загуби, ако опита с още един...

Ала Ева ѝ даде три. Единият, светлозелен лосион — „билков“, както обясни Ева, за почистване на кожата.

— Вашата кожа не е суха, а мазна.

— Но винаги са ми казвали обратното.

— Не ме интересува какво са ви казвали. Лишеите се дължат на запушени пори, а този лосион ще ги разтвори и едновременно с това ще отстрани и петната. После измийте лицето си с този сапун. Търкайте здраво кожата си — колкото по-силно, толкова по-добре — и накрая се измийте с топла вода, но да не е студена, нито пък гореща.

— Казали са ми никога да не използвам сапун.

— Този сапун е специален, трябва да се миете с него всяка сутрин и всяка вечер, без да пропускате нито ден. След всяко измиване трябва да намажете лицето си с този крем. Той лекува кожата и възстановява еластичността ѝ. Изпробвайте този метод само една седмица. Разбирам, че сега не ми вярвате, но съм убедена в качеството на моите продукти. На пазара няма подобни.

Тя говореше толкова убедително, че жената не можа да устои на изкушението.

Ева се върна в Уимбълдън, изпълнена с надежда. Беше намерила своята пазарна ниша, скоро щеше да се появи на пазара и да се наложи. Междувременно трябваше да обучи момичето, което бе избрала сред

двадесет кандидатки, за да поеме салона, тъй като Ева смяташе лично да се заеме с продажбата на козметичната си серия.

Когато след една седмица Ева влезе в офиса на търговската компания „Хед Байър“, жената зад бюрото я посрещна с отворени обятия. Беше на седмото небе от щастие. Ева я заведе до прозореца и внимателно огледа лицето ѝ — петната и лишеите почти бяха изчезнали, кожата бе гладка и розова.

— Ще трябва да продължите лечението поне още една седмица — посъветва я тя. — Не всички пори са отпушени...

— Никога не съм изглеждала така добре! Никога не съм виждала подобни препарати. Те са истинско чудо!

— Нали ви казах — рече Ева и сви рамене.

— Ще ги вземем за пробен срок от три месеца. Ще подбере най-добрите си продавачки...

— Не — отсече Ева, — никакви момичета! Аз сама ще застана зад щанда.

— Но досега сме разрешавали само на утвърдените модни къщи да използват свои демонстратори.

— Сега може и да не съм от тях, но един ден ще притежавам най-прочутата компания в козметичния бизнес.

Жената я изгледа изпитателно и кимна:

— Да, сигурна съм, че ще успеете.

Така Ева се озова зад щанда в най-отдалечения ъгъл на салона за козметика, но благодарение на чара и обаянието ѝ там се трупаха най-много клиентки. Тя много лесно установяваше контакт с всяка от посетителките — „Трябва да напипаш слабото място на клиента и той е в ръцете ти“, обичаше да казва тя години по-късно — и те винаги напускаха магазина, понесли в ръка една от малките торбички на Ева с името ѝ, изписано върху тях в курсив, в нейните тонове — само черно и златно.

Старяеше се да запомня имената на клиентките си, разпитваше за децата им и съчувствено изслушваше оплакванията им. Поне два пъти на ден правеше пълна демонстрация на козметичната си серия: избираше една клиентка, настаняваше я в голямото кресло пред огледалото и преобразяваше лицето ѝ. Неизменно следваше лавина от поръчки. На тези, които не можеха да си позволят да купят от

продуктите ѝ, защото бяха доста скъпи, тя просто пъхваше в ръката им по едно рекламно флаконче и пленително се усмихваше:

— Трябва само да го изпробвате и скоро ще се убедите, че отсега нататък няма да можете без него.

Помощникът ѝ, който от отговорник за продажбите по пощата се бе издигнал до ръководител на производството, клатеше неодобрително глава и не спираше да мърмори:

— Не бива да сте толкова щедра, мадам Черни. Това се отразява пагубно на печалбите ни.

— За да уловиш едрата риба, трябва да сложиш за стръв от по-дребната. А аз искам да улова най-едрата.

Не след дълго Лондон бе зает от слухове за козметиката на предприемчивата и прелестна унгарка и тя неусетно проникна до щандовете на най-известните магазини, обсаждани от купувачки, които недоумяваха как е възможно да не предлагат възхитителните изделия на мадам Черни. Веригата от универсални магазини „Хед Байър“ вече купуваха козметика само от компанията на Ева Черни и дори прекратиха доставките си от конкурентния производител „Брендън енд Пъри“. Примерът на „Хед Байър“ бе последван от представителите на редица доставчици на едро. Шест от най-добрите продавачки на „Хед Байър“ работеха вече само за мадам Черни. Тя организира за тях интензивен тридневен курс в Уимбълдън за продажба на изделията си. Поръча да им ушийт специални униформи: снежнобели блузи с високи якички и елегантни поли.

— Най-важното е винаги да сте чисти и спретнати — подчертаваше Ева. — Маникюрът ви винаги трябва да бъде изряден, използвайте само светлорозов лак и дрехи в дискретни и ненатрапващи се цветове.

Работният ѝ ден беше от осем сутринта до седем вечерта, без значение дали е делник или празник. Ако не беше в салона или на обиколка из козметичните щандове на големите магазини — Ева винаги се появяваше в най-неочакваните моменти и продавачките с трепет очакваха проверките — тогава се консултираше с химика, който съставяше технологичните рецептури, за да постигне още по-добро качество на кремове си или по-нежен оттенък на червилата си.

Почти не ѝ оставаше време за дъщеря ѝ — бавачката я поемаше от сутринта, след като Ева тръгваше към салона си, а вечерта я

заварваше заспала в детското креватче. С Джон разменяше по няколко фрази вечерта в кухнята или в спалнята, но той поне разбираше, че жена му сега е увлечена във вихъра на рекламната си кампания и няма време за него и за детето. Ева поръча още мостри, по един образец за всяка козметична гама, и ги разпрати на потенциалните си клиенти, придружени с безупречно отпечатани брошури на гланцова хартия, с много илюстрации, в които уведомяваше бъдещите си купувачки, че за всяка от тях, която купи цялата гама от нейните изделия, е приготвен специален подарък. Този трик отдавна се прилагаше в търговията, но никога с такъв размах, затова не бе чудно, че за броени дни козметиката на мадам Черни заля щандовете на най-добрите лондонски магазини. Ева продаваше, демонстрираше, рекламираше, учеше жените как да подбират козметичните препарати, поучаваше ги да не се поддават на прехвалените, но некачествени чуждестранни стоки, не пропускаше и най-скромната възможност да увеличи продажбите, но не успя да се добере до най-изискания магазин в Лондон — прочутия „Хародс“. Успя да проникне доста по-късно, и то само благодарение на „Парфюмът на Ева“.

От дълго време Ева се опитваше да открие нов аромат, нещо съвсем различно, нещо, което не приличаше на нито един от известните парфюми. Парфюмът трябваше да бъде уникален, траен и още с първото вдъхване да напомня за нейната марка: Ева Черни.

Ева отлично съзнаваше, че може да се наложи на пазара само с парфюм, който рязко се отличава от всички останали. Елизабет Арден бе станала известна със своя парфюм *Blue Grass*^[1], Елена Рубинщайн — с *Heaven Scent*^[2], а Есте Лаудер — с *Youth Dew*^[3].

Сега усетът ѝ подсказваше, че вече е готова да създаде собствен аромат. Не знаеше много за състава и формулите на парфюмите, но отлично разбираше, че ще трябва да вложи огромни средства, ала бе решена да се изкачи на върха. За целта трябваше да се срещне с Хенри Бейли, собственик на най-голямата парфюмерийна компания извън САЩ. Самият той бе започнал като парфюмерист и се бе обучавал при прочутия Франсоа Коти. Сега Бейли беше шестдесетгодишен, известен като един от най-добрите „носове“ на своето време. Хенри Бейли отблизо следеше всяка новост на пазара, познаваше изделията на Ева Черни и бе впечатлен от бързия ѝ възход. Когато тя му написа писмо с молбата да се срещне с него, той без колебание се съгласи.

Ева предварително бе направила проучвания за личността на Хенри Бейли — милионерът живееше в Швейцария, където бяха повечето от фабриките му, макар че притежаваше и парфюмерийна компания в Англия, снабдяваща най-големите козметични къщи. Освен това бе вложил много капитали в бизнеса с хранителни продукти, особено за производството на оцветители и изкуствени подправки.

От двадесет и осем години бе женен, не се бе развеждал и имаше две дъщери. От снимката му я гледаше мъж с едро, отпуснато лице на типичен швейцарски буржоа, но Ева бе убедена, че зад тази външност се крие остър ум и сила. Съпругата му беше ниска, пълна, обикновена домакиня, а двете ѝ дъщери приличаха на нея. Съпрузите им работеха при Бейли. Имаше четири внуци. Привидно Хенри Бейли приличаше на мъж, изцяло отдаден на семейството си. Когато се срещне с него и види реакцията му, ще разбере дали зад обикновената фасада се крие още нещо, но в началото трябваше да играе по неговите правила.

Пригответи се много старателно за срещата и когато влезе в офиса му, знаеше, че никога не е изглеждала по-добре. Една жена, която търгува с красотата, трябва да бъде подвижна реклама на изделията си. Синята ѝ рокля хармонизираше с очите ѝ, а под малката кокетна шапка със сини пера се подаваха златисточервените ѝ къдрици. Лицето ѝ бе старателно гримирано, а парфюмът ѝ — упоителен, но не можеше да се сравнява с този, за който трябваше да убеди Хенри Бейли да вложи парите си.

Той стана от стола зад бюрото, за да я посрещне, ръкува се с нея и я настани в едно кресло. Дори с най-високите си токчета тя не бе висока от него.

Той се върна зад бюрото, усмихна ѝ се и заговори на безупречен английски:

— И така, мадам Черни, какво искате от мен?

Още преди месеци Ева бе взела решение да се откаже от името Брент и от всичко, с което то бе свързано, и бе прибавила пред името Черни и „мадам“, подобно на Елена Рубинщайн. Тя се усмихна и тихо, но уверено попита:

— Кажете ми какво мислите за моите изделия?

Мострите ѝ бяха подредени на бюрото. Хенри Бейли взе шишенце с нейния освежител за кожа, задържа го в ръка и промърмори:

— Мисля, че с това сте спечелили доста пари.

Очевидно този мъж знаеше цената на парите. Освежителят се състоеше от вода, спирт, борова киселина и аромат на есенция, но много внимателно балансирани. Производствената себестойност на един флакон бе два шилинга и шест пенса, а на дребно се продаваше по дванадесет шилинга и шест пенса. След като се приспаднат разходите за труд, разпространение, опаковка и реклама, ѝ оставаше чиста печалба от 25 процента за всеки флакон.

— Това е нищо в сравнение с новата ми идея — прямо отвърна тя.

— И каква е тя?

— Нов парфюм. Нещо, което веднага ще покори пазара. Надявам се, че ще го създадете за мен.

Той замислено я изгледа.

— Мадам, това е изключително скъпо.

— Именно затова съм дошла при вас.

— Имате ли представа какъв аромат искате да постигнете?

— Жасмин, тубероза, цвят на портокалово дърво, сандалово дърво, кардамон, есенция от кора на бергамот...

— Жасминът се продава за двеста и петдесет лири за фунт, а розите и бергамотът са още по-скъпи. Само за една унция висококачествен парфюм се изразходва есенция, добита от десет хиляди жасминови цветчета, стотици специални рози от Франция, две хиляди цветчета от портокалови дървета, сандалово дърво и кардамоново дърво от Индия. Допълнително трябва да се включат разходите за химическата лаборатория, защото се налага извършването на сложни и бавни анализи, преди да се достигне желаната чистота на изделието.

— Моят парфюм многократно ще възвърне вложените разходи. Не преувеличавам, като ви обещавам, мосю Бейли, че всяко изразходвано пени ще ни донесе по една лира.

Лицето му остана безизразно.

— Разкажете ми за този ваш парфюм. Опишете ми го по-подробно.

— Ще го нарека „Парфюмът на Ева“, символизиращ вечната жена — загадъчен, неуловим, необикновено женствен, но не прекалено силен, лесно летлив, защото днешните жени не харесват прекалено

тежките аромати. Ще бъде едновременно модерен и дъвен като истинската жена, ще прониква и ще се налага в съзнанието на хората, ще бъде едновременно нежен и агресивен. Никой няма да пита: „Какъв е вашият парфюм?“, защото веднага ще го разпознава.

— Доста нависоко се целите.

— Затова съм дошла при вас.

Той се вгледа внимателно в красивото лице срещу себе си, което излъчваше абсолютна увереност във всичко, което казваше. Очевидно странната му посетителка твърдо вярваше, че ще спечели огромни печалби.

— Моите изделия са най-добрите — предизвикателно рече тя. — И то не само на външен вид. Аз имам проект за специален флакон, в който ще се продава моят парфюм. Моите клиентки ще бъдат от елита на обществото — жени, които знаят какво искат и могат да си го позволят. Сигурна съм, че за тях моят изискан парфюм ще се превърне в ежедневна необходимост.

Той продължаваше да мълчи, но Ева разбираше, че е успяла да привлече вниманието му, и продължи със самоуверен тон:

— Пазарът бързо променя предпочитанията си. Сега се поставя ударението върху грижите за кожата. Подготвям нов крем с невиджани качества, който ще нарека „Ренесанс“. Ще се продава много добре, защото няма да има равен на себе си.

— Есте Лаудер вече го постигна със своя крем за възстановяване на похабена кожа, прочутия „Re-Nutriv“.

— И вижте как добре се продава! А моят ще се продава още по-добре, но ще струва три пъти по-скъпо, както повечето от останалите мои кремове. Но преди да го пусна на пазара, бих искала да наложа името Ева Черни с моя нов парфюм.

— А какви са магическите съставки на вашия крем?

— Формулата се пази в тайна. Рецептата принадлежи на баба ми, която я е предала на майка ми, а тя — на мен. Формулата е тук — каза Ева и докосна челото си. — Но истинската тайна е в изкуството да се продава и аз вече имам една-две идеи как да увеличим продажбите.

— Струва ми се — развеселено отвърна Хенри Бейли, — че вие сте една дама, която има идеи за всичко. — Той се усмихна. — Може би някой път ще ги обсъдим.

— Може би — уклончиво се съгласи Ева, — но това, което ме интересува в момента, е моят бъдещ парфюм.

Погледите им се срещнаха и тя разбра, че това, което интересуваше милионера, бе самата Ева Черни. А тъкмо това бе нейната цел.

— Мисля — бавно рече Хенри Бейли, — че е по-добре да се срещнете с моя главен парфюмерист.

„Парфюмът на Ева“ се появи на пазара през пролетта на 1960 година и имаше мигновен успех. Ева бе настояла да бъде на маслена основа, а не на спиртна.

— Трябва да бъде траен — настояваше тя. — Да попива в кожата. Не искам клиентките ми да освежават парфюма си през половин час. Той трябва да се носи около тях като частица от личността им. — Тя прекара безброй часове с парфюмериста, който неуморно смесваше, експериментираше, добавяше или отнемаше съставки, опитвайки се да постигне това, която Ева искаше. — Близо е... — казваше тя и вдъхваше аромата, — но не съвсем. Може би да добавим още малко жасмин... Не, не, не, сега е прекалено агресивен. Трябва да загатва, а не да въздейства директно. Искам да покорява, но да не го постига брутално, разбирате ли?

Знаеше отлично какво искаше и никой не можеше да я убеди в обратното. С течение на времето разходите застрашително растяха, но Хенри Бейли само поглеждаше калкулациите, които му поднасяха, и без колебание ги подписваше. Знаеше, че Ева Черни ще успее, и то не само защото притежаваше нещо, което отваряше всички врати — красотата. Тя просто го бе завладяла. В един миг бе покоряващо очарователна и опиваща като искрящо шампанско, а в следващия се преобразяваше в делова жена, сериозна и съсредоточена, хладнокръвно обмисляща шансовете, но фанатично преследваща целите си. Всъщност тя бе истинско олицетворение на парфюма си. Установи, че е започнал да посещава много често лабораторията, само и само да я наблюдава как спори, обяснява, доуточнява, експериментира. Милионерът се забавляваше както никога досега. Тя бе пълна с противоречия, също както нейният парфюм. Без никакво усилие можеше да очарова някого, да завладее тялото и душата му,

това, което за другите бе непреодолима трудност, за нея бе удивително лесно. Притежаваше неизчерпаема енергия, макар да изглеждаше невероятно крехка. Говореше много убедително, подпряла брадичка с ръка, но същевременно умееше и съсредоточено да изслушва другите.

Хенри Бейли не се съмняваше, че Ева няма да се спре пред нищо, за да постигне целите си, че в миналото ѝ е имало много мъже, които безскрупулно бе използвала като трамплин. Тя бе от жените, за които мъжете бяха готови на всичко, от онази рядко срещана и фатална порода, за чиито представителки се носеха легенди години след смъртта им. Той толкова много се наслаждаваше на компанията ѝ, че дните, в които не я виждаше, му се струаха безкрайно скучни.

Освен това досега Бейли не бе срещал жена, с която така свободно да разговаря за работата си — съпругата му никога не се бе интересувала от бизнеса му и неизменно се съгласяваше с всяка негова дума. За нея най-важното нещо в живота ѝ бяха дъщерите и внуците ѝ. Той бе привързан към нея и все още я обичаше, но от години си бе позволявал краткотрайни и необвързващи връзки, без да допуска да се стигне до скандал. Всички те преминаваха като леки простуди, но връзката му с Ева Черни заплашваше да прерасне в тежко и хронично заболяване. Седмиците и месеците минаваха и Хенри Бейли започна да се страхува от деня, в който тя щеше да разпери радостно ръце и да възкликне:

— Най-после успяхме! — И след което щеше да изчезне завинаги от живота му.

„Парфюмът на Ева“ изкачи козметичната компания на Ева Черни до върха. Продаваше се в такива количества, че дори високомерните собственици на „Хародс“ лично я посетиха с молба да им разреши да го продават. Тя им отговори, че ще им даде изключителни права върху продажбите, ако се наемат да разпространяват цялата гама от нейните изделия. А на жените, които купят цялата козметична серия, тя ще подари по един флакон от специален кристал във формата на смокинов лист.

През цялото това време Ева подготвяше пускането на пазара на крема „Ренесанс“. Представянето му бе през есента, съпроводено от най-шумната рекламна кампания, заплатена с част от печалбите на

„Парфюмът на Ева“. Напълно се оправдаха думите, с които тя бе защитила предложението си пред Хенри Бейли. За по-малко от девет месеца се изплатиха всички разходи и започнаха да се трупат големи печалби. Той запозна Ева с влиятелни личности, които по-късно щяха да бъдат полезни за успеха ѝ. Когато се откри новият театрален сезон в Уест Енд, Ева успя да убеди една прочута актриса да се снима в гримьорната си, докато се подготвя за излизане на сцената. Ръката на звездата бе протегната към бурканчето с крема „Ренесанс“, което се продаваше по 25 лири за шест унци, фотографията бе публикувана на корицата на прочутото модно списание „Харпърс Базар“.

Ева продължи да продава сама продуктите си зад щанда в „Хародс“, ослепително усмихната, винаги любезна и очарователна.

— Това е най-добрата покупка, която някога сте направили — убедително казваше тя, държейки бурканчето с крем *Renaissance*. — Не твърдя, че ще направи чудеса — защото все още не съм открила чудодейната рецепта за подмладяването, но действието му е великолепно. Елате след един месец и ми кажете какъв е ефектът. Ако няма резултат, ще ви върна парите.

Разбира се, никога не ѝ се наложи да връща пари на клиентките си. Изискванията ѝ за качеството на изделията станаха легендарни. Беше способна да бракува продукцията от един работен ден, защото орловият ѝ поглед бе уловил едва забележимо отклонение в нюансите на цветовете.

— Така повече не може да продължава — заяви тя една вечер на Хенри, докато вечеряха в ресторанта на хотел „Риц“. — Трябва да имам собствена фабрика.

— Да — съгласи се Хенри. — Мисля, че наистина трябва да имаш собствена фабрика. И дори имам идея къде да я построиш.

— Къде?

— Недалеч от моята.

— В Швейцария? — Ева възнамеряваше да се ориентира към Съединените щати.

— Смятам, че Швейцария отговаря на имиджа ти — страната е известна с клиниките си, чистия въздух, красивите планини и езера, реда и парите. Трябва да дойдеш и да огледаш мястото.

Погледите им се срещнаха.

— Да — съгласи се Ева. — Мисля, че е време.

Когато съобщи на съпруга си, че го напуска, Джон не се изненада. От месеци те почти не се виждаха. Тя не спеше с него от раждането на Александра и всъщност емоционално отдавна го бе напуснала.

— Добре — съгласи се той. — Не виждам смисъл да се опитваме да съживяваме нещо, което отдавна е мъртво.

— Адвокатите ми ще се свържат с теб и ще подготвят всички необходими документи за развода, дори ще се постараят да намерят някаква безобидна причина, подходяща за целта.

— Например изневяра? Няма да имаш особени затруднения.

— Аз ще поема всички разноски — продължи Ева, без да обръща внимание на репликата му, — а освен това ще ти платя известна сума, ако доброволно се споразумеем.

— Съгласен съм, но аз искам нещо повече от пари. Искам Александра.

— Можеш да си я вземеш още сега.

— Но искам да се оформи законно. Александра носи моята фамилия и официално е моя дъщеря. Искам да внесеш на нейно име пет хиляди лири, които един ден ще бъдат необходими за обучението ѝ. Тя е изключително умно и надарено дете и заслужава най-доброто обучение.

— Ти си учител — подигравателно отвърна Ева, — така че знаеш колко струва обучението.

Всъщност бе доволна, че той искаше толкова малко, като имаше предвид годините, които му предстояха да се грижи за Александра. Спокойно можеше да си позволи да отдели тези пари, по-малко от 400 лири годишно. Вероятно Джон ще настоява дъщеря му да завърши университет. Ева бе съгласна на всичко, при условие че и двамата завинаги изчезнат от живота ѝ.

— Ще се посъветвам с адвокатите си — излъга тя. — Те ще ми кажат дали това, което искаш, е разумно и приемливо. — Погледна го учудено. — Наистина ли обичаш това дете?

— Да, обичам го. И то ме обича. За щастие, тя те е виждала толкова рядко, че почти не те познава. Когато порасне и ме попита за

майка си, ще ѝ кажа, че е умряла при раждането. Всъщност това не е далеч от истината. Ти се отказа от нея преди още да си я родила.

— Знаеш защо — хладно отвърна Ева и се извърна, смутена от настойчивия му поглед.

— Знам само това, което ми каза. Научих достатъчно, за да не вярвам сляпо на думите ти както някога.

— Май не само тази къща се е променила — саркастично отбеляза Ева.

— Научих много, откакто се ожених за теб.

— Аз съм предопределена от съдбата. А ти, Джон, никога не си ме разбирал.

— Защо мислиш, че си нещо по-специално от другите?

— Съдя от това каква бях, каква съм сега и каква ще бъда.

— А коя е истинската Ева?

— Истината има много лица, но аз признавам само едно. Аз съм специална, знам, че ще стана прочута, ще бъда *Личност*. Знаех го още от детството си. Съдбата ми вече е предначертана и нищо не мога да променя, дори и да го желяех. Нека останалите живеят нищожния си живот, скучен и лишен от приключения, предизвикателства и блясък. Аз не съм създадена за такъв живот. Аз съм скроена по друга мярка. Красотата ми е дар от съдбата и тя е основното в живота ми, отваря всички врати пред мен, преодолява всички препятствия. — Гласът ѝ бе възбуден, сякаш бе една от избраниците на съдбата, макар да не притежаваше тяхната скромност. Вярваше, че е предопределена за изключителна съдба. — Моят път е определен и аз съм длъжна да го следвам.

— Това ли е извинението ти, че винаги вършиш само това, което желяеш? Само това, което си решила, независимо от желанията на най-близките ти хора?

— Много отдавна съм решила какво искам да постигна. Няма да позволя на никого да ми диктува как ще живея. В Унгария предостатъчно се опитваха да ми определят как да живея.

— Но ето че сега ти диктуваш на другите как да живеят. Защо? Какво те тласка да налагаш волята си? Искаш да се възкачиш на трон, заобиколена от хиляди жени, преливащи от обожание? Това ли искаш?

— Да! — отсече Ева без колебание. — Именно това искам.

— Разбирам. За теб няма други ценности, освен опиянението от властта и славата. — Джон я изгледа замислено. — Но внимавай, Ева. Ролята на божество е доста опасна, особено ако започнеш да смесваш илюзиите с реалността.

— Зная на какво съм способна и дори ти не можеш да отречеш, че се справям великолепно с всички препятствия.

— О, да, разбира се, справяш се, при това превъзходно! Но отиваш твърде далеч. Ако продължаваш все в този дух, в най-скоро време никой няма да е в състояние да те разубеди, че има цели, които дори и за теб ще останат непостижими.

— Не бъди толкова песимистичен. Не забравяй, че след като ми помогна да се озова в Англия, аз ти се отплатих с нежността си, помогнах ти да придобиеш самочувствие, да се отърсиш от опеката на майка си. Затова сега нямаш право да ми поставяш условия.

— Както ти казах преди малко, животът ми с теб ме научи на повече от всичките години, прекарани в университета — откровено заяви Джон. — Много истини прозрях през последните четири години. Вероятно повече никога няма да се срещнем, освен ако не видя снимката ти във вестниците, но въпреки това няма да мога да те забравя. Любовта ми към теб изгасна, и то главно благодарение на твоето равнодушие към мен, но в сърцето си ще запазя нежни чувства. — Ева се усмихна. — Защото ти ме дари с Алекс.

Усмивката на Ева се стопи.

— Остава ми само да се радвам, че поне веднъж съм била полезна на някого.

— Хайде, нима си вярвала, че си ми дала нещо друго? Един ден ще се убедиш, че съм бил прав. Не знам само дали някога ще разбереш, че и другите хора имат право да мечтаят и да се борят за мечтите си.

— В този свят всеки живее сам за себе си! Как мога да преуспея, ако не съм уверена в себе си? Не се промених толкова много за тези четири години? Забрави ли, че освен да се грижа за успеха си, аз осигурих работа на десетки други хора? Какво лошо има в това?

— Нищо лошо няма, разбира се, с това изключение, че никога не си се трогвала за някой друг, освен за себе си. Зная защо се омъжи за мен, Ева. Защото притежавах британско поданство, от което ти отчаяно

се нуждаеше. Но накрая ти ми даде нещо, което никога не бях очаквал, и затова искрено съм ти благодарен.

— В края на краищата излиза, че не съм чак толкова лоша — хладно отбеляза Ева.

— Не, Ева, ти нищо не би ми дала, ако не се вписваше в амбициозните ти планове.

Ева остана удивена от промяната в Джон. Беше принудена да признае в себе си, че наивният и доверчив мъж бе изчезнал. Едва сега разбра, че Джон отдавна бе престанал да я обича, че не тя го напуска, а той нея. За пръв път в живота си усети някакво подобие на угризение, докато обмисляше как да се измъкне от досадната ситуация.

— Май наистина си се променил! — учудено възкликна тя.

— Благодаря ти.

Ева за миг изглежда бившия си съпруг, сякаш търсеше най-подходящите думи за сбогуване. Но в следващата минута мълчаливо се обърна и излезе.

[1] Синя трева (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Божествено ухание (англ.). — Б.пр. ↑

[3] Утринна роса (англ.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

Швейцария, 1988 година

Макс трябваше да употреби цялото си влияние, за да не се разтръби в медиите за внезапната смърт на единствения син на мадам Ева Черни. Публикуваха само кратко съобщение, но това не попречи на репортерите и фотографите да заемат позиция пред вратите на вилата ѝ. Макс се бе разбрал с местното полицейско управление и полицаите — отлично осведомени за влиянието на „Ева Черни Козметикс Инкорпорейтид“ като една от най-престижните и печеливши швейцарски компании — се погрижиха никой, освен най-близките, да не присъства на церемонията по пренасянето на тленните останки на Кристофър от погребалното бюро до църквата в съседното село. Пак Макс уреди подробностите около кремацията, а Алекс се зае да намери каменоделец за надгробната плоча и бял мрамор за урната, според изричното желание на Ева. Алекс реши, че ще е най-добре и плочата да бъде от бял мрамор, чист, без пукнатини и други дефекти. Помоли Джоунс да запита Ева какво иска да гравират на мраморната плоча. „Няма да се учудя, ако пожелае да издялат само смокинов лист, като онзи от етикетите на нейните парфюми“, помисли си Алекс. Знаеше, че Крис би одобрил подобно екстравагантно хрумване.

Ева не желаше никой да нарушава уединението ѝ. Не допускаше никого, освен Джоунс, до себе си и когато Макс я попита дали не желае още нещо около погребението, тя само поклати глава, плътно стиснала устни, но от очите ѝ не се отрони нито една сълза. Алекс повече въобще не бе допусната в спалнята на мадам. Очевидно Ева не можеше да прости дръзкото, независимо поведение на единствената си дъщеря.

Погребението бе насрочено за вторник по обед. След като приключи с приготовленията, Алекс остави на Памела грижата за църковната украса, за цветята и венците, още повече че Памела сама настояваше за тази привилегия.

Времето бе влажно и мъгливо. Едва сега, през последните дни, Алекс разполагаше със свободно време — Макс непрекъснато прескачаше до офиса на компанията в Женева или до фабриката в едно от предградията на големия космополитичен град, в който официално се говореше на пет езика: френски, немски, италиански, английски и романьолски.

Алекс реши да разгледа вилата по-подробно — в повечето от стаите въобще не беше влизала. Сега бавно преминаваше от стая в стая, оглеждаше мебелите и вещите, пред някои се спираше с възхищение, но пред повечето от тях обръщаше гръб с неодобрение. Мебелите бяха много скъпи, картините — автентични, а освен тях се срещаха и други безценни произведения на изкуството, но като цяло оставаше впечатлението от претрупан филмов декор. Алекс очакваше във всеки момент на вратата да се появи Ева, току-що приключила с поредния сеанс при маникюристката си или фризьорката си, облякла някой от пищните си тоалети и готова за следващата сцена. От погледа ѝ не убегна изобилието на цветя във всички помещения — на няколко пъти срещаше прислужницата, която се занимаваше само с цветята, което ѝ подсказа, че всеки ден в огромната вила се сменят цветята в десетките вази.

Единствената стая, която познаваше по-добре, беше библиотеката — веднъж майка ѝ я бе заварила там, заровена в старите фотографии. Вниманието на Алекс бе привлечено от една пожълтяла снимка, на която се виждаха двама души. На преден план изпъкваше непознатата жена, облечена според модата на тридесетте години, във вечерна рокля, с чудесна коса с едри къдрици, с властно лице, издаващо благородно потекло, гордо изправила гръб, седяща на диван с богато украсена драперия, в ръка с ветрило от щраусови пера, обкичена с перли и диаманти. До дивана стоеше изправен мъж във военна униформа, каквато Алекс бе виждала само в някакъв стар, романтичен филм отпреди войната, с опънати мустаци и коса, лъщяща от брилянтин, с монокъл пред дясното око. Алекс обърна снимката и прочете името на фотографското ателие, изписано с красиви букви в долния десен ъгъл и заобиколена със сребриста рамка: ателие „Кароли“, Будапеща. Алекс попита единствения сред познатите си, който би могъл да знае нещо за хората от снимката.

— Това е дядото на твоята майка, граф Тибор Черни, и съпругата му Магда.

Досега Алекс нищо не знаеше за другите си предшественици, освен за Мери Брент, майката на баща ѝ, затова повярва на Макс, още повече че думите му се потвърждаваха от всичките разкази за миналото в Унгария, които бе чувала.

Но странно... никъде не откри семеен албум, никакви скъпоценни спомени под формата на моментални снимки на фамилията по време на някой излет или тържество. Нито писма, пожълтели, но пазени с години, макар че попадна на няколко статуетки в стил артдеко, толкова модерен след Първата световна война, дребни украшения от планински кристал и картини, носещи отпечатъка на онази епоха. Нямаше и повече снимки за годините преди 1960, когато е започнала да изгрява звездата на Ева. Намери снимки с Хенри Бейли или други лица, с които Ева се бе срещала по онова време. Откри и фотографии с „първия“ съпруг на Ева — Кристофър Бингъм IV, както и на сина ѝ, Кристофър Бингъм V, от които гледаше усмихнатото, добре поддържано лице на Ева Черни.

„Е — помисли си Алекс, — липсата на фотографии от Унгария от периода преди 1960 година лесно може да се обясни: кому е било до стари снимки във вихъра на политическите събития. Само едно не мога да разбера: защо имам чувството, че Ева и тук се е опитала да прикрие нещо?“ Алекс помнеше думите, които Ева не пропускаше да споменава във всяко интервю, когато ставаше дума за онзи отдавнашен период от живота ѝ: „Загубих всичко, освен самоличността си“. „Тогава откъде е задигнала тези фотографии?“ — запита се Алекс.

Самата тя притежаваше само няколко снимки от детството си, когато Джон Брент я разхождаше из парковете на Лондон, в зоологическата градина или на някоя улица. Имаше и една от площад „Трафалгар“, където Алекс обичаше да храни гълъбите. Джон старателно криеше тези снимки от майка си, защото на тях бяха снимани само Джон и Алекс.

— Тези снимки са нашата тайна — казваше Джон на Алекс. — Пази ги, но не казвай на никого за тях. Явно имаше предвид майка си, Мери Брент, която с удоволствие би ги накъсала, ако ѝ бяха попаднали в ръцете.

Първите пет години от живота на Алекс изтекоха бързо, безгрижни като часовете от топъл и слънчев следобед, въпреки леденото отношение на майката на баща ѝ, която не се стараеше да прикрива омразата си към нея и често я наричаше „копеле“. Но смъртта на Джон Брент връхлетя в живота на Алекс като буря, разпръснала спокойствието на летния следобед. Алекс не откри нито една от снимките, които бе изпратила от колежа „Челтънхем“ — на края на всяка учебна година се правеха снимки на класа и се изпращаха на родителите, въпреки че сигурно Макс ги е получил. Но ако ги е дал на майка ѝ, тя вероятно ги е изхвърлила, тъй като не се интересуваше от дъщеря си.

В кабинета на Ева нищо не напомняше за дейността на компанията и снимките по стените бяха от кориците на различни списания, но всички бяха след 1961 година, когато бе започнал възходът на мадам Черни. „Коя си ти? — питаше се младата жена. — Откъде си дошла? И защо си станала такава? Кой те е създал?“

И тогава попадна на първата следа. Ева не приемаше посетители, въпреки че бяха пристигнали многобройни съболезнователни писма и телеграми. Една сутрин Жак донесе на Алекс картичка, подписана от мисис Уилям Рандолф. Алекс я обърна и прочете на гърба думите: „Помниш ли Виена?“.

— Аз ще я приема, Жак — каза Алекс. — Мисля, че тя е стара приятелка на мадам.

— Много добре, мис.

Мисис Рандолф се оказа американка, около шестдесет годишна, много представителна, с интелигентно лице. Алекс ѝ обясни, че мадам не приема никого.

— Всъщност тя вероятно не ме помни. Все пак изминаха тридесет години, откакто не сме се виждали.

— От Виена ли се познавате?

— Аз бях една от първите ѝ клиентки, още от времето, когато тя бе бедна емигрантка от Унгария. Оттогава следя кариерата ѝ и тъй като се озовах в Цюрих — моят съпруг е банкиер, помислих си, че мога да я посетя, да поднеса съболезнованията си и да си припомним отминалите дни.

— Добре ли я познавахте?

— Не бяхме приятелки, но аз ѝ бях редовна клиентка. Спомням си, че по цял ден обикаляше Виена с малка червена чанта в ръка. Още първият сеанс имаше поразителен ефект върху кожата ми и оттогава не използвам друга козметика, освен тази на Ева Черни, независимо къде се намирам, а аз непрекъснато пътувам по целия свят. Тя наистина измина дълъг път до върха. — Устните ѝ, намазани с най-хубавото червило на Ева Черни, се извиха в усмивка. Сетне жената тъжно въздъхна. — Съчувствам ѝ за загубата на сина ѝ. Аз изгубих моя син във Виетнам и напълно я разбирам. Затова именно съм дошла... Тя винаги е била толкова смела, въпреки че изглеждаше беззащитна и бе уплашена да не я открият и да не я върнат обратно в Унгария, за да я изправят пред съда.

— За какво? — попита Алекс.

— Е, не знам всички подробности, но чух да се говори за един кореспондент, който ѝ помогнал да избяга от Унгария. Именно този журналист я бе запознал с Джон Брент. Носеха се слухове, че била двоен агент, привидно близка с руснаците, но всъщност работела за унгарската съпротива. Разбира се, всичко това може би са само клюки. Не вярвам да е била двоен агент, но знае ли човек? Около Ева Черни винаги са се носели какви ли не слухове. Една красива жена като нея не може да не възбужда хорското любопитство.

— Познавахте ли съпруга ѝ?

— Джон Брент? Срещата съм го веднъж. Беше висок, прегърбен и болезнено срамежлив. Никой не можа да си обясни какво, за бога, намери тя в него. Можеше да има всеки мъж, който си пожелаеше, но хората приказваха, че се е омъжила за него само заради бленувания британски паспорт. По онова време това беше нещо обичайно... Аз и съпругът ми напуснахме Виена малко след тяхната сватба и повече не съм я виждала, като се изключи една случайна среща в Ню Йорк преди години, но тогава тя вече бе омъжена за Кристофър Бингъм. Срецнахме се в театъра... Аз ѝ махнах с ръка. Сигурна съм, че тя ме видя, но докато си пробия път до нея през тълпата, беше изчезнала. На другия ден отлетяхме за Рим и повече не съм я виждала, освен по кориците на списанията и първите страници на вестниците. Предайте ѝ, че съм идвала, и ѝ кажете, че не съм я забравила. Тя е от тези личности, които не могат да бъдат забравени. — Жената се надигна от стола. — Вие нейната секретарка ли сте?

— Да — излъга Алекс.

Мисис Рандолф посегна към палтото си от норка.

— Може би някой път ще се видя с нея. Много бих искала да си поговорим.

Алекс я изпрати до входа и се върна като замаяна в кабинета. Нейната майка да е била двоен агент? Никога! Дори мисълта за това бе абсурдна! Ами ако е истина? Още едно от нейните превъплъщения. „Само ако можех да разбера истината — помисли си тя. — Но откъде да започна? Ако мога да открия онзи кореспондент. Кой е бил той? За кой вестник е работел? И дали е още жив? Дали са били приятели с баща ми?“ Многобройните въпроси се рояха в съзнанието ѝ и не ѝ даваха покой.

Много малко хора посещаваха дома на Мери Brent в Саут Уимбълдън и повечето от тях бяха нейни познати от местната църква, която беше центърът на живота на Мери Brent. Ала нещо отдавна забравено се раздвижи в спомените ѝ. Алекс се опита да го улови, но то изчезна. Цял ден безуспешно се опитваше да си припомни първите пет най-щастливи години от живота си и накрая си легна, уморена и недоволна от неуспеха си. Обаче през нощта нещо ѝ се присъни и когато се събуди, Алекс се изправи в леглото и тържествуващо извика:

— Спомних си!

Беше няколко месеца преди смъртта на баща ѝ. В един съботен ден той я бе извел за тяхната обичайна разходка сред историческите забележителности на Лондон. Бяха отишли в Сити и разглеждаха паметника до Падинг Лейн, откъдето бе започнал големият пожар през седемнадесети век. Накрая посетиха катедралата „Сейнт Пол“ и се спуснаха надолу по Флийт стрийт към Лъдгейт Хил. Алекс притвори очи и споменът от миналото изплува пред очите ѝ като сцени от стар филм. Баща ѝ ѝ обясняваше, че на тази улица се намират редакциите на всички големи вестници, и тъкмо гледаха остъклената сграда на „Дейли експрес“, когато един мъж извика от отсрещния тротоар:

— Джон... Джон Brent! — Непознатият се спусна към тях, заобикаляйки такситата и автобусите по улицата. Как му беше името? Спомняше си, че баща ѝ го нарече: „Питър! — извика Алекс. — Питър Брюстър, нима това си ти!“. Сякаш чу гласа на баща си, преливащ от радост, но нищо повече не можа да си спомни. Докато баща ѝ и непознатият мъж оживено разговаряха, тя зяпаше в захлас витрината

на един сладкарски магазин. Алекс си спомни. След това баща ѝ ѝ купи за награда едно пликче желирани бонбони.

Алекс се облегна на възглавниците и облекчено въздъхна, благославяйки баща си, който бе тренирал паметта ѝ. След всяка подобна разходка из града той ѝ задаваше въпроси, за да провери какво е запомнила. Години по-късно, когато спомените за баща ѝ избледнях, тя все още си спомняше всяка подробност от тези разходки из Лондон. Питър Брюстър. Знаеше името. Оставаше да го открие.

ГЛАВА ОСМА

Швейцария и Ню Йорк, 1961–1963 година

След преместването си в Швейцария Ева продължи да утвърждава компанията си и да се налага като безскрупулен, но винаги печеливш бизнесмен, с когото всички търговски къщи трябваше отсега нататък да се съобразяват и да очакват с нетърпение следващите ѝ изделия. Постепенно водещите производители в парфюмерията и козметиката бяха принудени да я приемат в своя труднодостъпен кръг. Благодарение на намесата на Хенри Бейли започнаха да я канят на всички приеми, срещи, галапредставяния на нови изделия, банкети и чествания, където Ева се запозна с десетки изтъкнати личности, отдавна привличащи интереса ѝ. От тях, след грижливо проучване и внимателно обмисляне, Ева подбираше само най-перспективните, само тези, които евентуално биха подпомогнали шеметната ѝ кариера. Канеше ги във вилата с ослепително бяла фасада край брега на Женевското езеро, която тя наскоро бе купила, за да им показва потъмнелите фотографии на своите „аристократични предци“ или, според нейните думи, „всичко, което ѝ останало за спомен от блестящото минало“. Всъщност тя бе изровила тези снимки сред вехтошарските сергии в Париж след дълго търсене на автентични предмети, продадени от обеднели унгарски емигранти. Нямаше дори и бегла представа кои са лицата, изобразени на помътнелите фотографии, но се съмняваше дали ще ги разпознае някой от гостите ѝ, които тя отскоро бе започнала да назовава с ласкавите думи „моите нови приятели“, защото никога не допусна грешката да покани някой унгарец във великолепно обзаведената си резиденция. Както винаги, Ева Черни старателно избягваше съотечествениците си.

Зае се да събира неголяма, но подбрана с много вкус колекция от антикварни предмети, с предназначението допълнително да усили правдоподобността на съчинената от нея история за произхода ѝ. В сенчестия магазин на един мадридски антиквар Ева успя да открие поднос от разкошен сервиз от майсенски порцелан, за който

разказваше с умиление: „Само това ми остана от огромния сервиз за осемдесет гости, който някога е принадлежал на прапрабаба ми“. Но винаги избягваше по-задълбочените разговори за миналото и произхода си. Само свиваше небрежно прелестните си рамене или смръщваше вежди при болезнения спомен, с което подсказваше на любопитните си събеседници, че темата е прекалено болезнена за нея. Ева отлично знаеше, че съчинената ѝ версия не би издържала по-старателна проверка — толкова много празноти и неточности имаше в нея — и поради тази причина бе доста предпазлива в описанието на конкретните факти от миналото на рода си. „Всичко това е минало и, слава богу, нищо не може да го върне...“ — въздъхваше тя с тъга и бързаше да смени темата.

Никога не отказваше интервюта, но само след като бе убедена, че журналистите са схванали какво се иска от тях: да наблягат във въпросите си за настоящето, а не на миналото ѝ. Когато приключваха със снимките или прибираха касетофоните си, тя ги канеше на чай и неизменно подеваше любимата си тема:

— Как да ви кажа, скъпа... — винаги настояваше да бъде интервюирана само от журналистки, — започнах като никому неизвестна козметичка и всичко постигнах сама, без ничия помощ. Затова сега не е чудно, че си разбирам от работата. Може ли да бъда откровена с вас? Според мен не сте подбрали тоновете и цветовете, които най-добре подхождат на лицето и на грима ви. Позволете ми да ви предложа някои дребни промени.

След което преподаваше на смутената репортерка толкова подробен урок, че смаяната клиентка — в присъствието на Ева жените често се превръщаха в нейни „клиентки“, без дори да се усетят — неизменно си тръгваше с комплект козметични препарати, подарени за спомен лично от мадам Черни. Неизменно следваше хвалебствена статия под заглавие: „Не подозирате какво може да стори мадам Черни за вас“ или нещо подобно, утвърждаваща ролята ѝ на кралица на съвременната козметика, стремяща се да превърне всяка жена в красавица. Веднъж една от репортерките се увлече и с жар описа историята на граф и графиня Черни, покойните родители на нашата кралица на козметиката, мадам Черни, но Ева не се постара да коригира неволната грешка и с течение на времето всички повярваха, както вярват хората на всяка лъжа, повтаряна достатъчно често.

Ева Черни старателно избягваше местата, където можеше да се появят представители на унгарската аристокрация в емиграция, дори с цената на набързо измислени делови пътувания в чужбина, но, за щастие, оцелелите потомци на старите аристократични родове, кой знае защо, не си спомняха за нея и не я притесняваха с покани за балове, сватбени тържества и чествания по други поводи. Това обаче не я обезкуражи и тя не спря с усилията си да наложи името си сред висшите кръгове и след като започнаха редовно да я споменават в светските хроники, Ева промени графика си и разреши срещите си — сега приемаше покани само от личности с утвърдено име. На приема на една от принцесите на Англия мадам Черни с възторг прие идеята да предостави, *само за проба* — естествено напълно безплатно — пълен комплект от козметичната, си гама на Нейно Височество, за което бе възнаградена с целувка по бузата от страна на принцесата — жест, запазен само за най-приближените към кралското семейство. За съжаление, този жест веднага предизвика ответната реакция на придворните дами от кръга от приближените на херцог и херцогиня Уиндзор.

— Безвкусна имитация — бе коментарът на херцогинята. Никога не съм използвала и никога няма да посегна към крем или червило от гамата на мадам Черни!

Но Ева не се трогна от тази реакция, защото бе отлично осведомена за скъперничеството на херцогиня Уиндзор.

На един благотворителен бал в Ню Йорк Ева се запозна с Кристофър Бингъм IV, по прякор Лади Хлапака — именно на този бал сред подаръците от томболата фигурираше огромна луксозна кутия, съдържаща мостри от най-добрите козметични изделия на компанията „Ева Черни Козметикс Инкорпорейтид“. И този път ѝ помогна вродената ѝ хитрост — Ева се постара да бъде забелязана сред бляскавото общество от принцесата и когато Нейно Височество се доближи до нея, за да я прегърне и разцелува, Ева разбра, че отсега нататък положението ѝ сред висшите кръгове е непоклатимо. След няколко дни тя покани принцесата на „скромна закуска в интимен кръг“ — само дванадесет особи бяха удостоени с покани — и още на другата сутрин, за всеобща изненада, започнаха да я включват във всички списъци на поканените за приемите от кръга на избраните

семейства в Ню Йорк, Филадельфия, Бостън и останалите изискани фамилии от Източното крайбрежие.

Лади Бингъм IV бе единствен син и наследник на един от най-старите и прочути родове от аристократичните фамилии, озовали се в днешните Съединени щати след скъсването с колониална Англия, или както казваха старите хора, той бе сред онези щастливци, „които се бяха родили със сребърна лъжичка в устата“. Първият Бингъм се заселил на брега на Лонг Айлънд още през 1642 година и всяко следващо поколение старателно потуляше факта, че той всъщност е бил изпратен като прислужник в колониите, за да отработи присъдата си за дребна кражба. Според слуховете Лади Бингъм IV за кратко е бил женен за девойката, избрана от строгата му майка, обаче непреодолимата му склонност към краткотрайните любовни връзки доста скоро съсипала брака му. Никога не бе работил, макар да заемаше почетната, но лишена от реална власт длъжност вицепрезидент на банката на фамилията Бингъм. Сред най-важните му задължения фигурираха задачи като подобряване на резултата наполовина от седем на десет или ухажване на всяка особа от нежния пол, която си заслужаваше да ѝ подари една-две нощи. На Ева бе достатъчен само един поглед към високия кавалер, слаб, но строен, със златисторуса коса и красиво, добре поддържано, но лишено от емоции лице, за да реши, че именно това бе мъжът, когото търсеше от месеци насам. Напомняше ѝ за мъжете от лъскавите списания, които бе прелиствала в захлас в отдавна отминалите години на детството си — богат, красив и с безукорен произход. Вечерният му костюм бе безупречен, а когато с небрежен жест измъкна от вътрешния си джоб табакера от тъмно злато, дискретно проблясващо в полумрака, сърцето подсказа на Ева, че най-после е намерила своя избраник.

Той също я забеляза сред гостите на приема.

— Коя е онази дама? — попита Лади.

— О, това е една от моите приятелки, Ева Черни. Напоследък тя е най-нашумялата личност в козметичния бранш от другата страна на океана.

— Що за име е това? — Дванадесетте години обучение в най-скъпите частни колежи бяха оставили у Лади единствено приятния спомен, че се е отървал от досадното опекунство на гувернантките.

— Австро-унгарско. Дамата произхожда от стар аристократичен род, който е изгубил цялото си състояние през войната. Самата тя е избягала от Унгария с риск за живота си през 1956 година, когато нахлули руснаците. Сега е собственик на компанията „Ева Черни Козметикс Инкорпорейтид“, но като казвам, че е собственик, не говоря празни приказки, защото тези малки и деликатни ръчички наистина не изпускат нито за миг юздите на гигантския козметичен концерн.

— Свободна ли е?

— Не знам дали ще ти се усмихне щастие. Знаеш ли колко хора чакат търпеливо да ги приеме, откакто е пристигнала в Ню Йорк? Злите езици говорят, че все още никой не се е добрал до нещо повече от една-две любезни усмивки и покана за приема ѝ след една седмица. Много била придирчива, казват, но с това лице и особено с това тяло... всяка на нейно място би имала доста високи претенции, нали?

— Познаваш ли я?

— Не толкова отблизо, колкото бих желал, обаче все пак се надявам да не ме е забравила окончателно, така че ще мога да ви запозная. Ела с мен. — Лади усети силното потупване по рамото си, но загледан в прелестното лице на непознатата чужденка, дори забрави да се разсърди на приятеля си. — Май няма да е зле, ако се пробваш. Ако някой успее да превземе с щурм тази крепост, това може да си само ти и никой друг.

Ева, от чийто зорък взор не остана незабелязано приближаването на двамата изискани джентълмени, чу как наоколо внезапно се засушука оживено.

— Май ще се наложи да се простим за известно време с компанията на Лади Бингъм.

— Може да му се наложи и той да се прости с моята.

— А къде е Патриша?

— О, тази история отдавна приключи! Той отново е свободен, но помни думата: няма да е за дълго, защото този път май ще си намери майстора.

С крайчеца на окото си Ева следеше преднамерено дръзкото приближаване на двамата мъже, макар да се спираха през два-три метра, за да поздравят някой от многобройните си познати — главно жени, естествено с тях Лади се държеше неизменно очарователно, без да показва дори и следа от нетърпение да се доближи до Ева. Дори и

тези от присъстващите, които най-зорко следяха играта, не можеха да отрекат майсторското умение на младия Бингъм да се представя за светски кавалер, безгрижен и несмутим. Когато най-сетне се доближи до нея, тя се оказа с гръб с него, заобиколена от половин дузина мъже — като почетна гвардия около своята кралица — смеещи се на поредния плитък анекдот.

При запознанството им Ева подаде ръка, според европейските маниери, и Лади елегантно се поклони. Той я гледаше с възхитен поглед, но всичко, което тя каза, бе само любезното и необвързващо:

— Как сте, мистър Бингъм? — След което бавно се отдалечи към дансинга.

До края на вечерта Лади не успя да говори с нея, но двамата отново се срещнаха на една вечеря два дни по-късно. Ева седеше срещу него и учтиво му кимна. Тя бе събрала сведения за него и знаеше, че той имаше славата на донжуан и жените го обожаваха. Майка му бе от прочутия род Де Пейсър и минаваше за една от последните грандами след смъртта на милионершата Грейс Вандербилт. Лади бе непостоянен, но страстен любовник, баща му бил разочарован от него и го смятал за вятърничав нехранимайко, но бил принуден да му завещае милионите си. Парите били под попечителство и той не е можел да разполага свободно с тях, преди да навърши тридесет и пет години. Лади току-що се бе завърнал от Карибските острови, загорял и освежен — без Патриша Ламбърт, последната му любовница. По време на вечерята той не сваляше поглед от мадам Черни.

Ева знаеше, че изглежда ослепително в бледорозовата копринена рокля от мадам Гре, без никакви бижута, освен десеткаратовите диамантени обици. Деколтетото на роклята загатваше за великолепните ѝ гърди, но тя сякаш не го забелязваше и бе посветила цялото си внимание на съседа си от дясно. Ева крадешком го наблюдаваше през широката маса и от вниманието ѝ не убегна фактът, че той е изцяло погълнат от нея — сякаш изпиваше с поглед златисточервената ѝ коса, кораловите ѝ устни и искрящите ѝ тюркоазни очи.

След вечерята, когато тя се настани на малката софа в стил Людовик XV, той се приближи и помоли за разрешение да седне до нея. Ева му разреши с жест, достоен за кралица.

— Тези случайни срещи ми омръзнаха — започна Лади с тон на преситен светски кавалер, отегчен от суетата около себе си.

— Няма да е трудно. В събота заминавам за Европа.

— Мога ли да дойда и аз?

— Предполагам, че „Куин Мери“ е достатъчно голям кораб и ще се намери място и за двама ни — отвърна Ева и го изгледа с красивите си очи. Гласът ѝ бе дрезгав и възбуждащ, с едва уловим акцент. Лади Бингъм бе заплепен от нея. Бе свикнал жените да се възхищават от него: първо майка му и трите му сестри, после бавачките му, сетне момичетата, с които ходеше на танци, а накрая жените, които се надпреварваха да спечелят вниманието му. Тази жена прекрасно знаеше какво въздействие има върху него, ала изглежда пет пари не даваше за това. Беше необичайно и поради това изключително вълнуващо. Той не подозираше, че под хладната и невъзмутима фасада Ева тръпнеше от триумф и възбуда. Трябваше да напрегне цялата си воля, за да не гледа широките му рамене, ослепителната му усмивка, дългите му крака — винаги бе харесвала мъже с дълги крака, защото ги намираще за много сексуални. „Този мъж — каза си тя — ще ме изведе на върха. Но всяко нещо по реда си.“

Ева се изправи грациозно и копринената рокля тихо прошумоля.

— Трябва да тръгвам. Утре имам тежък ден с много важни срещи. Ще трябва да стана преди девет.

— Мога ли да те изпратя?

Тя безразлично повдигна разголеното си рамо.

— Ако искаш.

Пред хотела се извърна и му пожела лека нощ.

— Кога ще те видя отново? — попита Лади.

— Времето ми е разпределено до минута...

— Моля те.

Нетърпението в гласа му я накара да потръпне.

— Ами... можем да обядваме във вторник.

— По кое време да дойда да те взема?

— Да кажем... към един часа в офиса на компанията „Ева Черни Инкорпорейтивд“, на Парк Авеню.

— Ще бъда там.

Той се наведе и целуна ръката ѝ по дланта. За миг тя усети как върхът на езика му докосна парфюмираната ѝ длан и леко настръхна.

Тази нощ заспа трудно. На сутринта пристигна кошница с шестдесет великолепни червени рози.

Във вторник ослепителният „Ролс-Ройс“ спря пред офиса ѝ точно в един часа. Лади я хвана за ръката и я поведе към колата.

— Изглеждаш възхитително.

— Не и до тази кола — засмя се Ева.

Той не я заведе в някой от модните и изискани ресторанти. Вместо това колата се отправи извън града към Лонг Айленд.

— Ще обядваме в малко и спокойно ресторантче, далеч от любопитните хорски погледи. А и кухнята е отлична, особено рибните им специалитети.

Снежнбялата покривка и безупречно сгънатите салфетки ѝ подсказаха, че за първата им среща Лади е избрал френски ресторант. От десетте маси в уютния салон само на три маси имаше посетители, а около тях сновяха безшумно келнерки, до една над тридесет години, в строги черни рокли, но с елегантни колани, с чисти бели маншети и кокетни дантелени престилки без нито едно петънце върху тях.

— Напомня ми за един малък ресторант в Париж, на „Рю Саван“, където сервираха прекрасни блюда, но ужасено свиваха рамене, когато си поискахме по един коктейл преди обяда.

— Ако желаеш, може да ти донесат.

— Не, благодаря. Американските коктейли са прекалено остри за моя вкус.

— Но обичаш риба, нали?

— Моят директор в Швейцария винаги ми сервира фантастично вкусна пъстърва, уловена в езерото Леман.

— Мога ли да се надявам, че някога ще получа покана за гостуване в Женева?

Ева не отговори, а вместо това предпочете да се задълбочи в менюто, но списъкът на предлаганите специалитети и деликатеси се оказа неочаквано кратък.

— Защо да не опиташ черен скат в масло? — препоръча ѝ Лади Бингъм. — Тази превъзходна риба се лови по бреговете на океана, на север от Ню Йорк.

Ева затвори папката с менюто и я подаде на келнерката.

— Сега съм изцяло в ръцете ти.

— Не мога да отрека, че през цялото време мисля само за това — отвърна Лади Бингъм.

— Поласкана съм, че споделяш мислите си с мен — едва чуто промълви Ева.

— Напоследък дори не мога да мисля за нищо друго. За приятелите си съм просто Лади.

Ева се намръщи леко.

— Та това е име, което се дава само на кучетата! Предпочитам да те наричам Кристофър.

— Също като майка ми! Само вие двете — тя, а сега и ти, не можете да се примирите с това обръщение. — Последва кратка пауза. — И тя, като теб, притежава много силен дух.

— Никъде няма толкова властни жени, както в Америка — засмя се Ева.

Оберкелнерът донесе виното, поръчано от Кристофър.

— Празнуваме ли нещо? — изуми се Ева, като видя бутилката „Крю“, реколтата 1947.

— Разбира се. Нашата първа среща.

Започна със свойствения си небрежен маниер да очарова жените с разказа за живота си, после неусетно премина към въпросите, но тя му отговаряше доста пестеливо, колкото да изостри апетита му. Скатът беше невероятно вкусен и Ева го изяде с наслада. Обикновено ядеше малко на обед, защото вече трябваше да внимава за теглото си — напоследък доста се безпокоеше за килограмите си — но рибата бе толкова вкусна, а сосът — изключително пикантен, че тя не можа да се въздържа и изяде огромната порция.

Разговаряха оживено, сякаш бяха стари приятели, но когато Кристофър, опиянен от Ева Черни и от виното, се наведе и започна да целува връхчетата на пръстите ѝ, погледът ѝ попадна върху циферблата на часовника му и Ева ужасено възкликна:

— Господи! Колко късно е станало! Трябва да се връщам...

Всъщност не бе нужно да се връща в офиса, тъй като бе отложила всички срещи за деня и предвидливо бе освободила следобеда си, но сега реши да го поизмъчи още малко. Тя искаше да се омъжи за този мъж и да го подчини изцяло на волята си, въпреки че отново щеше да има властна свекърва — но с тази разлика, че Едит де Пейсър Бингъм доста се отличаваше от Мери Брент. Ева знаеше, че

майка му бе уредила първия му брак с едно момиче, отговарящо на изискванията ѝ — богато и от добро семейство. Тя инстинктивно усещаше, че макар Кристофър да не бе толкова доминиран от майка си както Джон Брент, Едит Бингъм не беше от тези жени, които можеха да бъдат пренебрегнати. Кристофър трябваше да прояви цялата си воля и красноречие, за да убеди майка си да приеме за негова съпруга жена, която не познава и която вероятно няма да одобри. Обаче Ева не се страхуваше от това — тя бе готова да кръстоса шпаги с мисис Кристофър Бингъм III, но за тази цел Кристофър трябваше сляпо да се влюби в нея.

Ева инстинктивно усещаше, че Лади още не бе толкова влюбен в нея, чувствата му се концентрираха единствено между краката му, но колкото и да бяха силни, не бяха достатъчни за целите ѝ. Трябваше да го накара да се гмурне в най-дълбокото, където Ева отлично умееше да плува.

Както очакваше, в събота, когато „Куин Мери“ отплува, той беше на борда.

— Коя е тази жена, по която Кристофър си е загубил ума? — попита Едит Бингъм най-голямата си дъщеря Шарлот. — Алис Темпълтън ми каза, че продавала козметика.

— Тя притежава собствена компания, мамо, и е много богата жена.

— Подобни жени са ненаситни — нетърпеливо махна Едит Бингъм. — Казват, че била много красива. Истина ли е?

— Изключително — отвърна дъщеря ѝ, — а освен това е много секси.

— Не бъди вулгарна. — Едит Бингъм презрително сви устни. — Алис ми каза, че е любовница на Хенри Бейли.

— Така се говори. Той сигурно дава много пари за компанията ѝ, но е достатъчно възрастен, за да ѝ бъде баща.

— Срещала съм се с мистър Бейли. Преди години имаше делови връзки с баща ти. Ако не ме лъже паметта, най-голямата му дъщеря се омъжи за един от фамилията Монtringьо. Бяхме заедно в швейцарския колеж с Мари-Лаура Монtringьо. Ще ѝ се обадя и ще я разпитам.

— О, мамо, това е само поредното му увлечение. Нали познаваш Кристофър и страстта му към красивите жени.

— Кристофър има любовници по цялото Източно крайбрежие — кисело отвърна майка й. — Това, което ме тревожи, е предчувствието ми, че този път може да се е забъркал с жена, която отлично знае какво иска и няма да спре пред нищо, за да го постигне.

През това време Ева обиколи филиалите си в Лондон, Париж и Рим, преди да се върне във вилата си в Швейцария. Тя вече бе сигурна, че Лади е узрял за женитба.

Досега не му бе позволила да я докосне, освен благоприличната целувка за лека нощ. Когато той се опита да стане по-настоятелен, тя го отблъсна с думите:

— Не, Кристофър, ти ме смуцаваш прекалено много, повече отколкото бих искала да призная. А аз се нуждая от цялата си концентрация за работата си.

— Нуждаеш се от малко забавление. Позволи ми да ти помогна.

— Не приемам нищо, без да дам нещо в замяна, а още не съм сигурна, че ти заслужаваш това, което мога да ти дам. Ти имаш лоша репутация. Носят се слухове, че си неутолим любовник. Не искам да се отнасяш лекомислено към мен като към поредното си завоевание. Аз съм много сериозна към всичко не само към работата. А ти към нищо не се отнасяш сериозно, Кристофър, дори и към мен.

Обаче, когато наближиха Швейцария, Ева знаеше, че той вече се отнася много сериозно към нея.

Кристофър Бингъм за пръв път в живота си бе влюбен. Не можеше да понесе мисълта, че може да я изгуби. Не искаше да се връща у дома си без нея. Не искаше никъде да отива без нея. Това, което го измъчваше, бе фактът, че макар Ева да бе увлечена по него — в това той не се съмняваше, тя не одобряваше неговия повърхностен начин на живот.

Лади не обърна внимание на слуховете, че е била любовница на Хенри Бейли. Беше ги виждал заедно — веднъж Ева го заведе в дома на Бейли, който бе болен и прикован към леглото. Тя се отнасяше към него с искрена привързаност и възхищение, примесени с тревога за здравето му. Дори беше в отлични отношения със съпругата му. Но как можеше да не му бъде признателна, когато именно Бейли я бе открил и вложил пари в компанията й?

Ала Хенри Бейли бе разбрал всичко от пръв поглед. Когато един ден тя дойде да го посети сама, болният милионер само попита:

— Той ли е?

— Да — кимна Ева.

— Винаги съм знаел, че е само въпрос на време — въздъхна Хенри.

— Нима някога съм те лъгала?

— Не. Не и мен.

Ева се усмихна.

— Завиждам му — промълви Бейли, — защото ти си изключителна жена, Ева. Ако те бях срещнал преди двадесет години, светът щеше да бъде наш.

— Вече притежаваме значителна част от него.

— О, ще притежаваш още, още много. Но никой няма да притежава теб. Ти даваш на мъжете само част от себе си, а аз съм благодарен за моя дял от десерта. Не съжалявам за нищо.

— Аз също — искрено отвърна Ева. Хенри Бейли я бе научил на много неща.

Той я изгледа с любопитство.

— Защо избра тъкмо него? Вярно, че е красив, но и други мъже са не по-малко красиви. Има славата на женкар, но и това не е изключение. Богат е, но и ти си богата.

— Той олицетворява това, за което съм мечтала от малка — призна Ева. Не го бе казвала на никого, но знаеше, че Хенри Бейли скоро ще умре и ще отнесе изповедта ѝ в гроба. — Когато бях дете обичах да гледам филми, в които имаше мъже като него и завиждах на жените, които бяха с тях. Техният свят бе толкова отдалечен от моя, сякаш бяха на друга планета, но знаех, че съм предопределена да пропътувам тези светлинни години и че един ден ще бъда една от тези жени. Не е достатъчно да си богата и красива, трябва да принадлежиш към някой свят, а сега аз не принадлежа към никой. Като мисис Кристофър Бингъм IV аз ще бъда там, където искам, защото неговият свят ще стане и мой и ще изглеждам така, сякаш съм родена в него.

— А ще бъдеш ли щастлива в този свят?

— Как бих могла да не бъда?

— Нима очакваш, че можеш да заповядваш дори на щастието?

— Очаквам да бъда щастлива, защото най-после ще съм постигнала целта си.

— Дано е така, скъпа моя Ева, дано... — въздъхна Хенри.

Той умря след десет дни и едва тогава всички узнаха, че е бил болен от рак на костите.

Ева остана шокирана от собствената си реакция. Не помнеше друг път да е страдала така дълбоко. Чувството беше непоносимо. Трябваше й доста време, за да се справи с обзелата я скръб. Досега никога не бе претърпявала толкова тежка загуба. Душевното й равновесие се наруши до такава степен, че прибягна до утехата, предлагана й от Кристофър, а той, за щастие, тъкмо това можеше да й предложи в изобилие. На погребението я държеше под ръка, но Ева остана сдържана и не пророни нито една сълза — много отдавна бе научила, че със сълзи нищо не може да се постигне. Но на връщане към вилата изглеждаше толкова разстроена и нещастна, че щом свали планката си и траурното було. Лади не издържа, прегърна я и нежно прошепна:

— Омъжи се за мен. Обещавам, че ще те направя щастлива.

Усети как се стопи напрежението в раменете й. Ева бавно отпусна ръка на рамото му, опря лице към гърдите му и смирено промълви:

— О, да, моля те, не искам да мисля за смъртта.

Тя твърдо отказа да сключат брак набързо.

— Или ще бъде както му е редът, или ще се разделим!

— Добре, съгласен съм, дори и да се проточи повече, отколкото бих желал — примири се Кристофър.

Върнаха се в Ню Йорк, за да съобщят решението си на майка му и на сестрите му. Когато Кристофър й подаде ръка на слизване от лимузината и пред нея се изправи точно копие на френски замък от късния Ренесанс, Ева усети да се надига в гърдите й чувството на триумф, особено в мига, в който внушителният иконом се поклонил почтително пред нея. Тя го дари с най-ослепителната си усмивка и величествено пристъпи в огромното преддверие с високи колони и

мраморен под на бели и черни квадрати. Широка и извита стълба водеше към горния етаж. По стените висяха портрети на предците на фамилията Бингъм, а в ъглите се виждаха изящни вази от китайски порцелан. Мислено благодари на добрия стар Хенри за всичко, на което я бе научил. Той бе страстен колекционер и много ѝ бе разказвал за старинните, мебели и антикварните ценности. Кристалният полилей беше огромен, а килимът — толкова дебел, че краката потъваха до глезените. В къщата цареше безупречен ред и обстановката подсказваше за изискания вкус и богатството на обитателите. Това бе всичко, за което жадуваше. Най-после нейният сън се бе сбъднал.

Едит Бингъм ги очакваше в своя салон, заедно с трите си дъщери. Ева си каза, че това е добър знак — майка му я приемаше според цялата строгост на френския етикет. Помещението не бе прекалено голямо, но великолепно мебелирано, в незабравимите меки сини тонове на стила на Уеджууд, копринените тапети по стените също бяха в синьо и бяло и в тон с мебелите, а тапицерията — в розово и синьо. Навсякъде имаше свежи цветя, безупречно подредени в китайски порцеланови купи.

Всички бяха седнали край камината, но когато Кристофър влезе с Ева под ръка, майка му се изправи и ѝ протегна ръка. Тя беше облечена в елегантна светлосива копринена рокля с диамантена брошка на рамото и двоен наниз от перли на шията. Косата ѝ беше бяла, късо подстригана, с безупречна фризура. Гледаше Ева право в очите, без да се усмихва.

— Мамо, това е мадам Ева Черни — просто рече Крис, но с явна гордост в гласа.

— Радвам се най-после да се запозная с вас, мадам Черни — отвърна Едит Бингъм. — Толкова много съм слушала за нас.

Усмивката ѝ бе приятна, а ръкостискането — енергично. Тя представи Ева на дъщерите си, а сетне посочи един стол близо до своя.

Ева грациозно се отпусна на стола, а копринената ѝ пола прошумоля. Разгърна самуреното си палто и го остави небрежно да се плъзне по раменете, разкривайки парижкия етикет.

Сервираха чая, като преди това Едит Бингъм я попита дали предпочита индийски или китайски. Сандвичите бяха с краставички и кресон. Една от сестрите на Кристофър се поинтересува дали са летели спокойно над Атлантическия океан. Едит Бингъм каза, че

предпочита да пресича океана с кораб, въпреки че пътуването е по-дълго. Разговорът се завъртя около новия сезон на Бродуей, за най-новите бестселъри, за техни общи познати. Не ѝ задаваха любопитни въпроси, но Ева знаеше, че четири чифта очи я изучават внимателно и следят всяко нейно движение. Външно обаче с нищо не се издаде. Бе сигурна, че изглежда безупречно — в костюма си от „Кристиан Диор“, с чантичката от крокодилска кожа и скъпите си бижута. Не се смущаваше от изостреното любопитство, прикрито зад лекия светски разговор.

Шарлот, най-голяма от сестрите, първа не издържа:

— Защо се наричате мадам Черни? Не сте били омъжена, нали?

— Не. Избрах това име, защото според мен мадам Черни звучи по-добре от мис Черни, а и журналистите ме нарекоха така в първите си статии.

— Като Елена Рубинщайн?

— О, тя е известна само като мадам.

— Така както Шанел е известна само като мадмоазел? — Намекът беше, че Ева едва ли има правото да се нарежда сред тези светили в света на модата и козметиката.

— Много съм пътувала, но никога не съм посещавала Унгария — намеси се Едит Бингъм и хвърли предупредителен поглед към дъщеря си. — Била съм няколко пъти във Виена, а вие никога сте живели там, нали?

— Да. След като напуснах Унгария през 1956 година.

— И никога не сте се връщали в Унгария?

— Не. Няма защо да се връщам.

— Нима нямате семейство?

— Не, вече нямам.

— Ние сме голям род. Покойният ми съпруг имаше четирима братя, а аз имам две сестри и двама братя.

— Аз бях единственото дете в семейството ни — отвърна Ева.

— А с какво се занимаваха родителите ви?

— Баща ми беше лекар, който бе специализирал кожни болести, а майка ми беше негова съпруга.

— Но, доколкото разбрах, баба ви и дядо ви са били граф и графиня Черни?

— Страхувам се, че са били само дребни аристократи — язвително рече Ева. — За да принадлежиш към старата аристокрация, трябва да можеш да изброиш предците си чак до епохата на Карл Велики. Моите прадеди са станали благородници доста по-късно, едва през петнадесети век. — Очите ѝ се срещнаха с тези на Едит Бингъм и по трепването им разбра, че е спечелила първия рунд. Семейство Бингъм не можеше да си позволи да проследи родословното си дърво по-назад от седемнадесети век, защото щяха да се натъкнат на прапрадядото — слуга, заточен от английски съд в задокеанските колонии заради кражба. Надяваше се, че нейната самоувереност ще пресече опитите на Едит Бингъм да рови из миналото ѝ, въпреки че не се притесняваше особено, тъй като наистина съществуваше стара фамилия Черни, която имаше много разклонения, но едва ли сега, през 1963 година, някой американец можеше да извършва разследвания в Унгария.

Ева седеше невъзмутимо и сякаш с целия си вид говореше: „Вие с нищо не ме превъзхождате. Не се опитвайте да се правите пред мен на големи аристократи. В тази страна няма аристократи и никога не е имало. Има плутокрация, което е нещо съвсем различно“.

— Кажете нещо на унгарски — помоли се Сюзън, средната дъщеря на Едит Бингъм. — Не съм чувала този език.

Ева я погледна в лицето и спокойно изрече на унгарски:

— *Ти преливаш от снобизъм, а маниерите ти са като на някоя самодоволна свиня.*

Сюзън се засмя и плесна с ръце.

— Наистина нищо не се разбира — изчурулика тя.

— Мога да кажа същото и на френски, ако желаете — каза на френски Ева, а усмивката на Сюзън се стопи. — Говоря също и немски — продължи Ева на отличен немски.

— И двата езика ѝ са като матерни — гордо се обади Крис.

Ева сви рамене.

— Моят бизнес не признава граници и съм длъжна да знам езика на страната, в която продавам изделията си, не сте ли съгласни с мен?

Ева погледна малкия изящен часовник, закачен с ланец към ревера ѝ. Беше изработен от чисто злато, във форма на роза, може би около 1820 година. Бе го купила от една бедна унгарска емигрантка в Париж. За разлика от Ева, жената действително беше от благородна

фамилия и бе принудена да продава семейните скъпоценности, за да преживее. „Принадлежал е на прабаба ми — гордо бе заявила жената. — Винаги, когато го носеше, предизвикваше всеобщо възхищение.“ В този миг Хестър, най-малката сестра на Кристофър, възкликна:

— Какъв красив часовник! Никога не съм виждала нещо подобно!

— Принадлежал е на прабаба ми — скромно отвърна Ева и се изправи. — А сега трябва да тръгвам. Ще вечеряме с френския посланик, а преди това имам час при фризьора си. — Нямахше намерение да ги остави те да ѝ посочат кога трябва да си тръгне.

Когато вратата се затвори зад тях, Шарлот Бингъм сърдито процеди през зъби:

— Тази особа го дава много тежкарски.

— За коя, по дяволите, се мисли тя? — гневно възкликна Сюзън. Не беше впечатлена от отличния френски и немски на Ева, но бе убедена, че това, което ѝ каза на унгарски, е обида, въпреки усмивката и любезния тон.

— Струва ми се, че тя много добре знае за кого се мисли — намеси се Хестър и трите сестри очаквателно погледнаха към майка си.

— Много умна жена — рече накрая Едит Бингъм. — Прекалено умна за нашия Кристофър. „Прекалено умна и за мен — каза си тя. — Бе самоуверена, арогантна и макар и да не го показваше, се усещаше, че ни презира. Както каза Хестър, тази жена знаеше точно коя е и какво иска да постигне.“ Това, което тревожеше Едит Бингъм, бе, че синът ѝ изобщо не подозираше с каква жена се бе свързал. Ева Черни бе жена, която е свикнала да се налага и да управлява съдбите на другите, а синът ѝ бе изцяло под нейното влияние.

— Мислиш ли, че тя е това, за което се представя?

— Сигурна съм, че тя знае, че нищо не можем да открием за нея. Унгария! Как може да се проникне в този комунистически затвор? — Едит Бингъм поклати глава. — Това не ми харесва. Никак не ми харесва.

Но тя и трите ѝ дъщери присъстваха, заедно със съпрузите и децата си, чичовци, лели и братовчеди, когато Ева Черни стана мисис Кристофър Бингъм IV със скромна церемония в жълтия салон на фамилната къща на семейство Бингъм. За пръв път един Бингъм не

склучваше брак в църква, но епископалната църква имаше много строги правила, а Кристофър бе разведен.

Ева бе облечена в рокля от плътна коприна, с цвят на слонова кост с нежна бродерия в бледорозово. Малката ѝ шапчица бе изцяло изработена от цветя, които чудесно хармонираха на старомодния викториански букет в ръката ѝ. Произнесе брачната клетва бавно, а гласът ѝ потрепери от вълнение. Когато вдигна лице за първата брачна целувка, очите ѝ гreeха от щастие. В този миг почувства, че обича съпруга си, защото той ѝ бе дал всичко, за което бе мечтала.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Лондон, 1988 година

От редакцията на „Дейли Експрес“ ѝ отговориха, че след пенсионирането си Питър Брюстър се е преместил в Барне. „Нищо чудно, че е напуснал шумния Лондон — каза си Алекс. — За бога, та той е с тридесет години по-възрастен от мен. Ако баща ми не беше умрял, сега щеше да бъде на седемдесет, а нищо чудно този Питър Брюстър да се окаже негов връстник. Остава ми само да се надявам, че паметта му не е отслабнала с годините. Щом е работил като кореспондент в чужбина, сигурно се е научил да запомня стотици факти и десетки лица.“ Отначало възнамеряваше да си уреди среща по телефона, но после реши да го посети без предварително обаждане, изплашена, че някой може да узнае за намеренията ѝ. „Макар че — замисли се Алекс — защо трябва да крия разследването си?“

— Заминаваш за Лондон! — учудено възкликна Макс, когато тя му съобщи за плана си да се върне в Англия. — Защо?

— Имам нещо да свърша там. Няма много да се бавя, може би само два-три дни. Пък и без това няма какво да правя тук. Всички формалности около погребението са уредени, майка ми още не е решила да прекрати уединението си, а моят живот очевидно няма нищо общо с нейния! — Говореше сухо, без да се опитва да прикрива раздражението си. Макс си припомни упоритата склонност към неподчинение, която Алекс проявяваше още от най-ранните си години. — Ах, да, щях да забравя нещо! Поръчах да ме откарат в Англия със самолета на компанията. И без това този самолет бездейства, а ти нямаш намерение да го използваш в близките дни, нали не греша?

— Какво значение би имало, ако смятах да отпътувам нанякъде?

— Нямам нищо против да летим заедно — невинно му се усмихна Алекс.

Макс се намръщи. Ясно бе, че Алекс е намислила нещо, при това го пази в тайна. Но защо? Само едно логично обяснение можеше да се намери в тази ситуация — непокорната дъщеря бе решила да крие

плановете си от властната си майка. През последните дни Алекс обикаляше из къщата и той на няколко пъти я бе улавял с поглед втренчен някъде в далечината, напълно откъсната от действителността. „Защо ще ходи в Лондон? — питаше се той. — Там не я очаква нищо хубаво, а освен това Алекс никога не е харесвала Лондон. За нея градът е олицетворение на Содом и Гомор. Може би иска да се види с Патси? Сега ще разбере“ — реши той и посегна към телефона.

Къщата бе най-обикновена, с малка градина отзад. Мъжът, който ѝ отвори вратата, бе висок, прегърбен, с посивяла коса и носеше очила с рогови рамки.

— Мистър Питър Брюстър?

— Да?

— Казвам се Александра Брент. Моят баща беше Джон Брент, сигурно сте били състуденти. — Това бе предположение, защото бе прочела кратка справка за него в „Кой кой е“ и знаеше, че е написал няколко статии за събитията в Унгария през 1956 година.

— Мили боже, това беше толкова отдавна! Не съм се срещал с Джон от години. — Ала в същия миг се досети: — Вие казахте „беше“... Означаваше ли това, че Джон не е жив?

— Да. Почина наскоро сред срещата ви на Флийт стрийт. Аз съм онова малко момиче, което беше с него.

— Това ли е била последната ни среща? Да, предполагам, че е така... Паметта ми вече не е това, което беше. Бедният Джон, такъв мил човек рядко можеше да се срещне...

Той я покани в разхвърляна всекидневна, с голямо бюро в средата, отрупано с книги и изрезки от вестници. На бюрото имаше и портативна пишеща машина.

— Все още работя. Понякога ми поръчват по някоя статия или рецензии за книги. Моля, заповядайте. Какво мога да направя за вас?

Алекс започна да разказва предварително измислената си история.

— Пиша биографична книга за майка ми, Ева Черни, и тъй като вярвам, че сте я познавали отдавна, се надявам да науча нещо от вас за ранните ѝ години, след бягството ѝ от Унгария.

Питър Брюстър внимателно я изглежда.

— Струва ми се, че съм чувал вашето име... Четох отзиви за ваши книги. Вие сте авторката на „Изучаване на контрастите“, нали не греша?

— Да.

— Не съм я чел, защото не се интересувам от темата за писателките от викторианската епоха, но отзивът беше възторжен. Радвам се, че сме колеги. Напоследък малко хора си спомнят за мен. Един чуждестранен кореспондент си създава приятелства по всички краища на света. Джон и аз бяхме доста близки в университета, след това изгубихме следите си, докато отново не се срещнахме във Виена. Аз го запознах с майка ви.

— Как изглеждаше тя тогава?

— Най-красивото създание, което някога съм виждал. Тя се бе забъркала в много опасна ситуация в Будапеща и не ѝ оставаше нищо друго, освен да напусне страната, както и двеста и петдесетте хиляди нейни съотечественици. Повечето от тях потънаха в емиграцията, но майка ви не беше от тях. Тя не е от тези, които могат да останат незабелязани. Прочетох, съобщението в „Таймс“ за смъртта на брат ви. Голяма трагедия. Никога няма да проумея манията на днешните младежи за високите скорости. — Той се надигна от стола. — Току-що се канех да си направя кафе. Ще пийнете ли една чаша?

— С удоволствие.

— Винаги съм следял възхода на майка ви, младото момиче, което някога познавах под името Анна Фаркас. След събитията в Унгария бях кореспондент в още няколко държави от така наречения комунистически лагер. — Питър Брюстър отиде в кухнята, но остави вратата отворена.

— Как се запознахте с майка ми?

— Запознахме се в Будапеща. Бях изпратен от моя вестник. В Унгария току-що бяха започнали по-либерални промени и моят редактор реши, че си струва да им посвети поредица от статии. Спряха се на мен, защото говорех унгарски език — преди войната прекарах една година в Унгария. Будапеща е много красив град, космополитен като Париж — елегантни жени, добри хотели, уютни кафенета по тротоарите и оживен културен живот. Когато през 1956 година срещнах майка ви в Будапеща, градът вече не беше същият. Бе сив и

помръкнал. Тя бе най-красивото създание, което някога бях виждал и работеше като козметичка, предимно по домовете. Запознах се с нея, защото съпругата на един мой приятел — от либералните унгарски политици по онова време — се оказа нейна клиентка. Внезапно тя престана да посещава дома на приятеля ми и тогава узнахме, че е била близка с един руснак, който официално бе служител в посолството на СССР в Унгария, а всъщност се оказа високопоставен агент от КГБ. Това бе като гръм от ясно небе. Не се изненадахме от това, че бе привлякла вниманието на този мъж — тя бе ослепителна красавица, а че е могла да бъде въввлечена в някои политически игри. Никога не съм смятал, че се интересува от политика, но може би го е направила, за да оцелее. Много жени го правят.

— Виждам, че сте изненадана — продължи Питър Брюстър, когато се върна в стаята с табла в ръка. — Но трябва да знаете, че в онези дни животът в Унгария беше много тежък, хората бяха репресирани от руската догматична политика, навсякъде бяха внедрени доносници, унгарските тайни служби бяха проникнали дори в личния живот на хората, имаше концлагери, пълни с хора, които се бяха осмелили да говорят срещу режима. В страната бе започнало да се надига недоволство. Чакаше се часове на опашки за храна, и това в богата земеделска страна, а по-хубавите стоки бяха достъпни само за членовете на партията. Това бе диктатура в нейната най-сурова и отвратителна форма. Хиляди унгарци, изтръгнати от естествената им селска среда заради насилствената колективизация, се тълпяха в големите градове. Всеки унгарец имаше секретно досие в полицията. В този документ се определяше произходът и класовата принадлежност, евентуални тайни от миналото му, а това означаваше, че полицията можеше да ги манипулира и да определя бъдещето им. Бяха въвели буквен код „С“ за селяни и „Р“ за работници. Тези досиета бяха като примки на шията. Ето, в такава страна е израсла майка ви.

Питър Брюстър се усмихна.

— Но дори и в онези мрачни дни Ева Черни бе твърдо решена да си осигури охолен живот, да бъде заобиколена от лукс и изящни вещи, макар да съзнаваше, че това не може да се постигне в страна като Унгария. Смятам, че именно за това тя се свърза с мен. За мен не бе трудно да ѝ доставям западни списания, да ѝ разказвам как живеят хората в свободния свят, как се печелят баснословни състояния, а също

и колко е лесно да се изхарчат, защото магазините преливат от луксозни и скъпи стоки. При всяка среща тя ме отрупваше с безброй въпроси за живота в Англия и другите западни държави. Помня колко часове сме прекарвали в Гьорбед — най-добрата сладкарница в Будапеща по онова време. Откриха я почти едновременно с идването на Имре Наги на власт — когато снабдяването с хранителни стоки се подобри. Освен това майка ти ме порази с желанието си колкото е възможно по-бързо да научи английски език. За щастие, тя бе надарена с дарба бързо да усвоява чужди езици. Само акцентът ѝ създаваше трудности, но благодарение на страхотната си воля Ева се справи блестящо. Едва сега, като знам какво се случи след това, разбирам защо е влагала толкова усърдие. Тогава си въобразявах, че решението ѝ да заживее на Запад и да забогатее, е пълна утопия.

— В Будапеща ли е родена?

Питър Брюстър успя да прикрие изненадата си.

— Не, според мен не е родена в столицата. Никога не говореше за родителите си. Може би е искала да изтръгне миналото от спомените си, но от малкото, което се изплъзна от устата ѝ, аз разбрах, че е някъде от западните унгарски провинции, близо до границата с Австрия. Да, сега си спомням. Веднъж спомена, че от родната си къща можела да вижда светлините на някакво австрийско село. По всяка вероятност родителите ѝ са били селяни, защото Западна Унгария е изцяло селскостопански район. Фактът, че доста лесно е успяла да се добере до Будапеща, ми подсказва, че се е възползвала от покровителството на някой от силните на деня. Както научих по-късно, тя е живяла с някакъв руснак, което обяснява всичко.

Питър Брюстър забеляза удивлението, изписано по лицето на младата си събеседница, и смутено се изкашля.

— Може би поради тази причина е побързала да смени името си веднага след емигрирането си в Австрия: както от нежелание да носи истинското си име, свързано с най-мрачния период от живота ѝ, така и за да се предпази от неприятни разпити. Защото никой унгарец не съчувстваше на жените, които живееха с руснаците. Повтарям, в онези години в Унгария се бе насъбрала много омраза срещу руснаците.

— Значи затова Анна Фаркас е станала Ева Черни.

— Да, вероятно това е истината. Не знам дали е случайно съвпадение, но тогавашният министър на отбраната на Унгария се

наричаше Миклош Фаркас. Не, почти съм сигурен, че това няма нищо общо с Анна Фаркас. Доста унгарци носят тази фамилия, пък и този министър бе от еврейски произход, а това не може да се каже за майка ви. Убеден съм, че тя е католичка, както впрочем болшинството унгарци. В тази част на света Унгария е бастион на католицизма.

— Сега започвам да разбирам доста неща — промълви Алекс, узнала много повече, отколкото бе очаквала от тази среща.

— Около година или половин година преди началото на размириците руснакът е запознал майка ви с високопоставен офицер от унгарските тайни служби, която на техния език съкратено се означаваше като *AVO*. Тогава тя ме помоли да ѝ помогна да се измъкне от Унгария, но не след дълго аз узнах, че е играла двойна игра — предавала е секретни сведения на един свой сънародник, Лаело Ковач. За него зная само, че е бил химик, при това много способен, и именно той е създал рецептите на кремове, които Анна Фаркас взе със себе си при бягството си от Будапеща.

— Какво се случи с него?

— Изчезна, когато руснаците потушиха въстанието, заедно с още хиляди други. Или е мъртъв, или е бил отведен в Русия. Тъкмо затова се обърна за помощ към мен — тя не знаеше дали Лаело Ковач е жив, или мъртъв. От него научила, че може да разчита на мен, за да ѝ съдействам да емигрира. Анна Фаркас няколко дни се укриваше в стаята ми в хотел „Дунав“, преди да издебна удобен случай да я преведа през кордоните до сградата на английското посолство в Будапеща. При първата благоприятна възможност тя напусна страната с нов паспорт, в който бе записана под името, с което сега е известна в Европа. Как се е добрала до този паспорт... и досега не мога да си обясня тази загадка... но нищо чудно да се е възползвала от двамата си покровители. Според мен, тя е била готова да емигрира независимо дали въстанието е щяло да успее, или не. Събитията през кървавия 23 октомври 1956 година и през следващите дни са я подтикнали да побърза, но решението ѝ е било узряло доста по-рано. Както и да е, заминахме за Виена и вместо да я изпратя в някой от лагерите за бежанци — в тях комунистите предварително бяха внедрили свои агенти — аз помолих Джон Брент, тогава преподавател в един колеж във Виена, да я приюти, докато се уреди нещо по-подходящо за нея.

Питър Брюстър подаде на Алекс чашата с кафето.

— Тя бе успяла така умело да се дегизира — надали някой може да ѝ съперничи в изкуството на маскировката, че изглеждаше състарена поне с двадесет години и по-пълна със седем-осем килограма. Спомням си как Джон ме убеждаваше разпалено, че е невъзможно да се окаже двоен агент една толкова непривлекателна и зле облечена жена, приличаща на чистачка. — Журналистът се усмихна. — Но когато я видя в пълния ѝ блясък, горкият Джон загуби дар слово, преди да ми признае, че никога не е преживявал подобен сюрприз. Искам да кажа: той е разбрал, че е укривал в квартирата си рядко срещана красавица едва когато майка ти е решила да се отърве от досадната маскировка. Нищо чудно, че е успяла да го обае с чара си — надали Джон бе срещал друг път по-прелестно създание от Анна Фаркас. — Настъпи неловка пауза. — Защото Джон беше... как точно да се изразя... възпитан прекалено строго...

— Познавахте ли майка му?

Погледите им се кръстосаха.

— Само веднъж съм я виждал — неохотно кимна той. — Сигурен съм, че Анна Фаркас е нарушила постното му съществуване като камък в блатото, защото неговият опит с жените бе повече от скромнен. Макар и да приближаваше четиридесетте, той все още реагираше емоционално като двадесетгодишен. Да, сигурен съм, че Анна Фаркас го е смаяла. — Питър Брюстър погледна предпазливо към Алекс. — Но по онова време, както обичат да казват американците, още не бе изгряла звездата на Ева Черни.

— Анна Фаркас... — бавно повтори Алекс непознатото унгарско име и въпросително впери поглед в застаряващия журналист. — Нима в Унгария са я помислили за умряла?

— Според мен именно това впечатление е искала да остави. Така става ясно защо вие, нейната дъщеря, сте напълно изненадана от моя разказ. — Някакво прозрение го осени, защото внезапно смени темата: — Хм, не бих казал, че си приличате много. Не приличате и на Джон, макар че и той като вас бе доста висок, освен... — галантно добави мистър Брюстър — и вие сте надарена с интелигентност. Критиците се надпреварват да хвалят прозата ви.

— Благодаря ви.

— Как успяхте да издействате съгласието на майка си да опишете биографията ѝ?

— Не, още не съм получила одобрението ѝ. Смятам да я изненадам. Все още не подозира за плановете ми.

— Не се съмнявам нито за миг, че ще се получи извънредно интересен роман — тактично добави Питър Брюстър. — Очевидно ще се радва на необикновен читателски интерес. А това винаги се отразява добре на продажбите — намигна ѝ той. — Каква по-добра комбинация за коледен подарък от вашата книга, опакована заедно с най-добрите от козметичните препарати, произведени от компанията на главната героиня?

— Моля ви, разкажете ми още нещо за Лаело Ковач.

— За съжаление, не зная много. Беше доста умен, убеден антикомунист, включил се в редиците на въстаналите студенти от Техническия институт. Именно от този институт бяха подети първите призови за промени — руснаците да напуснат Унгария, както е според следвоенните договори, да бъде избран Имре Наги за министър-председател, да се проведат свободни избори при участието на всички партии, да се освободят политическите затворници и така нататък. Въстанието започна, когато делегацията на студентите успя да проникне в сградата на Националното радио в Будапеща. Някакъв майор от армията настоял да присъства при връчването на студентското възвание, но един от полицаите го застрелял пред входа на сградата. За цяла Унгария това било сигнал за въстание. Този изстрел отекна в цял свят, но светът си запуши ушите — горчиво добави той.

— Знаете ли дали в онези дни Анна Фаркас е била религиозна?

— Не — отвърна Питър Брюстър. — Тя винаги е вярвала само в себе си.

Настъпи тишина.

— Значи Лаело Ковач е изчезнал?

— Да, доколкото знам. Веднага след потушаването на революцията руснаците започнали да депортират унгарските революционери в лагери в Русия. След като заведох майка ви във Виена, аз се върнах в Будапеща с хранителни продукти за служителите от посолството и с очите си видях камионите, отвеждащи унгарците към руските казарми. Оттам са ги натоварили на влаковете за Русия. Ако Лаело Ковач не е бил убит по време на тези събития, той сигурно е бил изпратен в лагерите.

Отново настъпи тягостна тишина. Питър Брюстър беше деликатен човек и разбра, че трябва да ѝ даде възможност да се съвземе от чутото. Ева отлично бе прикрила следите си. Вероятно никой, освен самата нея, не знаеше цялата истина, а тя никога нямаше да я разкрие.

— Присъствахте ли на сватбата им? — попита Алекс.

— Не. По това време бях в Египет, но им се обадох два месеца след като се върнах в Лондон. Ева отново се бе заела със своя бизнес, но повечето от нейните клиентки бяха съпруги на служители от посолствата на Великобритания, САЩ и Франция във Виена. Естествено, тя стриктно е избягвала руснаците. Справяше се много добре, а и Виена е съвсем различен град от Будапеща. Харесваше ѝ животът в австрийската столица. Изглеждаше щастлива, доколкото си спомням. Много щастлива и бременна. Спомням си, че ми каза: „Ако е момче, ще го кръстим Питър“. — Той се усмихна. — Ала се роди момиче.

— И оттогава не сте се срещали?

— Не. Но винаги съм следял кариерата ѝ.

— А какво е станало с нейните любовници в Будапеща?

— Ами имаше страхотна... чистка в цяла Унгария, след като руснаците възстановиха властта си. Ако са се усъмнили в покровителя на Ева, сигурно са го убили. А онзи мъж от унгарските тайни служби... — Журналистът сви рамене. — Тогава убиха толкова много хора от тях, че едва ли и той е останал жив.

— Знаете ли дали Фаркас е аристократична фамилия? — попита Алекс.

— Не. Ако беше от бившата аристокрация, в документите ѝ щеше да фигурира буквеният код „А“ — най-лошата група, а нейният код беше „Р“. Предполагам, че и тук се е намесил нейният покровител — руснакът. Той ѝ е издействал да се занимава с масажи и козметични процедури по домовете, което в очите на комунистите, дори и в началото на управлението на Имре Наги, се смяташе за упадъчно и буржоазно занимание. Очевидно Ева е била достатъчно умна, за да се справи в тази обстановка. Едва ли някой друг би успял.

— А какво ще ми кажете за фамилията Черни?

— Това е името на прочут чешки композитор, автор на много трудни пиеси за пиано. Звучи по-изискано от фамилията Фаркас и не

се среща често.

— Мислите ли, че нейният руснак я е довел в Будапеща?

— По всяка вероятност. На унгарците тогава не беше разрешено да пътуват свободно, така както ние сме свикнали. Но за влиятелните представители на окупационната сила... да, той сигурно го е уредил.

Той видя, че ръката ѝ, която в този миг поднасяше чашата към устните ѝ, леко трепна. Очевидно Александра Brent нищо не знаеше за миналото на майка си. Кое го накара да си спомни, че той никога не бе чувал да се споменава за дъщерята на Ева Черни. В многобройните интервюта подробно се описваше животът на сина ѝ, но за дъщеря нищо не се споменаваше. Защо?

— Надявам се, че ви бях полезен.

— Да, много ви благодаря.

„Но не по начина, по който сте очаквали“ — помисли си Питър Брюстър.

— Не съдете майка си прекалено строго — любезно я посъветва той. — Вие сте отрасли в съвсем друга обстановка и дори не подозирате колко ужасен е бил тогава животът в Унгария.

— Тя никога не говори за Унгария — бавно отвърна Алекс.

— Не се учудвам. Никога не съм смятал вашата майка за пламенна патриотка. Тя винаги се е стремяла към другия свят, за който навремето аз доста ѝ разказвах. За съжаление, Унгария не можа да опази най-талантливите си чедра. Повечето от тях емигрираха на Запад. — Възрастният мъж дяволито се усмихна. — Като например онази прочута кинозвезда от Холивуд, красавицата Заза Габор.

— По-скоро бих се сетила за Бела Барток, Кодали и Молнар — мрачно рече Алекс.

— Но вашата майка също е артистка в своята област. Нима тя не създаде огромна козметична империя, като започна само с няколко крема, създадени от Лаело Ковач?

— Който, за съжаление, никога не е успял да се възползва от плодовете на своя труд.

„Аха — помисли си Питър Брюстър, — тя явно не одобрява работата на майка си. Тя е по-скоро дъщеря на баща си, отколкото на майка си, който не е могъл да задържи Ева при себе си. Майката на Джон го бе възпитала в страх към жените, излъчващи сексуалност.“ Журналистическата памет на Брюстър му помогна да си припомни

какво бе чел за Александра Брент. Бе първенец в колежа, а след това бе публикувала три сериозни научни разработки върху английската литература от деветнадесети век. Усмихна се вътрешно. „О, да, очевидно никак не прилича на майка си, чийто живот е посветен на илюзията за вечната женска красота. Нима възнамеряваше да напише жестоката истина за майка си?“

Наблюдаваше замисленото ѝ лице. Не беше хубава — твърде едра. Но от начина, по който говореше, от думите, които използваше, се разбираше, че е изключително умна. „Е — каза си журналистът, — нейната баба също притежаваше много силен характер, въпреки че бе изкривен от фанатичната ѝ религиозност. Забавно е, че синът ѝ не го бе наследил от майка си, а се е предал чак на дъщерята му. Но и младата Анна Фаркас зад крехката си външност бе твърда като стомана. Иначе как би постигнала толкова много? Да — повтори си той, — в нея се съчетават желязната воля на Маргарет Тачър и красотата на Заза Габор.“ Удивителна, възпламеняваща смес. Унгарците са буйни и страстни. Обаче се съмняваше, че младата жена, която сега седеше пред него, знаеше значението на думата страст, освен написаното в речниците.

Алекс го погледна проникателно:

— Познавате ли други хора, които са били във Виена през 1957 година и са познавали майка ми? Бих искала да се срещна с тях.

Питър Брюстър се почеса по брадата.

— Минали са повече от тридесет години... а и както ви казах, заради професията си аз не поддържам постоянни контакти с познатите си. — Надигна се от стола, разрови се из хартиите, разпръснати по бюрото, и измъкна дебела тетрадка в кожена подвързия. — Дори не знам дали тези хора са все още на същите адреси, но ще се опитам да открия нещо. Тук съм записал името на една жена Мериън Джилкрайст, съпругът ѝ работеше във Виена към комисията на четирите велики сили. Тя бе една от клиентките на майка ви. Ще ѝ позвъня.

Мисис Мериън Джилкрайст се учуди и се зарадва да чуе стария си приятел, с когото не бяха се виждали толкова отдавна. Алекс чу възбудения ѝ глас по телефона, тъй като Питър Брюстър с гримаса отдалечи слушалката от ухото си, отегчен от многословието ѝ. Тя

веднага се съгласи да се срещне с Алекс, която Питър Брюстър представи като журналистка, за да поговорят за Ева Черни.

— Тя е властна жена, която командва съпруга си, но много добре осведомена. От нея можете да научите доста повече, отколкото от мен. Понякога клиентките споделят доста тайни с козметичките и фризьорките си.

Алекс се изправи, подаде му ръка, но лицето ѝ остана сериозно.

— Вие много ми помогнахте — замислено рече тя. — Благодаря ви.

— Желая ви успех с книгата.

Питър Брюстър предложи да ѝ поръча такси до Барнет, където живееше мисис Мериън Джилкрайст.

— Предайте на майка си — каза той, когато стигнаха до градинската врата — следните думи от мен. — Той продължи на унгарски, от който Алекс нищо не разбираше, затова ги повтори няколко пъти. — Тя ще разбере какво искам да ѝ кажа — тайнствено се усмихна Питър Брюстър.

Къщата на Джилкрайст бе голяма, внушителна, уединена, с идеално окосена ливада. Входната врата се отвори още преди Алекс да натисне звънеца и на прага се показа закръглена дама с безлична физиономия.

— Вие трябва да сте Александра Брент. Обикновено не приемам журналисти, но щом се касае за Ева Черни, ще направя изключение. Моля, заповядайте.

Влязоха в разкошно обзаведения салон, с мебели от орехово дърво, по които бяха грижливо подредени сребърни украшения. Домакинята посочи на Алекс креслото до газовата камина, имитация на камините от епохата на Регентството, т.е. от началото на XIX век.

— Така се случи, че по-голямата част от живота ми протече в южни страни, където е много по-топло от английския климат — започна Мериън Джилкрайст. — Още не мога да се адаптирам към влажния и студен климат на острова.

Носеше пристегнат корсет и елегантна рокля в пастелно зелено, с малка брошка на рамото, инкрустирана с великолепни смарагди.

Напомняше на Алекс за дамите, които се събираха в колежа Челтънхем за годишните чествания.

— Нима сте се заели с книга за Ева Черни? — презрително изсумтя Мериън Джилкрайст. — Крайно време е някой да повдигне завесата и да разкрие истината за тази особа. О, да, зная какво пишат в модните списания за нея, но аз я познавам в истинската ѝ светлина. Родена авантюристка, която винаги е умеела да се справя с мъжете.

Лицето ѝ почервения и Алекс си зададе въпроса дали тази дама не е пострадала в миналото от съперничеството с Ева Черни.

— По-специално се интересувам от ранните ѝ години — учтиво напомни Алекс. — Говоря за годините преди 1960.

— Запознах се с нея през 1957, когато бе жалка емигрантка, без нито едно пени. Тогава твърдеше, че е принудена да крие миналото си, за да не пострада от комунистическите агенти, затова за всички нейната история бе забулена в мъгла. — Още веднъж изсумтя, очевидно изпълнена с недоверие. — Следях възхода ѝ със смесено чувство на недоверие и възхищение. Все пак не мога да отрека, че Ева Черни измина доста дълъг път от онези дни, когато идваше в дома ми във Виена за сеансите по масаж... да, доста дълъг път, но още тогава си личеше, че ще стигне далеч. Включително и до мъжете на доста от тогавашните ми приятелки във Виена. — Очевидно старата вражда не бе изстинала.

— Предполагам, че вие сте били една от първите ѝ клиентки в австрийската столица.

— И то само благодарение на ходатайството на Питър Брюстър, който успя да ме убеди, че тази нещастна унгарска емигрантка е доста сръчна и умее да подмладява лицата. Казах му да ми я изпрати. През онези отдавна отминали дни имах доста светски ангажменти и трябваше да изглеждам добре. Не бих казала, че тази унгарка не си разбираше от работата. Спомням си, че при първата си визита тя остана разочарована от състоянието на кожата ми — може би вследствие на дългите години, които бяхме прекарвали със съпруга ми в Индия, дори ми изнесе цяла лекция за вредата от прекомерното излагане на слънце, за стареенето на кожата на лицето и шията, а накрая ми напъха в ръцете своите лосиони и кремове. Оказаха се доста скъпички, макар онези цени да бяха смешни в сравнение с цените на

сегашните ѝ козметични изделия, но съм длъжна да призная, че си струваха парите. Погледнете ме и сама ще се убедите.

— Как изглеждаше тя през онези дни?

— Много красива, очарователна, но... как да ви обясня, в цялото ѝ обаяние се долавяше нещо изкуствено, добре пресметнато, ако ме разбирате за какво намеквам. Разбира се, мъжете припадаха по нея. Скоро забелязах, че мъжът ми започна да урежда ангажиментите си така, че винаги да се навърта в къщата, когато наближи часът за поредния ми козметичен сеанс. Освен това тя се оказва изключително ловка в продажбите. Не се учудвам, че щом отворя някое модно списание... да, говоря за по-късните години... веднага се натъквам на нейна снимка, придружавана от неизменната хвалебствена статия. Когато Ева Черни иска да притежава нещо — а тя се издаваше с погледите си дори когато оглеждаше гардероба ми и бижутата ми — никой не можеше да я спре...

— Някога споменавала ли е пред вас името Лаело Ковач?

Мериън Джилкрайст поклати глава.

— Не, не си спомням. Но познаваше толкова много мъже, че аз, пък и всичките ми приятелки, останахме безкрайно изненадани, когато се омъжи за онзи учител. Мислехме си, че ще улови някоя по-едра риба в мрежата си. — Лека усмивка пробягна по устните ѝ. — Е, по-късно успя да се реваншира.

Алекс не повярва на очите си, когато забеляза острата тръпка на ревност, пронизала тялото и лицето на домакинята. Нима тази дама, съпруга на висшия военен Алистър Джилкрайст, би ревнувала някаква жалка и бедна бежанка от поробената Унгария — към тази прослойка богатите и надменни английски дами обикновено са доста щедри. Не, причината е съвсем друга — Мериън Джилкрайст не можеше да прости на Ева Черни, Императрицата на красотата, издигнала се до невъобразими висоти в светския елит. Явно мисис Джилкрайст бе от онези дами, според които „всеки трябва да си знае мястото“ и сега Ева със сигурност не може да се надява да бъде поканена на прием в имението на бригадния генерал от запаса сър Алистър Джилкрайст.

Алекс бързо се ориентира — нямаше възможност да узнае много от тази особа. От Мериън Джилкрайст можеше да научи някоя и друга клюка от онова време, също пречупени през призмата на завистта и ревността. Според разказа ѝ, Ева Черни не е била нищо друго, освен

жалка измамница и съблазнителка, която е минала през доста кревати, за да се добере до успеха. А от въпросите ѝ се изясни, че повече се интересува самата тя да научи още нещо за живота на мадам Черни, отколкото да сподели допълнителни подробности с Алекс.

„Е, от цялата разходка — мислеше си Алекс в таксито на връщане към летището Хийтроу — все пак се добрах до нещо. Питър Брюстър се оказа много полезен събеседник. Сега зная със сигурност, че образът, който Ева Черни е успяла да изгради около себе си с толкова усилия, е фалшив в основата си. Майка ми по всяка вероятност се е родила в семейство на скромни селски жители. Но да се съгласиш да живееш с враговете на родината ти... Ако можеш само да поговоря с онзи загадъчен руснак, тогава може би щях да науча много повече. А Лаело Ковач? Какви са били отношенията му с майка ми? Например как се е добрала до химическите формули? И как навреме е изчезнал, колко удобно е било за нея.“ Алекс саркастично се усмихна, като си припомни думите на майка си: „Моят баща беше лекар“. Още една лъжа. Но какво друго крие? Защо се е омъжила за този мил и кротък мъж, който ѝ бе дал единствената родителска ласка в живота ѝ. Та те са били съвсем различни. Нищо чудно, че го е напуснала при първа възможност. Навярно я е отегчавал до безумие. А и свекърва ѝ се е отнасяла с неприкрита омраза към нея. Алекс си припомни омразата, с която я гледаше Мери Брент, когато баща ѝ не беше в къщата. Едва сега разбираше защо.

Когато ѝ казаха, че баща ѝ е мъртъв, малката Алекс бе смазана от мъка, не можеше да разбере какво се е случило. Едва не се поболя от скръб. Закараха я в болницата, но баба ѝ нито веднъж не я посети, а когато се върна в мрачната къща на Мери Брент, завари баба си да приготвя багажа ѝ.

— Къде отиваме? — плахо бе попитало изплашеното дете.

— Да се срещнем с майка ти.

И сега, след двадесет и пет години, Алекс потръпна от ужасния спомен. Баща ѝ отдавна ѝ бе казал, че майка ѝ е мъртва, че е отишла на небето. В един миг, обхваната от паника, тя си помисли, че баба ѝ иска да я заведе на небето, и избухна в сълзи.

— Спри да плачеш. Ще те заведе при майка ти.

— Но моята майка е мъртва — изхлипа Алекс.

— Тези лъжи ти наговори синът ми. Майка ти е жива и здрава като всички уличници. Но никога не те е искала и те изостави на сина ми, когато го напусна. А сега ще ти кажа и още нещо, което трябва да знаеш. — Старицата се наведе над нея и втренчи злобен поглед в ужасеното и мокро от сълзи детско лице. Стисна ръката ѝ с такава сила, че няколко дни след това мястото бе синьо. — Моят син не ти е баща. Разбираш ли какво ти казвам? Нямаше право да го наричаш татко. Само бог и майка ти знаят кой е истинският ти баща. Но твоята майка е блудница, която подмами сина ми да се ожени за нея, защото е била бременна от друг мъж... А ти си копеле, родено от жена, продала душата си на дявола, и от кой знае какъв мъж, също продал душата си на дявола. Не те искам повече в моята къща! Ще те заведа при майка ти. Ти си нейна отговорност, а не моя. Нека тя я поеме. Този път няма да може да се измъкне толкова лесно! Ще се погрижа за това...

Алекс се загледа през прозореца на частния самолет на майка си. Летяха над Франция, но в този миг тя се бе превърнала в малкото нещастно петгодишно момиченце, чийто свят изведнъж бе преобърнат из основи. Баща ѝ не ѝ беше баща, а майка ѝ не беше мъртва, а тази зла вещица я мразеше... Никога досега не се бе чувствала толкова самотна и изоставена.

— Ще спреш ли да плачеш? — Баба ѝ — всъщност се оказа, че не ѝ е баба — ѝ удари силен шамар. — Ще последва още един, ако не млъкнеш веднага.

Изплашена от тази жена, която я ненавиждаше, Алекс спря да плаче. От този миг започна да се учи да прикрива чувствата си. Споменът за онова кошмарно пътуване я преследваше дълги години.

Сега се питаше кой е баща ѝ. Онзи руснак? Или агентът от унгарските тайни служби? Или Лаело Ковач? Или някой от многото любовници на майка ѝ, за които ѝ каза Мериън Джилкрайст? Много години не искаше да повярва, че Джон Брент не е бил нейн баща. Защото той беше нейният баща. Той я обичаше, грижеше се за нея, учеше я, прекарваше повече от времето си с нея, защитаваше я от майка си. „Ако само посегнеш на детето, ще напусна този дом и повече никога няма да ме видиш!“ Алекс още чуваше гневния му глас. След това баба ѝ сякаш не забелязваше присъствието ѝ, но малкото момиче долавяше скритата ѝ омраза.

— Защо баба ми каза, че съм прокълнатата и дяволско изчадие? — бе попитала тя баща си.

— Защото е зла и откачена. Не бива да вярваш на това, което ти казва. Ти си дете, а всички деца са невинни и добри.

— Тя каза, че съм зачената от дявола и съм белязана с неговото клеймо.

— Това са глупости! Ти си моята скъпа малка Алекс, най-прекрасното момиче на света. Не обръщай внимание на приказките ѝ.

Ала последвалите събития доказаха, че Мери Брент е била права.

„Има само един начин да разбере кой е баща ми — реши Алекс. — Трябва да я попитам. Щом иска да ѝ простя, ще го направя в замяна на тази информация. Ако е католичка, както твърди Питър Брюстър, ѝ е време да се изповяда.“ Внезапно ѝ хрумна, че една от причините за омразата на Мери Брент към Ева Черни е може би различието във вярата им. „Има толкова много неща, които не знам — отчаяно си каза Алекс. Време е да спра да гадая. Ще трябва да ми кажеш истината, майко. Не е достатъчно да заявиш, че съжаляваш за всичко, което си ми сторила — за това, че си ме отхвърлила, за нещастното детство, за страха, за неописуемите страдания. Искам да знам защо дори не искаше да ме погледнеш и защо винаги в мое присъствие лицето ти се превръщаше в ледена маска, защо винаги бях непоносимо бреме в твоя живот. Дали е било заради самата мен? Защото не отговарям на изискванията ти? Защото съм едра, безлична и непривлекателна? Красотата е твоето кредо, а аз не се прекланям пред този идол. Заради това ли? Или е заради истинския ми баща? Мразила ли си го? Или той те е наранил? Ако ми обясниш защо ме отхвърли от живота си, може би ще те разбере и ще ти простя. Може би си го направила за добро? Да — горчиво се усмихна Алекс, — само че не за мое, а за твое добро. Но каквато и да е причината, време е най-после да ми кажеш цялата истина.“

ГЛАВА ДЕСЕТА

Сейшелски острови и Швейцария, 1963–1965 година

През медения им месец на малкия остров, зареян в безбрежния Индийски океан, Ева му показа на какво е способна една пламенна и влюбена жена. Отседнаха в кокетна вила, боядисана в прелестен розов цвят — всъщност тя се оказа единствената прилична постройка на острова. Още от първата нощ, след като пристигнаха по здрач, горещият и влажен климат възбуди сетивата на Кристофър и го накара да настръхне в сладостно очакване.

Ева мразеше да усеща как потта се стича на ручейчета по гърба и мишниците ѝ, затова с копнеж си спомни за прохладната си, ароматизирана баня в Англия и нямаше настроение за нищо, освен да се уедини във ваната, но съпругът ѝ имаше други планове.

— Хайде да се изкъпем — каза той и в следващия миг захвърли сакото си, чевръсто разкопча ризата, изу обувките, смъкна ципа на панталона и се приближи към високите прозорци, обхващащи цялата предната стена на вилата. Щом докосна бутона, стъклените стени се отдръпнаха, едната — наляво, другата — надясно, и разкриха пред изумения му поглед очарователен плувен басейн, който знае защо във формата на осмица. На дъното на двете кръгли половини на басейна грееха силни подводни прожектори, осветявайки изящната мозайка във византийски стил, с която бе застлано дъното, изобразяваща бога на моретата Нептун, с блестяща корона на главата, гордо размахващ тризъбеца си сред пенещи се вълни и танцуващи делфини. Багрите на пъстрата мозайка примамливо преливаха сред трепкащата от бриза кристалночиста вода и докато Ева пристъпваше плахо по хладните мраморни стъпала, водещи към дъното, съпругът ѝ, с елегантен скок, се гмурна дълбоко под водата.

— Хайде, ела тук! — извика той, когато изплува над повърхността и отръска капките от лицето си.

Голото му тяло се виждаше ясно в синеещата се вода: гладко, без косми, с изключение на гъстия хълм между бедрата му. Членът му се

полюшваше небрежно като тлъст, огладнял червей.

— Ела... по-бързо! — подкани я той. — Нима никога досега да не си се къпала гола в басейн?

— Не. Никога не ми се е случвало.

— Защо, за бога?

— Защото не мога да плувам.

Кристофър смаяно я изгледа. В неговия свят всички умееха да плуват, още от детските си години. Това бе тъй естествено, както да танцуваш, да яздиш, да играеш тенис.

— Никога не ми е оставало свободно време, за да си търся учител по плуване — смутено промълви Ева, забелязала удивлението му. — Цял живот съм била принудена да се грижа за прехраната си...

„Прилича на дете, което ей сега ще се разплаче — помисли си Кристофър и сърцето му се обля с нежност — въпреки модерната зелена рокля от Баленсиага, обувките с изящни токчета и безукорната прическа. Да, наистина Ева блести като шлифован диамант.“ И друг път се бе сблъсквал с приказно красиви манекенки, с кокетки, владеещи всички тънкости на любовната игра, или с така наречените представителки на нежния пол, които бяха способни да накарат дори и опитни бизнесмени да клатят замислено глави и да прехапват устни от завист, но в нито една от тези жени нямаше подобно съчетание на прелести и таланти, както в тази очарователна жена, напълно достойна за името си.

— Аз ще те науча. Никак не е трудно...

— Наистина ли? — Лицето ѝ светна като на дете, получило отдавна желаната играчка.

— Разбира се, само... съблечи дрехите си и още сега ще започнем с първия урок. — Тя плахо се огледа и Кристофър се засмя. — Не се плаши, наоколо няма жива душа. Днес ще се задоволим със студена вечеря, при това сами ще си я сервираме. Във вилата има двама слуги, но преди четвърт час те се оттеглиха в тяхната къщурка в дъното на градината. А дори и да ни видят, с нищо няма да го покажат.

Кристофър с лекота се справяше с всички проблеми, възникващи при общуването с прислугата, и Ева си каза, че би било разумно да се научи от мъжа си на това ценно умение. Без да каже нито дума повече, тя развърза презрамките, смъкна ципа и роклята се свлече в краката ѝ. Улови я миг преди да се докосне до мраморните плочки и я изпъна

грижливо върху близкия шезлонг. Остана по сутиен и пликчета, чорапи и колан. Погледът на съпруга ѝ, прикован между бедрата ѝ, я изгаряше и Ева бавно, с грациозни движения, започна да сваля коприненото бельо. С ловкостта на опитна стриптийзьорка разкопча жартиерите, сетне сутиена и накрая се обърна с гръб към басейна, за да смъкне пликчетата си, откривайки пред жадния му поглед възхитително заобленото си дупенце. Сега вече можеше да се обърне към него, със свенлива полуусмивка, но едновременно с това — горда с великолепното си тяло.

Стори му се, че сърцето му подскочи и заседна нейде в гърлото, а членът му мигновено се втвърди. Без дрехите Ева изглеждаше невероятно съблазнителна — гърдите ѝ бяха едри, високи и заоблени, зърната ѝ бяха настръхнали от захлаждащия се въздух, устните — тъмнорозови, коремът ѝ бе леко закръглен, бедрата ѝ — по-сочни, отколкото подсказваха очертанията на роклята, а нежният триъгълник между тях, коприненомек и подканващо съблазнителен, бе обагрен в същия цвят на разтопено злато, както и косата ѝ.

— О, скъпа... — Кристофър бе болезнено възбуден, лицето му се зачерви, а дишането му се учести. — За бога, та ти си неземно красива... — С няколко силни удара той доплува до нея и се спря, дишащ тежко, уловил с ръка мраморния ръб на басейна. Пое си дъх и отново се отпусна във водата. — Скачай! Не се бой! Аз ще те уловя и няма опасност да потънеш.

Ева му се довери и скочи във водата. Ръцете му я посрещнаха, сграбчиха я и я повдигнаха. Облят от хладната водна струя, Кристофър усети топлината, излъчвана от тялото ѝ, само зърната на гърдите ѝ бяха по-студени, когато се притиснаха до гърдите му.

— О, нима водата още е топла! — кокетно се засмя Ева, напълни шепата си и обля шията си, а нежната ѝ кожа заблестя от капките. На него му се стори, че тя искри като огромен брилянт.

— О, господи... — изохка младият мъж, неспособен да удържи ерекцията си, инстинктивно търсец как по-скоро да се слее с нея. — Знаеш ли, уроците по плуване може и да почакаат. — Гласът му бе пресипнал от възбуда. — Защото... не мога, не мога да ти устоя... трябва да го направя, ето, докосни го, виж какво правиш с мен...

Тя усети как коравият му член се притисна към корема ѝ. Не ставаше точно така, както го бе планирала, но Ева винаги се бе

отличавала с умението си гъвкаво да променя решенията си. С вродения си женски усет разбра, че трябва да задоволи страстта му. В следващия миг ръцете ѝ се стегнаха около врата му, краката ѝ се обвиха около кръста му, а той се плъзна леко в нея като ключ в смазана ключалка.

Кристофър се задъха, удивен от допира до горещата ѝ плът, от силата, с която мускулите ѝ го стегнаха и обгърнаха, ала възбудата замъгли погледа му и вече не можеше да мисли за нищо друго, освен как да проникне още... още... по-дълбоко в нея, искаше да гали гърдите ѝ, опиянен от блясъка в очите ѝ. Щом усети първите му тласъци, Ева се притисна още по-плътено към него и го тласна към стената на басейна, обливана от приятната хладка водна струя. Нямаше време за любовна игра, нежни и дразнещи докосвания, страстни целувки. Кристофър не усещаше нищо друго, освен изгарящата нужда да се притиска, да се търка в нея, да я поглъща и да бъде погълнат, забравил за останалия свят, потопен само в страстното, алчно желание да я обладава, да излее семето си в нея и най-сетне да намери покой. Съчетанието от нежните милувки на водата и докосването до гладката, съвършена кожа, бе невероятно, подлудяващо усещане. Твърдата му пулсираща мъжественост я пронизваше по-силно от електрически ток, стигаше до нервните окончания в най-скритите кътчета на тялото ѝ и я разтърсваше в поредица от конвулсии... струваха ѝ се нескончаеми, сливаха се в общ, подлудяващ ритъм, в божествен химн на съвкуплението, сякаш се разтапяше във водата и се сливаше завинаги с него. Струваше ѝ се, че колената ѝ се размекват, че се разтваря, разтваря, за да го увлече по-дълбоко, все по-дълбоко в себе си... Силните му тласъци я заляха като мощна вълна, като вихър, унасящ и двамата някъде нависоко и в следващия миг надолу, надолу, в бездните на страстта... „Ооо...“ Главата ѝ се отметна назад, първият оргазъм прониза тялото ѝ, разпростря сладостните си вълни до всичките ѝ сетива и неусетно затихна, за да стори път на втората кулминация.

Кристофър, който нямаше опит с жени, способни многократно да изпитат божествената наслада на оргазма от един полов акт, не бе на себе си — вътрешните мускули на Ева притискаха, мачкаха, триеха отвсякъде свръхвъзбудената му мъжественост. Мускулите на бедрата ѝ се стегнаха и тя започна да описва кръгове с хълбоците си. Ту го стягаше, ту го отпускаше, а той усилваше тласъците си и се

превръщаше в необуздан дивак. От гърлото му се изтръгнаха нечленоразделни стонове. Сякаш се бе преобразил в неуморно бутало, което яростно се движеше в меката паст на своя цилиндър. При всеки негов тласък от устните ѝ се изтръгваха тихи стенания и когато Ева се разтърси от третия си оргазъм, той усети как тялото му се напруга, за да посрещне приближаващия екстаз.

— О, господи... господи... господи... о... — задъхано избъбри Кристофър, изпъна се и изкрещя с все сила: — Ооо, боже мили... — Напрегна се и избликна като гейзер с такава сила, с такава наслада, че сякаш за миг изгуби съзнание. Краката му изтръпнаха, тялото му се отпусна, отдръпна се от нея и заплува във водата. Дишаше учестено, със затворени очи и опънати ръце, напомнящ за кораб, понесен от течението без мачти и платна.

Ева се облегна на стената на басейна, сърцето ѝ бясно туптеше, макар че не бе толкова изтощена колкото Кристофър. Не помнеше друг път да бе изпитвала три оргазма за толкова кратък интервал. Усмихна се, като си помисли, че ще трябва да го научи на още много неща — той бе надарен с покоряваща жизненост, но нямаше представа как да я използва. Както всички американци, и Кристофър си въобразяваше, че най-важното е колко пъти ще успее да се възбуди, а не начинът, по който се стига кулминацията. „Да, ще го науча — помисли си тя и в очите ѝ блесна игриво пламъче. — Ще му покажа как да се люби бавно, докато желанието стане непоносимо, а удоволствието — безкрайно сладостно.“

Кристофър, успокоил дишането си, се гмурна под водата и изплува на метър от нея. Целуна я по устата, преливащ от благодарност.

— Да, това беше нещо съвсем различно. Ти, ти, скъпа, си несравнима и всички останали жени бледнеят пред теб. — Говореше все още задъхано, а в тона му се долавяше нюанс на обожание. — Накара ме да се почувствам като лъв. Никога досега не съм изпитвал такъв оргазъм... Струваше ми се, че от щастие сърцето ми ще се пръсне. А ти как си?

— Ние успяхме да намерим пътя към душите и телата си — усмихна се Ева. — Но има още да се учим — обеща му тя и отметна мокрия кичур от челото си. — Ти ще ме научиш да плувам, а аз ще ти

покажа как да доставяш удоволствие на жената, така че тя да те моли за още и още...

За миг мъжката му гордост се почувства наранена и той изпита неочакван пристъп на ревност.

— А ти молила ли си за още и още наслади онзи, който те е обучавал в любовното изкуство?

Ева притисна пръст към устните му.

— Сега съм с теб и няма значение кой ме е обучавал. Има значение само на какво аз ще те науча...

Само един поглед бе достатъчен на майка му при завръщането им в Ню Йорк, за да разбере, че вижда пред себе си един напълно щастлив мъж, опиянен от прелестите на сватбеното си пътешествие от Сейшелските острови до златистите плажове на Големия коралов риф край Австралия, от райския индонезийски остров Бали до курорта Баха в Калифорния. „Онази е успяла да омагьоса момчето ми — помисли си мисис Едит Бингъм и спазъм на ревност прободете сърцето ѝ. — Този път май наистина ще го изгубя, и то завинаги!“

— Сега щастлив ли си, Крис? — попита го тя, опитвайки се да потисне острия пристъп на ревност и огорчението от загубата.

Синът ѝ я изгледа замислено, преди да ѝ отговори с тон, много по-сериозен от друг път.

— Досега, мамо, искам да кажа... преди да срещна Ева, въобще не съм знаел какво е да си щастлив. Тя ми дава всичко, което може да пожелае един мъж — компаньонка, приятелка, любовница — как да ти го обясня, тя е жена и половина, при това несравнима. — Засмя се безгрижно и смехът му отекна като зловеща камбана в мозъка на майка му. — Напълно си заслужава името Ева...

Както му бе обещала, той престана да ревнува онзи непознат, който я бе обучил в тънкостите на любовната игра, защото сърцето му преливаше от благодарност към опитната си учителка в любовта. Досега дори не бе подозирал, че сексът може да го дарява не само с физическо задоволяване, но и с покъртителни емоции, защото смяташе, че с всяка нова партньорка той трупа все повече интимен опит и става все по-добър любовник. Едва сега, след нощите с Ева сред тропическите плажове, Лади проумя, че тя не може да понася мисълта

да подчинява живота и страстите си на скучните ограничения, налагани от предразсъдъците на обществото или от забраните на църквата. Ева се подчиняваше само на това, което наричаше *моята съдба, моето предопределение*, и макар отначало да се смееше лекомислено на думите за вярата ѝ в тази съдба, трябваше да признае, че доста от събитията в нейния бурен живот изглеждаха като предопределени от сляпата воля на съдбата. Разбира се, Лади нямаше откъде да научи, че слуша само официалната версия за живота на Ева Черни, поукрасена тук-там с някой пикантен детайл, недостъпен за широката публика. Знаеше само, че когато му обеща да го накара да забрави за всички останали жени на света, Ева спази обещанието си.

Още едно нейно качество го изпълваше с възторг — Ева не го ревнуваше. Естествено бе новобрачната двойка да се движи в строго определен, тесен кръг от приятели — всички техни познати посещаваха едни и същи места, а сред тях почти липсваха жени, с които той да не бе флиртувал в миналото, понякога съвсем мимолетно, но друг път за по-продължителен период, макар това да нямаше никакво значение за Лади Бингъм — „продължително“ за него означаваше три седмици, най-много месец. Ева нито веднъж не му устрои сцена на ревност, нито веднъж не го запита откъде се познава с тази или онази особа, никога не се вживяваше в ролята на засегната любовница или ревнива съпруга.

— Нима си убеден — язвително подметна Джоджо Харингтън, една от бившите му интимни партньорки, — че тя наистина е толкова безгрижна и либерална, колкото изглежда?

— Да не би да се опитваш да я изкараш по-ревнива от теб самата?

— О, я стига, Лади, скъпи, нима трябва да ти обяснявам като на някое недорасло хлапе, че тя е пристигнала тук, на Западното крайбрежие, с добре натъкмени рибарски мрежи, обвята от слава, обаче не толкова като някоя невиджана красавица, колкото като безгрижна покорителка на мъжките сърца. А ти побърза да се уловиш в мрежите ѝ...

Кристофър погледна към съпругата си, изтегната върху жълтия шезлонг на другия бряг на басейна, след което се извърна към бившата си любовница с леко презрителна усмивка.

— Ева притежава всичко, което някога съм се надявал да намеря в някоя жена, дори повече. Нямаш представа колко е приятно, Джоджо, когато се изпълнят всичките ти желания, особено след като животът ти досега е бил само поредица от интимни разочарования.

Когато се отдалечи от шезлонга ѝ, лицето му бе пребледняло от гняв. „Ти нищо не подозираш, скъпа — мислено ѝ се присмя той. — Навремето ми разказваха за теб, че си способна да подлудиш всеки мъж като добре подлютено мексиканско чили, а ти се оказва студено и безвкусно ядене. А Ева може да ме възпламени като динамит, да изтръгне толкова мощен екстаз от слабините ми, че в следващия миг сърцето ми ще се пръсне... а след секунди се възраждам като феникс от пепелта и отново съм готов да се любя с нея. Защото жена ми е способна на такива трикове в леглото, които ти дори не си сънувала, или ако река да ти ги покажа, ще потръпнеш от срам. Но с Ева нищо не е срамно. Когато съм с нея, и двамата захвърляме срама заедно с дрехите от гърбовете си...“

— Ако нещо ти доставя наслада, не може да е грях — беше му казала тя, — освен ако едновременно с това не ти причинява болка, а ние с теб не се оплакваме от никакви страдания, нали? Нека страдат онези глупаци, които се страхуват да се потопят в насладата. Ако бог не е пожелал да изпитваме това райско удоволствие, защо ни е дал чувства и сетива? Наслаждавай се на всичко, което ти давам, както и аз на това, с което ме даряваш. Скъпи мой... това е моят дар за теб, защо и ти да не ми дадеш всичко, на което си способен?

Мислеше се за щастливец, без да се страхува, че пълното щастие се среща необикновено рядко и често пъти всеки мъж е длъжен да се бори за него — за Лади Бингъм това бе нещо, което му принадлежеше по право, още от раждането му. На Ева не се наложи да похаби прекалено много усилия, за да го убеди, че досега му е липсвало последното късче от мозайката, за да се чувства като в райските градини. Струваше му се, че не може да очаква повече щастие от съдбата — или поне така си въобразяваше — когато, след посещението си при своя гинеколог, съпругата му го осведоми, че е бременна. Въодушевен, той я вдигна на ръце и я завъртя във въздуха, зарадван като дете, дочакало жадувания подарък, че дори и тя не можа да съдържа радостните си сълзи.

— Но... — смутено започна мисис Едит Бингъм — макар че тази вест ме изпълва с радост, все пак не мога да скрия, че нещо продължава да ме гложди. Ева не е в първа младост, а при първо раждане на нейната възраст...

— Ева е на тридесет, мамо — нетърпеливо я прекъсна Кристофър, — а ти си ме родила, когато си била на тридесет и четири.

— Да, но ти си най-малкото ми дете. Преди теб вече бях преживяла три раждания.

— Дори и така да е, Ева се радва на отлично здраве. Знам, че има риск, но тя ще се справи.

— Естествено, ще се наложи да престане да се занимава със сделките и компанията си за известно време.

— Ева не е от онези жени, които могат да седят със скръстени ръце. Ще работи, докато може да издържа. Не се мръщи, мамо — успокоително добави Кристофър с онзи привидно небрежен тон, към който прибягваше, за да прикрие раздраженията си. Майка му най-добре познаваше тази особеност в характера на Кристофър, затова побърза да смени темата. Но нито той, нито майка му не подозираха, че Ева пожертва внушителна сума, за да запуши устата както на акушерката, така и на гинеколога, затова никой не съобщи на новите ѝ роднини, че дългоочакваното дете ще се роди не при нейното първо, а при второто ѝ раждане.

Копнееше този път да роди момче, затова, колкото мразеше да си спомня за първото си дете, толкова се гордееше с второто — защото наистина роди син, когото, естествено, нарекоха Christopher Jr^[1].

Това окончателно укрепи позициите пред рода на съпруга ѝ. Знаеше, че Едит Бингъм не е очарована от втория брак на сина си, че предпочиташе първият му брак да не се бе разпаднал — макар отдавна да бе станал безсмислен — защото, както споделяше с дъщерите си, „Барбара поне беше една от нас“. Но се зарадва, когато узна, че най-после е станала баба и че родът се е сдобил с наследник.

— Е, не бъди чак толкова уверена — злобно ѝ подметна Шарлот. — Онази особа е способна на *всичко*.

Ева навлезе в шестия месец на бременността и почти не напускаше вилата си „Парадиз“ („Рай“) край брега на Женевското

езеро — този път грижите за бъдещото ѝ дете за нея бяха по-важни дори и от печалбите на компанията ѝ. Тази сутрин Кристофър бе станал рано, за да хване самолета за Париж — непременно трябвало да се появи на коня си сред игрището на някакъв особено престижен мач, защото Уелският принц обожавал играта на поло. Когато икономът се появи на прага на апартамента ѝ, за да ѝ съобщи, че някаква жена чакала във вестибюла и настоявала за среща, дори заплашвала, че ще извика полиция, ако не бъде приета от мадам Черни, Ева ядосано попита:

— Коя е тази натрапница? И какво иска?

Сигурно е някоя от онези, вечно оплакващи се уволнени служителки от някоя от нейните компании. Или от многобройните бивши обожателки на Кристофър. Сега не бе в настроение да се разправя нито с някоя изхвърлена продавачка, нито с разплакана ухажорка, бременна в третия месец — собствената ѝ бременност ѝ бе създавала предостатъчно проблеми. Когато бе решила да си почива, искаше наистина да забрави за всичко останало, да мисли само за приятни неща, като например за сина си, Кристофър Бингъм V.

— Не ми каза, мадам. Само заяви, че непременно трябва да се срещне с вас, че било от изключителна важност както за нея, така... и за вас. — Икономът смутено се изкашля. — Води със себе си някакво дете.

— Дете! Някое от копелетата на Кристофър?! — Доведете я тук — процеди Ева с ледена интонация.

— Може би сте уморена, мадам. Посетителката каза, че ако не я приемете, нейната история още утре ще прочетете на първата страница на всички жълти вестници.

„Явно е дошла да изпроси по-тлъста сума — сърдито си помисли Ева. — Винаги едно и също... Но кой би се съгласил да го описват на първите страници?“

— Отлично — кисело промърмори мадам. — Доведете я тук.

Когато видя нахалната просителка, красивото ѝ лице се сгърчи от ярост. Ръката ѝ инстинктивно посегна към вазата с бели рози на масичката до шезлонга. Нима точно сега, когато най-последно бе подредила живота си, призраците от миналото отново се надигаха, за да съсипят всичко? Ръката ѝ трепна, но в следващия миг пръстите ѝ се

стегнаха в юмрук, макар да ги скри под масичката, докато успокояваше треперенето на коленете си.

— Изглежда, се познаваме отнякъде — хладно произнесе Ева през зъби. Пред нея стоеше Мери Брент. Ева дори не удостои с поглед детето, хванало ръката на старицата, сякаш погледът ѝ преминаваше през празно пространство.

— О, да, крайно време да си възстановим познанството — изсъска Мери Брент. — Защото удари часът, когато най-последно си длъжна да си поемеш кръста. Доведох ти твоето копеле! — Пусна ръчичката на детето и го тупна по задничето, за да се отпрати към майка си. Момичето залитна от удара и падна. Остана на колене, премествайки изплашен поглед от едната към другата: едната — сгърбена от омраза, другата — най-красивата жена, която някога бе виждало — но с ледена маска вместо лице и упорито избягваща срещата с трепкащите детски очи.

— Ние бяхме склучили споразумение — най-последно промълви ледената маска.

— Никакво споразумение няма между нас. Всички споразумения умряха заедно със сина ми. Аз нямам нищо общо с твоето копеле и не искам нито миг повече да се мотае из къщата ми. Защото копелето си е твое и само твое. Ти си неговата майка, обаче моят син не му беше баща. Тя принадлежи само на теб, на този дом, и затова ще остане тук. — Мери Брент се подсмихна ехидно. Детето примига от зловецата ѝ усмивка. — Искам да кажа, че ще остане завинаги. Защото, преди да дойда тук, потърсих услугите на един достопочтен джентълмен, пастор от лютеранската църква, а тя е клон от моята, от епископалната. Той ще те посещава често, не знам кога — когато сам прецени — и ако не завари детето в нормално състояние, веднага ще ми телеграфира и аз ще позвъня на някой от най-четените вестници. А това никак няма да ти се хареса, нали?

Маската остана безмълвна.

— Ще си поемеш бремето, префинена уличнице, иначе горчице ще съжаляваш. Оставих няколко документа при този пастор и ако не изпълниш това, което ти казах, ще видиш снимката си на първите страници, но този път, без да превъзнасят талантите ти. Помисли си само какво ще стане с втория ти брак, да не говорим за образа, с който се докарваш пред света — фалшив и лукав като лицето ти, намацано с

не знам колко кремове и гримове, червила и пудри. Повече не можеш да пренебрегваш всичко по пътя си и да си играеш със съдбите на хората. Но понеже знам на какви низости и подлости си способна, този път се постарях и се подготвих добре. Ако само веднъж достопочтеният пастор заподозре при поредното си посещение — ти никога няма да узнаеш кога ще бъде, че нещо с детето не е наред, аз съм се заклела пред бога, че ще си изпатиш жестоко.

— Внимавай! — просъска маската. — Аз вече не съм бедна емигрантка, пред която може да разиграваш сцените си!

— Много добре знам коя си! Ти си онази уличница, която подмами сина ми да се ожени за теб и после му натрапи копелето си! Използва го, колкото може, а сетне, за благодарност, го захвърли като мръсен парцал! Даде му доста пари, но не си въобразявай, че нещо е останало от тях. Всичките пари се изпариха.

— Лъжеш! — изкрещя маската.

— Опитай се да си ги върнеш! Ако искаш, можеш да ме замъкнеш в съда!

Ужасеното дете не смееше да вдигне поглед, неспособно да понася омразата, кипяща в двете жени. Само хлипаше безмълвно, сълзите покапаха по дрехата му, а в нажежения му мозък пулсираше ужасяващата истина: тази отвратителна старица, която я ненавиждаше, я бе завела при някаква непозната жена, която за нищо на света не искаше да я приеме. „Татенце... — беззвучно проплака тя — къде си, татко, къде си?“

Видя само как черните лачени обувки се обърнаха и поеха към вратата. Алекс рязко се надигна.

— Не! Не ме оставяй тук! Моля те... не ме оставяй...

— Върви при онази курва, майка ти! — кресна Мери Брент и яростно изскубна пръстите на детето, вкопчени в полата ѝ. — Отсега нататък тя да му мисли. Най-после може малко да се погрижи и за теб.

— Но тя не ме иска... Знам, че не ме желае. Моля те... не ме оставяй. — Знаеше, че дори и най-страшните упреци, и най-отблъскващата студенина са за предпочитане пред ужаса на неизвестното, което се разтваряше пред нея. Крещеше, разтреперена от паника, а сълзите ѝ рукоаха — нейният детски свят се сгромоляса само за миг в краката ѝ. Не можеше да си обясни защо никой не я желаете, никой не я искаше. Какво е сторила, че всеки гледа да се отърве час по-

скоро от нея? Какво ли не опитваше, винаги се стараеше да бъде добра, никога не плачеше, освен нощем в креватчето си, избягваше срещите... Защо, защо никой не я обича? Защо винаги говорят за нея като за някаква вещ? Нещо, за което никой не иска да чуе, никой не желае дори да докосне.

— Оставаш тук и толкоз! — изкрещя Мери Брент. Хвана дръжката на вратата, но се досети за нещо и се обърна: — Но аз няма да те изпусна от погледа си.

Вратата хлопна зад гърба ѝ.

„Спокойно — повтори си Ева, притиснала ръце към слепоочията си. — Само се успокой...“ Затвори очи, пое дълбоко дъх, опита да успокои дишането си. Най-после успя. Протегна ръка и рязко натисна звънеца на масичката, без да удостои детето дори с един поглед.

— Махни се от вратата! — заповяда тя с леден глас, от който момиченцето се сгуши до стената, треперещо, с разширени от ужас очи.

Когато икономът се появи, сепнат от гневното позвъняване, мадам веднага се разпореди:

— Това дете ще остане тук за малко. Заведи го на най-горния етаж, дай му нещо за ядене и намери някаква стая, където да се наспи. Някоя от онези на таванския етаж. После изпрати Хелене при мен.

— Много добре, мадам.

Икономът се приближи към детето, но то уплашено се отдръпна от него.

— Тръгни с него — заповяда маската. — Веднага! — Гласът ѝ съвсем леко се извиси, но нещо в него накара момиченцето да изтръпне. В следващия миг вече се отдалечаваше, послушно отпуснало ръчичка в едрата длан на невъзмутимия иконом.

Ева слушаше хлипанията на детето, заглъхващи по коридора, докато накрая всичко утихна. Остана да лежи на шезлонга, опитвайки се да се овладее. След малко при нея влезе Хелене, възрастната швейцарска икономка.

— В къщата има дете — с усилие заговори Ева. — То ще остане тук за известно време. Ще се нуждае от някой, който да го наглежда. Можеш ли да ми предложиш някого?

— Може би Урсула — неуверено отвърна икономката... — Тя е израснала в многодетно семейство и много добре се разбира с децата.

— Тогава нека тя се заеме с детето. Нека и двете се настанят на най-горния етаж. Не искам да ме притесняват. По-късно ще намеря гувернантка. Ще попитам Жак, той познава хората наоколо.

— Много добре, мадам. — Икономката се огледа. — Има ли багаж това дете?

— Не знам — ядосано отвърна Ева. — Ако няма, се погрижи да й набавиш всичко необходимо. Само я дръж по-далеч от очите ми, разбра ли?

— Да, мадам. — Жената се поколеба. — Как се казва детето?

Ева не отговори веднага, а сетне глухо отвърна:

— Брент, Александра Брент.

Ева не каза нищо на съпруга си. Познаваше го достатъчно добре и знаеше, че той никога не проявява интерес към домакинството. В неговия свят тези задължения бяха предоставени на слугите. Интересуваше го само спалното бельо да е безупречно чисто, ризите — идеално изгладени, а храната — вкусна и поднесена навреме. Освен това тя знаеше, че никой от прислугата няма да посмее да му каже какво се е случило. Ева ръководеше дома си с твърда ръка, както и бизнеса си. Изискваше много, но и плащаше много щедро. „Нека се питат какво е това момиче — каза си Ева. — По-късно ще взема решение. Къщата е огромна, на четири етажа и Кристофър никога не се качва на последния етаж. Той може би дори не подозира, че има четвърти етаж. Никой няма да узнае за детето. Когато се успокоя, ще реша какво да предприема. Но сега трябва да мисля само за бъдещето на сина си. Не бива да се разстройвам от това неочаквано събитие. Най-важното е да съм спокойна и хладнокръвна. Все ще открия някакъв начин, за да уредя този неприятен проблем. *Винаги има изход.*“ С това тя изтри случилото се от съзнанието си.

Няколко дни по-късно Урсула, младо момиче с весело и открито лице, на която бяха възложили да се грижи за Александра, приближи към икономката със загрижено лице.

— Тревожа се за момиченцето — каза тя. — Не иска да яде, не иска да говори. По цял ден седи неподвижно, а нощем плаче безутешно. През цялото време. Никога не съм виждала толкова нещастно дете.

— Има ли играчки?

— Да. Купих ѝ кукла, няколко пъзела и моливи за рисуване, но тя дори не ги погледна.

— Ще отида да я видя.

Алекс седеше на един стол и гледаше втренчено през скосения прозорец. Бе облечена в нова памучна рокличка, а кестенявата ѝ коса бе сплетена на две плитки. Детето беше бледо и някак неестествено спокойно. Икономката пипна челото ѝ, за да провери дали няма температура. Беше хладно.

— Хайде, дете — леко ѝ се скара Хелене, — още не си си изяла закуската. Не обичаш ли овесена каша? Или искаш нещо друго за ядене? Никой тук няма да ти причини нищо лошо, обещавам ти. Урсула ще се грижи само за теб.

Детето остана с наведена глава и нищо не отговори. Двете жени се спогледаха.

— Тя се нуждае от чист въздух — рязко рече Урсула. — Не можем да я държим тук затворена през цялото време. Защо да не може да се разходи в градината?

— Мадам изрично забрани да излиза — остро ѝ напомни Хелене, — а ти си длъжна да изпълняваш заповедите ѝ.

— Но защо да я държим в този затвор? И коя е тя всъщност?

— Не е твоя работа. Имаш хубава работа, нали? Искаш да я задържиш, нали? — Урсула кимна. — Тогава запази любопитството за себе си. Вероятно е далечна роднина на мадам, може би е сираче — каза икономката, опитвайки се да убеди както себе си, така и прислужницата. — Не каза ли нещо за близките си? Не попита ли за някого?

— Не. Нито дума не можах да измъкна от нея.

— Е, ти не говориш много добре английски и тя може би не те разбира. — Хелене се наведе над детето. — Искаш ли нещо? — любезно попита тя.

— Искам да се върна у дома — промълви детето.

— А къде е твоя дом?

— Акация авеню, 27, Саут Уимбълдън.

— Кой живее там?

— Майката на татко.

— А къде е баща ти?

— Мъртъв е... — Детето се разплака. — Тя ми каза, че татко е мъртъв, а тя не ме иска и ме доведе тук. Искам да се върна у дома. Тук не ми харесва.

— А майка ти, къде е майка ти?

— Татко ми каза, че е на небето, но...

— Но какво?

Момиченцето поклати глава. Страхуваше се, че ако спомене за жената на долния етаж, която очевидно не я харесваше, ще я накажат сурово.

— Разбра ли? — обърна се икономката към Урсула и се изправи. — Тя е сираче, бедното малко създание. — Хелене се вгледа в измъченото детско лице, по което безмълвно се стичаха сълзи. — Искаш ли да дойдеш при мен долу в кухнята? Ако се помолим на готвачката, мисис Бюншли, тя ще ти припече филийки и ще ти налее чаша топло мляко. Но трябва да си много тиха. Мадам си почива и не бива да я безпокоим.

— Аз умея да бъда тиха — отвърна детето. — Татко ме научи да не безпокоя никого.

— Тогава да вървим.

Слязоха по задната стълба, която водеше към кухнята. Вътре ухаеше приятно и бе топло. Алекс се отпусна въпреки суматохата в помещението. Мисис Бюншли, готвачката, закръглена добродушна жена, веднага се разшета и след малко постави пред Алекс препечена филийка, намазана с масло и алпийски мед. Алекс изяде две големи филии.

— Тя е била самотна и се е нуждаела от компания — рече готвачката. — Нали така, миличка?

Детето кимна срамежливо и на един дъх изпи млякото си. Чувстваше се щастлива край голямата дървена маса, стоплена не само от голямата печка, но и от ласкавия поглед на мисис Бюншли и успокояващия ѝ глас. От този ден нататък Алекс прекарваше по-голямата част от деня си в кухнята. Мисис Бюншли ѝ позволяваше да изрязва формички от тестото за курабийките и Алекс се чувстваше много щастлива. Понякога помагаше на готвачката да изчисти морковите и да обели граха. Цялата прислуга участваше в заговора и при най-лекия признак, че мадам може да се запъти към кухнята, момиченцето се втурваше по задната стълба към стаята си на

таванския етаж. Алекс харесваше Урсула, която бе доволна, че са я освободили от тежката домакинска работа, и с радост рисуваше с Алекс или двете редяха пъзели. Ала когато за пръв път Урсула ѝ донесе няколко книжки, останали от братчетата и сестрите ѝ, Алекс се почувства на седмото небе от радост.

— Тя знае да чете — сподели момичето с останалите слуги. — Баща ѝ я е научил да чете.

— Тя е много умно дете — обади се мисис Бюншли — и много бързо усвоява всичко ново.

Слугите често разговаряха за Алекс и се питаха защо живее във вилата, но тъй като господарката нито веднъж не попита за нея, всички се съгласиха с Хелене, че е някаква далечна бедна роднина на мадам.

И така Алекс заживя с тези жени, които дотогава не познаваше, но отсега нататък, през следващите няколко години, щяха да изпълват живота ѝ със своите радости и грижи. Коленичила на широкия кухненски стол до прозореца, от който се откриваше приятна гледка към предната градина, момичето гледаше как се разтвори широко голямата предна врата и в градината влезе големият бял фургон с червен кръст отстрани. От задната врата на фургона двама носачи извадиха нещо дълго и го помъкнаха към къщата. След десетина минути те излязоха навън. Под дългия предмет стърчаха крака с колела на краищата им, а отгоре лежеше някаква фигура, увита с одеяло. Щом зърна златисточервената коса, Алекс бързо се отдръпна от прозореца, но в суматохата никой не ѝ обърна внимание. Големият бял фургон потегли по шосето, надавайки протяжен вой.

Малко по-късно Урсула я заведе в кухнята и Алекс забеляза, че в къщата цари необикновено оживление. Икономът Жак, който винаги бе любезен с нея, макар да се държеше на разстояние, я взе със себе си в просторната хладна изба, за да вземат няколко бутилки от лавиците покрай стените.

На плахия въпрос на Алекс той отговори, че в тези бутилки има много скъпо вино, което се нарича шампанско, а бутилките са нужни за празненството по-късно вечерта.

— Да не би някой да има рожден ден? — попита детето.

— Да, точно така и ако си послушна, ще ти позволят да опиташ това вълшебно вино. Това е изключително шампанско — „Дом Периньон“.

Алекс се замисли дали да му каже, че и тя имаше рожден ден преди две седмици, но предпочете да замълчи. Страхуваше се от всичко, което може да привлече вниманието към нея. Докато баща ѝ бе жив, на рождения си ден винаги получаваше подарък и имаше торта със свещички. Ала този път никой не знаеше, че тя навършва шест години.

Алекс седеше кротко до кухненската маса и режеше връзка магданоз, когато вратата внезапно се разтвори и един едър рус мъж се втурна в кухнята с радостен вик.

— Имам син! Три килограма и половина!

Отвсякъде се посипаха поздравления. Кристофър Бингъм възторжено се огледа. Трябваше да сподели с някого радостта си, дори и това да бяха само слугите. Ева беше добре, синът му се роди без усложнения и изглеждаше здраво бебе, а майка му бе искрено щастлива, когато ѝ се обади, за да ѝ съобщи новината — родът Бингъм бе осигурен с наследник.

„Започнах истински да живея от деня, в който срещнах Ева“ — помисли си младият мъж. Погледът му попадна на Алекс, която го гледаше с широко отворени очи и той попита развеселено:

— А ти какво търсиш тук? — Не защото се интересуваше особено, а защото бе щастлив и искаше всички да споделят радостта му.

Настъпи кратко напрегнато мълчание, но Жак се окопити пръв и уверено отвърна.

Тя е дете на една от сестрите на Урсула, сър. За малко е дошла на гости.

— Урсула? — Жак посочи към нервното момиче. — А, да... — Кристофър смътно си спомни, че я бе виждал в къщата. — Добре, налейте и на нея една чашка, за да пийне за здравето на моя син... всички трябва да пият за него, нали, Жак?

— Шампанското е изстудено, сър.

— Добре, много добре... по-късно донесете горе две бутилки, а две отворете тук. Искам всички да запомнят този прекрасен ден.

Алекс отпи от чашата с искряща течност, но мехурчетата подразниха носа ѝ и тя кихна, а Кристофър Бингъм се засмя.

— Мислите ли, че ще спомене за детето пред мадам? — уплашено попита Урсула, когато Бингъм излезе от кухнята.

— Съмнявам се — спокойно отвърна Жак, докато приготвяше подноса с шампанското, за да го отнесе на горния етаж. — В момента не мисли за нищо друго, освен за новородения си син.

— Може би ще трябва да кажем на мадам какво сме казали на господаря за детето — обади се готвачката. — Тя е щастлива майка и сигурно ще бъде по-благоклонна към нас. А освен това, докато тя се върне от болницата, той ще забрави за случката.

Ала не се оказа така. Когато Ева се завърна от болницата с бебето и ги настаниха в луксозно подредената детска стая, Кристофър, без да иска, разлая кучетата.

— Виждала ли си някога по-красиво дете? — възторжено попита той, надвесен над детското креватче. — Никога не съм виждал толкова красиво дете.

— Всички деца изглеждат красиви в очите на своите родители — развеселено отвърна Ева, доволна, че е дала наследник на рода Бингъм и е затвърдила позицията си в семейството. Тя страстно обичаше съпруга си, защото той ѝ бе дал всичко, за което бе мечтала, и сега бе горда, че го е дарила със син и наследник, за който той винаги бе мечтал.

— Не, Кристофър е изключителен! — въодушевено извика баща му. — Отсега се вижда, че ще бъде красавец, а външният вид е много важен, независимо от богатството. А е цяло нещастие хем да си беден, хем грозен, като онова нещастно малко създание, което видях един ден в кухнята.

— Какво създание?

— О, някакво непознато хлапе. Заварих го в кухнята в деня, когато се роди Джуниър. С големи очи и още по-голям нос. Племенница на Урсула.

Ева веднага разбра за кого става дума и побърза да смени темата:

— Какво е това име Джуниър? — механично попита тя, докато трескаво мислеше какво да прави с дъщеря си.

— Така ме наричаха и мен, преди да порасна и да стана Лади. Винаги е имало по един Бингъм Джуниър или Бингъм Младши.

— Не и този път — заяви Ева. — Името на нашия син е Кристофър Бингъм V и всички ще го знаят само с това име.

— Добре — миролюбиво се съгласи той. — Кога ще го заведем в Америка, за да го покажем на мама?

— Веднага щом мога да пътувам.

— Ще го облечем в дантелената риза, в която са били кръщавани няколко поколения от рода Бингъм, а пастор Симбърли ще извърши церемонията.

— Както желаяш, скъпи — съгласи се Ева.

След няколко дни Ева безжалостно уволни не само Урсула, но и Хелене и мисис Бюншли, а на Алекс бе забранено да слиза до кухнята. За сетен път хората, които се бяха отнесли с обич към нея, изчезнаха от живота ѝ и тя отново бе сама. Докато не се появи Нани Уилсън — енергична и умна жена, около петдесетгодишна гувернантка, която бе свикнала да се грижи за деца, чиито родители не искаха да им се пречкат. Тя бе много по-строга от Урсула и не притежаваше майчинската доброта на мисис Бюншли. Много държеше на дисциплината и макар да не бе груба с Алекс, детето не я обичаше. За щастие, не след дълго в живота на малкото момиче се появи мис Патерсън, която се зае с обучението на Алекс и детето отново намери някой, когото да обича и който отвърщаше на обичта ѝ. И докато Нани Уилсън завинаги си остана Нани Уилсън, мис Маргарет Патерсън много скоро се превърна в Патси.

Един ден, когато Алекс седеше на обичайното си място до прозореца, видя да пристигат няколко коли. Слугите сновяха напред-назад с куфари и чанти. Тя разбра, че някой напуска къщата, но този път това не бяха хора от нейния свят, затова не се уплаши, а само попита Нани Уилсън:

— Къде отиват?

— В Америка, където мистър Кристофър ще бъде кръстен.

— И аз ли ще замина?

— Не, ние оставаме тук.

— Само ние ли?

— Ще останат и неколцина от слугите. Някой трябва да ни готви и да пере дрехите ни.

— А мис Патерсън ще продължава ли да идва?

— Разбира се.

— А дамата с червената коса ще се върне ли тук?

— За бога, разбира се, че ще се върне! Тази къща е нейна.

— Тя задава много въпроси — сподели по-късно Нани Уилсън с мис Патерсън, — но да си призная, и аз бих искала да узная нещо за

това дете. Какво ти казаха за него?

— Наеха ме, за да ѝ преподавам уроци, а това е истинско удоволствие за мен, защото детето е много умно и жадно за знания.

— Да, тя е много сериозно малко момиче, необичайно тихо за годините си.

— И много интелигентна. Досега не съм срещала дете, което така бързо да усвоява уроците. За нея ученето е радост.

— Останах с впечатлението, че тя е някоя бедна роднина на мадам.

— И аз така мисля.

След като Алекс се увери, че може да се довери на Патси, тя ѝ разказа как се е озовала във вилата. Тази история озадачи гувернантката. Как е възможно баща ѝ да я излъже, че майка ѝ е мъртва, след като неговата майка — Алекс не я наричаше баба — съвсем ясно ѝ бе заявила, че червенокосата дама е нейна майка (Патси забеляза, че детето до смърт се страхуваше от нея) и съвсем не е мъртва, а е жива и в цветущо здраве.

— Ти няма да кажеш на никого, нали? — попита Алекс. — Не мисля, че тя ме харесва, но не искам отново да ме изпратят някъде другаде.

— Никой няма да те изпрати никъде — твърдо рече Патси. — Ти ще живееш в тази къща, а Нани Уилсън и аз ще се грижим за теб. А аз няма да кажа на никого. Това ще бъде нашата малка тайна.

Алекс разказа на Патси за баща си и за ужасната му майка, която толкова много я мразеше.

— Никой не ме харесва — тъжно каза детето. — Майката на татко ми каза, че съм дете на греха. Сигурно затова никой не ме обича и не ме иска. Аз грешна ли съм?

— Разбира се, че не си. Майката на баща ти е била стара дама, която е имала странни разбирания, това е всичко. Старите хора много често са такива.

— Но ти не си стара, нали? — с надежда попита Алекс.

— Е, не съм съвсем млада, но не съм и стара.

Заредиха се спокойни, безоблачни дни и за пръв път, откакто баща ѝ бе умрял, Алекс се чувстваше щастлива.

Когато след четири месеца пред входа на вилата се появи същата кавалкада от луксозни автомобили, Патси се постара да държи Алекс

далеч от погледа на мадам. Учеха както обикновено от девет до един на обяд, а след това слизаха по задната стълба, за да се поразходят в задната градина. Патси ѝ обясняваше имената на цветята, храстите и дърветата, понякога играеха на гоненица, друг път четяха книги на полянката. Един ден ги повикаха на долния етаж.

— Мадам иска да те види — с важен вид заяви Нани Уилсън. — Облечи най-хубавата си рокля и побързай, защото мадам никак не обича да чака.

Алекс умолително погледна Патси, очите ѝ се разшириха от ужас, а лицето ѝ пребледня.

— Искан само да види как си — успокои я Патси. — Щом види колко си пораснала, ще остане доволна, сигурна съм.

— Ела с мен — помоли я Алекс. — Моля те.

Маргарет Патерсън погледна към Нани Уилсън, която одобрително кимна.

— Може би ще бъде по-добре аз да придружа детето.

Заведоха Алекс в гостната на долния етаж. Червенокосата жена се бе отпуснала в голямо кадифено кресло. В стаята имаше още един възрастен мъж в черни дрехи.

— Това е детето — студено каза червенокосата жена.

Мъжът се усмихна и протегна ръка.

— Значи ти си Алекс. Седни тук до мен, искам да си поговорим.

Алекс погледна към Нани Уилсън, която я побутна и промърмори:

— Върви и се дръж любезно, както съм те учила.

Алекс послушно се приближи към мъжа.

— Я виж ти какво голямо момиче си станала — весело рече той.

Попита я на колко е години, какво учи, какво ѝ харесва да върши, дали се държи като послушно дете и дали всяка вечер си казва молитвите. Алекс усърдно кимаше. Особено подробно я разпита за здравето ѝ: дали се храни добре, дали е щастлива, кой се грижи за нея.

— Нани Уилсън и Патси — отвърна Алекс.

— Виждам коя е Нани Уилсън, а къде е Патси?

Когато повикаха Патси, мъжът също я разпита подробно за живота на детето. Алекс забеляза, че червенокосата жена, която привидно гледаше разсеяно през прозореца, не изпускаше нито дума от разговора.

Когато ги отпратиха и Алекс се върна успокоена в стаята си, чу как гувернантката и учителката ѝ разговарят.

— За какво, за бога, бе този разпит? — учудено попита Нани Уилсън, изпълнена с любопитство.

— Може би той е попечител на Алекс — неуверено отговори Патси.

— Е, щом е така, не бих казала, че се престарава с грижите си към Алекс. — Намръщи се и добави с раздражение: — Не мога да разбера какво става в този дом.

Но Патси мислеше за Ева Черни. Тази жена нито веднъж не погледна детето, нито веднъж не го заговори. През цялото време имаше отегчен вид на човек, принуден да изтърпи някаква досадна, но задължителна процедура. „Хм — помисли си Патси, — може би след малко ще ме повика и всичко ще се изясни.“ Но въобще не я повикаха.

Животът продължи в обичайното русло, разделен на два потока. В къщата имаше две деца, но цялото внимание на прислугата бе посветено на малкия Кристофър. Той също имаше бавачка и гувернантка, но и двете бяха францужойки и му говореха само на френски. Патси, която владееше отлично френски, не обръщаше внимание на обидните им забележки и надменно държание, когато двете с Алекс се разхождаха из градината и се срещаха с двете бавачки, които бавно тикаха голямата детска количка по алеята.

Държаха се с Алекс, сякаш беше от второ качество, въпреки че тя бе добре облечена, с нови и чисти рокли. За дрехите ѝ се грижеше Нани Уилсън. Винаги получаваше вкусна и обилна храна, стаята ѝ бе приятна, но ѝ липсваше родителска ласка. Нани Уилсън бе любезна, но сдържана, защото бе убедена, че малките деца не бива да се разглезват с прекалени изяви на обич. Патси бе съвсем различна и Алекс ѝ даде цялата си любов, която бе взаимна.

Най-щастливи се чувстваха, когато Ева отсъстваше и оставаха сами във вилата. Тогава Алекс можеше, да вдига шум, да тича нагоре-надолу по дървената стълба, да влиза и излиза от кухнята, когато си поиска, да си хапва тайно нещо вкусно, да се смее и да тича на воля из градината, най-често с Куро, пиренейско планинско куче, собственост на градинаря Леон, който не смееше да го доведе във вилата в присъствието на мадам.

Един ден вилата внезапно се оживи. Отново пристигна кавалкадата от автомобили. Слугите бързо разнесоха новината, че мадам отново е бременна, а господарят бе най-щастливият човек на земята. Устроиха голям прием, цялата къща бе залята от светлини, свиреше оркестър, смеховете стигаха чак до най-горния етаж. Най-често се чуваше смехът на мадам, последван от радостното боботене на господаря. Но никой не повика Алекс, никой не се сети за нея, дори и в деня, когато стана на осем години. Момиченцето получи подарък и торта с осем свещички, но край масата бяха само Патси и Нани Уилсън. Както обикновено, нямаше никакъв подарък от мадам.

И тогава всичко се срина. Мадам беше в спалнята си, а господарят бе заминал за Америка, за да участва в голямо състезание по поло в Палм Бийч. В това нямаше нищо необичайно — той често прекосяваше Атлантика, по-често отколкото Патси слизаше в селото. Алекс пиеше следобедния си чай с вкусни сандвичи и кейк, когато до слуха ѝ достигнаха ужасни викове и протяжен вой, сякаш измъчваха някого до смърт.

— За бога, какво става... — Нани Уилсън изтича по коридора и се наведе над перилото. Виковете продължаваха да цепят въздуха. — Случило се е нещо ужасно — каза тя. — Допий си чая като добро момиче, а аз ще сляза долу, за да разбера какво се е случило.

Алекс привърши с чая, но Нани още не се връщаше и момичето тихо се промъкна в коридора. Виковете бяха приглушени, но все още се чуваха. „Сигурно някой се е ударил!“ — помисли си Алекс. Тя се върна в стаята си, взе любимата си книга и седна на любимия си стол до прозореца. Беше се задълбочила в книгата, когато чу викове точно под прозореца. Погледна през прозореца и видя червенокосата жена, облечена в полупрозрачна розова рокля, която се развяваше около нея, да тича боса по чакълената алея, сетне по ливадата към езерото. Тя не спираше да крещи като обезумяла, с разперени ръце и широко отворена уста. Лицето ѝ не приличаше на ледена маска, а бе сгърчено от мъка. След нея тичаха няколко от слугите и Нани Уилсън бе една от тях.

— Тя се е насочила към езерото! — извика някой. — За бога, спрете я!

Един от по-младите лакеи се спусна напърно през ливадата, за да пресрещне обезумялата си господарка.

Алекс остана до прозореца, с разширени от любопитство очи. След малко процесията се върна. Младият лакей носеше на ръце червенокосата жена, ръцете ѝ висяха отпуснати, а лицето ѝ бе мъртвешки бледо. Чуваше се глъчка на различни езици, сетне предната врата хлопна и гласовете стихнаха.

Алекс изгаряше от любопитство, но не посмя да попита нищо. Нани Уилсън често повтаряше, че послушните деца не задават излишни въпроси. Лежеше в леглото, но не можеше да заспи, питайки се какво бе уплашило толкова червенокосата дама.

На следващата сутрин, когато Патси дойде, двете с Нани Уилсън дълго си шепнаха и Алекс дочу откъслечни фрази.

— Никога не съм виждала такава истерия. Мяташе се като обезумяла из цялата къща, разкъса дрехите си, изпочупи всички вази наоколо... и виеше като вълчица... отново и отново. Слугите едва успяха да я удържат.

— Била е в шок — обясни Патси.

— Ние — също. Знам, че това е ужасна трагедия... такъв млад мъж, само на тридесет и осем... такава глупава злополука, но поне е умрял мигновено. Според мен вратът му се е прекършил. — Изпод полупритворените си клепки Алекс видя как Нани Уилсън тъжно поклати глава. — Яздели са с конете толкова бързо по игрището... Разбрах само, че конят хвърлил мистър Бингъм на земята, а сетне го стъпкал с копитата си... — Гувернантката загрижено изцъка. — А тя е в четвъртия месец... може да изгуби детето... — Облиза устните си и многозначително се потупа по челото. — Тези богаташи са доста кекави, не са силни като нас.

На другия ден, когато Патси дойде, Алекс подслуша следващия разговор между двете жени.

— През нощта е изгубила бебето си... спонтанен аборт... още едно момче... горката жена... да загуби съпруг и син... Дано Господ се смили над нея...

Изгубила детето си? Алекс усети как сърцето ѝ се сви. Дали червенокосата жена ще иска да се отърве и от нея? Това означаваше да изгуби Патси, спокойното си безопасно съществуване, да се раздели с тихите безоблачни дни.

Патси забеляза тъжното ѝ лице.

— Какво ти е? — попита тя.

— Не искам да ме изгонят оттук... — прошепна Алекс.

— Никой няма да те гони. Това, което се случи, няма нищо общо с теб, разбираш ли — нищо общо. Станала е злополука, мистър Бингъм е загинал, а мадам е много, много разстроена, защото е загубила бебето си.

— О, така ли! — облекчено въздъхна Алекс. — Помислих си, че тя ще реши, че аз съм взела бебето ѝ и ще ме изгони.

„Едва ли — каза си Патси. — Тя въобще не се сеца за теб.“

— Не, мадам не ти се сърди, но ние трябва да пазим тишина, защото тя е много болна и трябва да си почива.

— Аз умея да пазя тишина — разтревожено отвърна детето.

„Да, при това много добре — помисли си Патси. — Прекалено си тиха. Може би това, което се случи, ще накара Ева Черни да си спомни, че има дъщеря, макар че се съмнявам след всичко, което съм чувала за нея.“

Оказа се права. Ева Черни замина със сина си в Съединените щати, където съпругът ѝ бе погребан в семейната гробница на рода Бингъм. Измина много дълго време, преди да се върне във вилата в Швейцария.

[1] Christopher Junior (Джуниър) или Кристофър Младши. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Швейцария, 1988 година

Новите ѝ разкрития се оказаха прекалено тежък товар за нея. Животът на младата Анна Фаркас напълно съответстваше с постъпките на зрялата Ева Черни — всичките действия на тази забележителна жена бяха подчинени на упорит, целенасочен стремеж към върха. Способността на Алекс да разсъждава логично ѝ помогна да разбере постъпките на майка си в миналото, макар и твърде млада, но притежаваща богатство, дадено ѝ от природата — невероятна красота и изключителна сексуалност.

„Как е могла да постъпи по този начин? — питаше се Алекс и си отговаряше: — Да, могла е, защото тя не ме е харесвала. Ако аз бях на нейно място, сигурно щях да действам различно, но нито лицето ми, нито тялото ми стават за продан. Защо съм толкова шокирана? Защото един от покровителите ѝ е бил руснак? Представители на омразната държава, окупирали Унгария? А другият — агент на унгарските тайни служби? Когато си свалят униформите, те са обикновени мъже, но притежават нещо много ценно, единственото, което е интересувало младата Анна Фаркас — властта. Тя не е имала нито пари, нито благородно потекло, нито други покровители. Имала е само това, с което бог я е дарил — рядката ѝ красота.“

„Не е чудно, че не е искала да ме погледне. Сигурно съм изглеждала жалка и грозна в нейните очи. Все едно Венера от картината на Ботичели да роди горгона. Познавайки майка си — а сега вече я познавам достатъчно добре, разбирам защо е криела миналото си: защото се е срамувала от него, защото е знаела, че то ще отврати обществото, на което тя е продавала козметичните си изделия. Затова официалната ѝ биография започва от 1960 година. Заради това във всички интервюта единственият отговор на въпроси за живота ѝ преди 1960 година е: «Тогаваш била твърде млада и нямам какво да разкажа». Нищо чудно, че красотата е била толкова важна за нея — алфата и омегата на нейния живот. Благодарение на нея тя е

постигнала всичко. И едно нещо, което не е искала. *Мен*. Колко ли е била разярена, когато е разбрала, че е бременна с мен? Но защо не се отървала от мен още във Виена? Освен ако е виждала в мен средство за постигане на целта си... А може би тя ме е ненавиждала, защото ѝ напомням за неща, които е искала да забрави? Дали само заради грозотата ми се отвърщаваше от мен и не искаше дори да ме погледне, или има и още нещо?“

Като дете, изплашено, объркано и смутено, Алекс имаше само едно обяснение за ненавистта на майка си — външния си вид. Мери Brent непрекъснато ѝ натякваше, че е изчадие на дявола, белязано със знака на Сатаната. Алекс с часове се взираше в огледалото, за да открие този белег и накрая стигна до болезнения извод, че белегът всъщност е грозното ѝ лице. Сякаш още чуваше гласа на майката на баща си: „Тя изобщо не прилича на майка си. Все едно че са красавицата и звярът!“. Тогава баща ѝ избухна, както никога дотогава, и кресна на майка си да не е посмяла втори път да каже нещо подобно. Това не я спря, но от този ден нататък тя не говореше за Алекс в присъствието на Джон Brent. Когато Мери Brent я заведе при майка ѝ, Алекс започна да мисли, че е като подхвърлено дете, което никой не обича, защото е грозно и отвратително. Урсула, Хелене и мисис Бюншли бяха изгонени, защото започнаха да се сприятеляват с нея. А Нани Уилсън винаги се мръщеше, когато заварваше Алекс, втренчена в огледалото, и сопнато ѝ заявяваше, че ако не престане да се оглежда, един ден ще види дявола в огледалото.

„Е — въздъхна Алекс, — това винаги е било терзанието на живота ми. Ами ако не е така? Ако се окаже, че тя не е могла да ме понася, и то не заради лицето ми, заради големия ми нос... а защото ѝ напомням за неща, които е искала да забрави веднъж завинаги?“

Алекс стана от стола и възбудено закрочи из малката стая. Подсъзнанието крие неподозирани сили. Тези сили могат да накарат човек да ослепее и оглушее за истината, да изкривят представата ти за света и хората около теб. „Нима съм се лъгала толкова години, като съм вярвала, че тя ме мрази само заради грозотата ми? Може би подсъзнателно съм отхвърляла истината, че това, което не може да понася и ненавижда, съм аз, самата аз!“

Алекс направи това, което правеше само в краен случай. Приблужи се до огледалото и внимателно се взря в изображението си.

Отсреща я гледаше дълго лице с едри кости, високи скули, издължена челюст и голям нос. Очите ѝ не бяха нещо особено — понякога зелени, друг път кафяви, със златисти точки като петънцата по кожата на пъстървата — ала веждите ѝ бяха красиво извити и Алекс никога не се нуждаеше от пинсети. Устата ѝ беше широка, устните — ясно очертани, като изсечени, но като цяло лицето ѝ имаше тъжно изражение. Колко често си повтаряше: „Горе главата, Алекс, не е чак толкова страшно“ — в моменти, когато се чувстваше особено нещастна. „Може би не се усмихвам достатъчно често?“ — запита се тя и се опита да се усмихне. Но усмивката ѝ бе фалшива като изкуствени цветя. Ако една усмивка не е естествена, по-добре да я няма. „А аз не съм от тези хора, които лесно се смеят.“

Обезкуражена, Алекс се приближи до „своето място“ — стола до прозореца, в който бе прекарала толкова много часове в детството си. Какво огромно значение има външността на човек! Никой не се интересуваше дали зад някое обикновено лице не се крие блестящ ум и добро сърце, чувство за хумор или състрадателност. Никой не се вълнуваше от душевните качества, защото всички те оценяват само по лицето. Никой! Майка ѝ притежаваше лице, което бе истинско богатство, и никога не е страдала от липса на ухажори. „А аз не мога да се похваля дори и с един — горчиво се усмихна Алекс. — Ако майка ми изглеждаше като мен, колко ли по-различен щеше да бъде животът ѝ? Сигурно щеше да ѝ се наложи да работи много повече, защото мъжете нямаше да изпълняват желанията ѝ. Щеше ли тогава да има такова непоколебимо самочувствие? Нямаше ли да бъде като мен, лишена от всякаква увереност? Не що се касае за работата ми, защото имам достатъчно високо професионално самочувствие, а за външния ми вид. Аз имам твърде голям успех в работата си, моите неуспехи са свързани само с мъжете.“

„Твоята беда, скъпа Алекс — ѝ бе казал един от малкото ѝ приятели мъже — хомосексуалист, е в това, че не гледаш на себе си като на жена, а само като на личност. Ако не цениш женственото в себе си, как искаш другите да го оценят? Признавам, че не си особено женствена, но пък и аз не съм особено мъжествен. Разликата е там, че аз се приемам такъв, какъвто съм, и правя всичко, което е по силите ми, но ти си решила, че любовта не е за теб, че никой мъж няма да те

хареса, и затова не можеш да предприемеш нищо. Грешка, абсолютна грешка! Ако не се харесваш, тогава опитай да се промениш!“

„По-лесно е да се каже, отколкото да се направи“ — помисли си Алекс. Но Робърт не беше като нея и сексуалните му пориви му помагаша да се измъкне от депресията. „А аз нямам такива. Моето тяло не ме вълнува, за мен то е нещо, което трябва да нахраня, да облека и да поддържам чисто. Мисълта, че някой може да се подиграе с чувствата ми, ме ужасява, а в живота си съм изпитала предостатъчно разочарования. Ала въпреки всичко съм жива. А Крис, който имаше цялата майчина любов, за която съм копняла, е мъртъв... Бог ми е свидетел, че беше необикновено красив мъж. Когато вървеше по улиците, хората се обръщаха след него. Колко доволна се чувстваше тя. А как се страхуваше, да не би да я видят с мен. Много добре, може би я съдя прекалено строго, то толкова болеше, господи, как болеше!“

А сега се стегни! Трябва да продължиш разследванията си. Колкото повече узнаеш, толкова е по-вероятно да откриеш истината, истината, която най-после ще успокои душата ти.“

Следващата стъпка от частното разследване на Алекс за миналото на майка ѝ бе посветена на човека, на когото Ева Черни винаги бе отдавала благодарности, нейния „скъп приятел и учител“ — Хенри Бейли. „Изглежда най-обикновен човек, леко пълен, с ръст под средния — каза си Алекс, докато се ровеше в изрезките от старите вестници, съдържащи хвалебствени статии за империята на Ева Черни. — Но навсякъде го споменават като един от най-ловките бизнесмени в козметичната индустрия. Нима той е създал «Парфюмът на Ева»? Ако е истина, с какво му е платила тя? Пак ли в натура? Или Ева е потърсила услугите му само защото той е бил едно от светилата в парфюмерийната промишленост?“

Налагаше се да овладее поне основните понятия и концепции в парфюмерийната промишленост. Алекс се зарови в наръчници и специализирани издания, описващи технологии, рецептури и статистически данни за производството на парфюми, кремове и червила — в библиотеката на майка си намери десетки заглавия. Но лавината от термини, сложни формули и още по-сложни технологични процедури доста бързо я изтощи — оказа се, че е доста трудно да се проникне в царството, където свещенодействат творците на красотата. Преди да осъзнае, че е навлязла дълбоко в напълно непознатата за нея

тематика, младата жена неусетно се запали по изумителните възможности на тази загадъчна наука. Например не знаеше, че според хипотезите на някои историци на древността Клеопатра е написала първото ръководство за поддържане на красотата, че гръцките куртизанки, така наречените хетери, са използвали козметичните препарати като знак за принадлежност към тази професия, че в италианския Ренесанс жените са стигали дотам, че са боядисвали зъбите си. Но откритието на „Изкуството на любовта“ от Овидий бе истински шок за нея. И то не защото Ева притежаваше книга с еротични стихове — очевидно книгата бе четена многократно, тъй като бе изпъстрена с коментари по полетата. Това за Алекс беше истинско кощунство, защото за нея книгите бяха като живи същества, ала трябваше да признае, че забележките на Ева бяха много точни. В полето до думите: „Не ти ли казах аз: спри да боядисваш косата си. Ето, че сега не ти остана какво да боядисваш“ бе написано: „Щеше да има какво да боядисва, ако беше използвала моите бои за коса“.

Алекс се усмихна. Никога не бе очаквала, че Ева Черни има чувство за хумор. Вдигна глава от книгата и унесено се загледа през прозореца. „Аз изобщо не съм я познавала — помисли си тя. — Тя е моя майка, но за мен е като напълно непознат човек.“

Алекс се зачете в една книга, описваща използването на козметични препарати в ранното Средновековие. Църквата се е противопоставяла на всякакви разкрасяващи средства и е проповядвала, че те са намеса в божии дела. Сякаш чуваше зловните думи на Мери Брент. Бе толкова унесена, че не чу гонга за обяд. Макс влезе в библиотеката, погледна я и поклати глава.

— Взимаш си дневната дажба от печатно слово? По-добре е, отколкото наркотици, нали?

— Знаеш ли, че за Чосър една жена е била красива, ако не си скубе веждите — погледна го Алекс.

— Не знаех, но сега вече го знам.

— Нямах представа, че майка ми притежава такава великолепна колекция от книги, но не е чудно, защото никога не са ме пускали свободно в тази стая. Ето още една книга „Полезни съвети за дамите“ от сър Хю Плат, издадена през 602 година. В нея прочетох: „За да имате красиво и бяло лице, измийте го с розмарин, сварен в бяло вино“. Не е ли прекрасно?

— Зависи от това, дали се каниш да изпробваш тази стара рецепта за разкрасяване.

Той видя как лицето ѝ се вкамени, но Алекс бързо се съвзе и сви рамене.

— А защо не? Ако има ефект...

Обикновено Макс не коментираше външния вид на Алекс. Тя знаеше, че той не я възприемаше като жена и не обръщаше внимание на физическите ѝ недостатъци. Често се шегуваше с „големия ѝ мозък“, ала понякога ѝ ставаше болно, че за него тя все още беше някогашното уплашено и самотно момиченце. Обаче сега Алекс се замисли дали наистина е толкова грозна и отблъскваща и че може би си струва да се заинтересува от мъжкото внимание. Например от страна на Макс. За пръв в живота си тя го погледна по друг начин. Не като нейния стар приятел Макс — милия, любезния и внимателния чичо Макс, а като Макс Фабиан — страстен, привлекателен и чувствен мъж.

— Какво става? Да не би да ми е пораснала още една глава?

— Не... извинявай. Просто си мислех... — Алекс се смути и почувства как се изчервява.

— Винаги се изчервяваш, когато си объркана. — Той се приближи до бюрото, застана зад нея и я обгърна с ръце. Тя се втрени в ръцете му и за пръв забеляза златистите косъмчета по тях. Ръцете му бяха силни, но с дълги и фини пръсти. Бе толкова близо до нея, че усещаше топлината на тялото му и уханието на „Кристос“, най-добрият мъжки одеколон за след бръснене на Ева.

— Хммм... много интересно — промърмори той, — но аз дойдох да те помоля да ми правиш компания за обяд. Мойра замина за Женева, Памела отиде на църква, а ти знаеш, че мразя да се храня сам. Преди да отида в колежа, цялото семейство винаги се събираше около масата. — Гласът му, както винаги дълбок и плътен, изпълваше стаята. Алекс за пръв го възприемаше като мъж и това я смущаваше.

Тя напрегнато се усмихна и сведе поглед към книгата. Обля я гореща вълна и сърцето ѝ се разтуптя. „Е — иронично си каза Алекс, — инстинктът за размножение е вторият по сила след инстинкта за самосъхранение. Мислех си, че съм лишена от сексуалност, но, изглежда, съм се лъгала. Просто несъзнателно съм я потискала.“

— Можем да обядваме тук, ако искаш — предложи Макс. — Както в миналото, спомняш ли си? Когато зубреше за някой изпит и нямаше време да се храниш. Носех ти студени закуски и ги ядохме направо от подноса.

— Не съм гладна — замислено отвърна Алекс. Това също ѝ се случваше за пръв път. Никога не бе страдала от липса на апетит.

— Аз пък съм гладен. Можеш да си седиш и да ме гледаш. Ще позвъниш ли да донесат нещо за ядене?

Алекс неохотно натисна звънеца. Предпочиташе Макс да обядва в трапезарията и да я остави насаме с мислите ѝ. Само едно малко отклонение от обичайното и ето какво се получава — една малка дупка може да срути цяла стена. Но Макс беше много наблюдателен. Ако забележи изпуснатата нишка, ще се залови за нея, докато не разплете цялата плетка. Не биваше да се издава. Но Макс вече бе започнал да различава случая.

— Докъде стигна с разследването си? Каза ли ти Питър Брюстър нещо ново за Ева Черни?

Алекс го зяпна смаяно.

— Нима си ме следил?

— Разбира се, че те проследих. В моите задължения влиза да се грижа за интересите на Ева Черни и компанията ѝ и да я защитавам от евентуални неприятности. Твоите разследвания може да се отразят зле върху имиджа на компанията. Естествено, че ще те проследя! Ездачите обикновено забравят, че някой трябва да чисти оборския тор след тях!

Алекс гневно го изгледа.

— Ева Черни е моя клиентка, аз съм неин адвокат и защитавам интересите ѝ! — повтори той.

— Не само нейните, но и своите!

— Хайде стига, хлапе. Аз съм Макс, забрави ли? Откакто си се върнала от Лондон, приличаш на някой фокусник, който е извадил от магическата си шапка горещи картофи, вместо очакваните сребърни топки. — В следващия миг продължи с по-мек тон. — Май те настъпих по мазола, а? — Протегна ръце към нея с дланите нагоре. — Ако си се опарила с горещите картофи, защо не ми позволиш да ти помогна? Все пак имам повече опит от теб. — Усмихна ѝ се и Алекс смутено извърна очи от топлия му проникателен поглед. — Твоята

глава пращи от знания, но в графата жизнен опит би трябвало да напишеш: „Никакъв“. Прав ли съм?

— Всъщност ти на чия страна си? — ядоса се тя.

— На тази, която ми осигурява хляба и маслото — ухили се Макс и небрежно сви рамене.

Но Алекс нямаше намерение да се предава. Чувстваше се уязвена, че той ѝ вярваше толкова малко и бе наредил да я следят.

Макс сякаш прочете мислите ѝ и меко заговори:

— Това, което правиш, е и моя работа и ти добре го знаеш. И така е, откакто те залових да крадеш книги от библиотеката на майка си. — Той се засмя. — Никога не бях виждал толкова уплашено лице.

— Помислих, че влиза майка ми.

— Тогава ние сключихме споразумение, забрави ли? Аз ти обещах, че няма да те издам, а в замяна ти ми се закле, че повече няма да взимаш книги без позволение.

— Да, спомням си. — Устните ѝ се изкривиха в лека усмивка.

— Аз се грижа за теб от десетгодишна, така че защо да не продължавам и сега?

— Защото сега съм с дванадесет години по-голяма — възрази Алекс.

— И аз съм с дванадесет години по-голям. Звучи ми като онази песен: „Ти си станала навик за мен“ — запя Макс с приятния си баритон.

Алекс прихна. Макс винаги успяваше да се измъкне от неловките ситуации — отново заговори като стар и доверен приятел. Но щом посегна да хване ръката ѝ, тръпка полази по гърба ѝ. Успя да се овладее и с нищо не се издаде, като си помисли с благодарност за годините на изолация, когато бе усвоила изкуството да прикрива чувствата си.

— Да, нека си останем добри приятели — замислено промълви младата жена и побърза да отдръпне ръката си от неговата, защото в този миг Жак, икономът, се появи на вратата.

— Би ли ни сервирал обяда тук, Жак? Ще се обслужваме сами.

— Много добре, сър.

— А сега — продължи Макс, — нека се върнем към темата на нашия разговор: защо се ровиш в миналото на майка си?

— Защото е изпълнено със загадки.

— Звучи ми също като отговора на прочутия алпинист Джордж Малори. Когато го попитали защо държи на всяка цена да изкачи връх Еверест, той отвърнал: „Защото този връх се изпречва пред погледа ми“. Баща ми криеше в бюрото си пистолет „Люгер“, взет от един убит германец, но аз никога не съм посягал към него с намерението да се самоубия.

— Не мога да ѝ простя, преди да разбере какво точно я подтикна да иска прошка от мен.

Макс замислено я изгледа. Алекс се опита да издържи погледа му — умен и пронизателен, който сякаш проникваше до дъното на душата ѝ, до най-съкровените ѝ мисли. Смуцаваха я топлиите му кафяви очи, фините му мигли, мъжествената красота на лицето му. Дали другите жени можеха да устоят на този поглед?

— Добре — кимна той след дълго мълчание, — няма да те спирам, защото вече си се увлякла в твоите... разследвания и при това си стигнала доста далеч. Но даваш ли си сметка какво разочарование може да те очаква, когато приключиш с ровенето в миналото на Ева? Не е изключено да разкриеш горчиви истини, с които да не можеш да се примириш.

— Да.

— Така... И какво ще предприемеш сега? Най-добре е да споделиш с мен плановете си. Може би няма да ти бъде полезен за периода преди 1967 година, но за следващите години от живота ѝ знам повече от всеки друг. Нали ще ми се обадиш, когато насочиш вниманието си към този период? Но те предупреждавам, Алекс, че ще продължа да те следя, защото не съм уверен, че няма да направиш нещо лекомислено, което може да има непоправими последици. Всички знаем, че майка ти е изградила плътна стена, зад която крие миналото си от всеки любопитен поглед, особено по-ранните си години. Мога да ти бъда много полезен, защото и аз съм се опитвал, при това неведнъж, да проникна зад тази стена, но винаги съм получавал студен отказ. — Макс леко смръщи вежди. — Очевидно съществуват доста сериозни причини, за да крие Ева миналото си с такава ревност. А сега, моля те, бъди отново добро момиче и се постарай да удовлетвориш любопитството ми. Ако споделиш с мен разкритията си, аз ще ти гарантирам неограничен достъп до сведенията, с които разполагам. — Усмихна ѝ се разбиращо. — И се

постарай да не си опариш пръстите с горещите картофи, разбрахме ли се?

Но вместо варени картофи Жак им сервира превъзходна пъстърва в сос с много хрян и докато с наслада се хранеха, Алекс му разказа за срещата си с Питър Брюстър. Макс не я прекъсваше, слушаше я внимателно, и когато тя свърши, той остана за известно време мълчалив, отпивайки от отлежалото „Монтраше“.

— И така — най-после заговори адвокатът, — всичко, което ми разказа, ми звучи напълно достоверно, като се има предвид характерът на майка ти, с едно изключение — не ми се вярва да е била двоен агент. Тук нещо не ми вдъхва доверие, защото Ева Черни никога не се е интересувала от политика. Пет пари не е давала за Унгария — нито сега, нито пък в миналото, или поне аз си мисля така. Защото през целия си живот Ева Черни се е интересувала само от себе си. В този смисъл тя е истинска космополитична личност, гражданин на света, а не на една отделна страна. И освен това винаги се е отличавала с необикновено реалистичния си начин на мислене и действие. Използва всичко, с което разполага, за да постигне целите си. Разбира се, тя далеч не е първата личност, която проявява склонност да открадне чужди идеи, за да ги представи като свои. — Алекс изтръпна от пронизателния му поглед. — Но не това те безпокои в нейното минало, нали? Нито фактът, че е била метреса на един комунист и на един агент от унгарските тайни служби? За теб най-важното е да разбереш кой от тях е истинският ти баща. Нали съм отгатнал правилно?

— Ако въобще е някой от онези трима мъже в нейния живот, за които едва отскоро имам някакви сведения.

— Трябва да попиташ самата нея.

— Ще я попитам, но след като узная всички факти.

Отново настъпи неловка пауза.

— Е, това е нещо, с което сама трябва да се справиш, дете. Аз мога само да ти кажа, че за мен няма значение кой е баща ти. Ти си си ти и това е най-важното.

— За мен Джон Брент ще си остане мой баща. Дори и той да не е биологическият ми баща, той е единственият баща, който съм имала. Дори и да разбере чия дъщеря съм всъщност, това няма да промени нищо.

Макс замълча. „Така си мислиш сега — каза си той. — Трябва непременно да съм до теб, когато откриеш кой е баща ти.“ Алекс си въобразяваше, че може да се справи с всякакви емоции, но той я познаваше по-добре, отколкото самата тя се познаваше и знаеше, че ще ѝ бъде трудно. Макс бе убеден, че и десет академични степени да притежава един човек, това не означаваше, че винаги ще постъпва разумно. Алекс бе разумна жена, но не и когато се касаеше до майка ѝ. Не биваше да си губи времето и да се измъчва с подобни разследвания.

— Добре — отвърна той и я изгледа по-весело, — откъде предлагаш да започнем?

— Сега ще се заема със следващите години от живота ѝ, годините на Хенри Бейли, както аз ги наричам, или периода, когато е създала „Парфюмът на Ева“.

— Това е периодът от 1961-ва до 1963-та, няколко години преди аз да постъпя в компанията. Майка ти имаше негова снимка на стената в кабинета си, но преди много години един ден снимката изчезна.

— Познаваш ли някого от онзи период?

— Знам много малко, само това, което понякога майка ти е споделяла с мен, но познавам един човек, който знае повече. — Той се усмихна, като видя как лицето ѝ грейна от любопитство. — Говоря за главния парфюмерист на Хенри Бейли. Старецът се казва Жан Верние. Той е швейцарец също като Бейли и сега живее в една вила в кантона Юра.

— Откъде знаеш всичко това?

— Майка ти му изплаща пенсия.

Макс поклати глава, когато видя изненадата, изписана на лицето ѝ.

— Разбираш ли... ти сигурно мислиш, че тя отдавна е забравила всички, които са били свързани с този период от живота ѝ. А вместо това през последните двадесет години тя му изплаща доста щедра пенсия. От собствения си джоб, защото Жан Верние бе служител на корпорацията на Хенри Бейли и оттам също получава пенсия. Мисля, че именно този Жан Верние е помогнал на Ева да създаде „Парфюмът на Ева“ и по този начин майка ти му засвидетелства своята благодарност. Тя спечели милиони от този парфюм, така че може да си позволи да му плаща по двадесет хиляди швейцарски франка на година.

— Кога ще мога да го видя? — попита Алекс.

— Веднага щом уредя срещата. Какво да му кажа за теб? Както каква да те представя? Съмнявам се, че той е чувал за теб.

— При срещата си с Мериън Джилкрайст казах, че съм журналистка, която пише биография на Ева Черни.

— Отлично. Ще отидем заедно, за да изглежда по-представително.

— Ще ходиш с нея в Юра? — ядосано възкликна Мойра. — Защо, по дяволите?

— По работа — невъзмутимо отвърна Макс.

— Откога Алекс Брент започна да се намесва в бизнеса?

— Откакто и ти — пошегува се той и небрежно я целуна по бузата. — Чакай ме.

— Защо имам чувството, че тези двамата са намислили нещо? — мрачно каза Мойра на Памела, докато двете гледаха как червеният мерцедес се отдалечава по пътя.

— Макс и Алекс? О, те са като близнаци, толкова близки, колкото им позволява тяхната платонична връзка.

— А какво друго може да има един мъж с жена като Алекс Брент? — презрително подметна Мойра. — Тя прилича на товарен кон.

— Външният вид не е всичко — студено отвърна Памела. — Алекс е изключително умна и фина, но няма самочувствие като жена и затова е виновна единствено майка ѝ.

— Ева си знае работата.

— Алекс има много красиви очи — заяви Памела, — а кожата ѝ е безупречна.

— Да, но е безцветна.

— Защото използва само сапун и вода. Ако си сложи малко руж и пудра, ще изглежда съвсем различно, защото тя има прекрасни скули.

— Едва ли с този нос — презрително сви устни Мойра, която се придържаше към максимата, че „Една жена трябва да използва всякакви средства, за да подчертае хубавото в себе си“. — И двете използват грим и съвсем не изглеждат зле.

— Съмнявам се, че ако не го правехме, щяхме да можем да се сравняваме с Алекс.

— О, за нея най-важното е умът. Честно казано, не разбирам какво прави тя тук. Дори аз съм по-често с Ева, отколкото дъщеря ѝ.

— Крис беше неин брат...

— Наполовина брат.

— Ева е майка и на двамата. Знам, че Алекс бе много привързана към Крис, както и той към нея.

— Защо, за бога?

— Ако сама не го разбираш, няма защо да ти обяснявам.

Памела излезе и се върна в параклиса, където бе изложен бронзовият ковчег с тялото на Крис. Скоро щяха да го затворят, а сетне да го изгорят и тогава тя наистина щеше да остане сама. Поне дотогава искаше да бъде с него. Но щом отвори вратата на параклиса и влезе в полутъмното помещение, осветявано само от слабата светлина, процеждаща се през цветните стъкла, младата жена забеляза някаква фигура, коленичила пред ковчега, отрупан с цветя. Жената бе в черно, с плътен воал. Когато Памела приближи до ковчега, жената чу тихите ѝ стъпки и извърна глава. Под воала проблесна златисточервена коса. Памела застина на място. Двете жени дълго време не откъсваха поглед една от друга. Най-после Ева, без да отрони дума, тихо сведе глава, сякаш признаваше правото на Памела да бъде до любимия си.

Жан Верние живееше в малка спретната къща само с най-голямата си дъщеря, останала вдовица, чиито деца живееха другаде. Той се оказа доста стар, прегърбен от годините и сбръчкан като кора на старо дърво, а очите му леко сълзяха.

— Вече не вижда добре, но все още чува — обясни дъщеря му. — Артритът му причинява много страдания и ще ви помоля да не го изморявате с дълъг разговор. Обича да крачи из стаята, докато разговаря, а това е болезнено за него, макар че с удоволствие приема посетителите, изпратени от мадам.

— Благодаря ви — кимна Алекс. — Няма да се бавим много.

Дъщерята се наведе до ухото на стареца.

— Дошъл е мистър Фабиан от компанията заедно с една млада дама, която пише биография на Ева Черни. Те искат да им разкажеш

как си създал „Парфюмът на Ева“.

Старецът кимна и нетърпеливо махна с ръка.

— Не съм глух.

Малката стая на долния етаж, с изглед към улицата, миришеше на лекарства и застоял въздух.

— Значи... вие сте мосю Фабиан — усмихна се старецът. — Помня името ви от чековете, които получавам. Надявам се, че не сте дошли да ми съобщите, че ги спирате. Не знам как ще се оправям без тях. — Замъглените му очи се втренчиха напрегнато в лицето на Макс.

— Не, не съм дошъл с такава цел. Чековете ще ви се изпращат редовно, докато сте жив.

Жан Верние кимна разбиращо.

— Сигурен съм, че мадам няма да ме забрави. А коя е дамата с вас?

Макс представи Алекс с истинското ѝ име и му обясни, че тя се интересува от живота на Ева Черни и подготвя биографична книга за нея.

— За нея ще бъде много интересно да чуе какво ще ѝ разкажете за създаването на „Парфюмът на Ева“.

— А... да, този парфюм! В живота си съм създал много парфюми, но този ми отне най-много време и ми създаде най-много главоболия. Толкова бе трудно!

— Но е съвършен — похвали го Макс. — И до ден-днешен това е най-добрият парфюм на компанията.

— Радвам се да го чуя, защото създаването му струваше ужасно много пари. Бе похарчено цяло състояние, но мосю Бейли ми каза, че съм длъжен да направя това, което мадам Черни иска... и аз го направих.

— Идеята за парфюма нейна ли беше? — обади се Алекс.

— О, да, идеята беше нейна... ароматът беше отдавна в главата ѝ. Нямахте представа колко сложно се създават парфюми, нито пък се интересувахте. Тя знаеше, сякаш си го бе записала тук — той почука с пръст по челото си, — че този парфюм може да се направи и точно ми описа какво трябва да постигна. Можете ли да си представите с какви трудности се сблъсках! Един парфюмерист също може да измисли идея за нов парфюм, но той ще иска да узнае какви са съставките му. А тя не ги знаеше. Е, имаше представа какво в най-общи линии трябваше

да съдържа парфюмът, но нищо не можеше да ми каже за пропорциите. Тя не беше учен, действаше по инстинкт и гениално улучваше точно това, което трябваше. Няколко месеца не успях да постигна желаното от нея. Всеки нов нюанс тя отхвърляше с думите: „Близко е, но не е точно това, което искам“. Тя губеше търпение, а и аз не бях от най-спокойните. Тежък характер има тази жена... — Старецът поклати глава. — Не съм срещал по-властен характер, но това, което искаше, както ми казваше тя, било есенцията на всичко женствено. Питам ви как може да се направи парфюм само с това обяснение! — Той се усмихна, разчувстван от спомените. — Ето как работехме: при всяка промяна в аромата тя го помирисваше, слагаше си малко зад ушите, правеше няколко крачки из стаята и сетне казваше: „Прекалено е агресивно. Това, което искам, е аромат, който да се разнася около жената и всички около нея да бъдат очаровани“. Аз отново сменях пропорциите, отстранявах бергамота и добавях жасмин или обратното и тя отново го изпробваше. Преди да получа одобрението ѝ, създадох двадесет и седем аромата. Двадесет и седем!

— Сега продаваме поне шест от тях — обади се Макс.

— Разбира се — просто рече старият мъж. — Ароматите на Верние винаги са били превъзходни.

— Но „Парфюмът на Ева“ се свързва само с името на Ева Черни — изтъкна Алекс.

— О, да. Това е естествено. Можете ли да ми кажете името на човека, който е създал „Шанел 5“? Или „Арпаж“? Освен това този парфюм е наистина нейн. Аз го създадох, но изцяло под нейно ръководство. Нейният непогрешим усет за съвършенство се оказа от решаващо значение. Ако можехте да видите как грейна лицето ѝ и как се зарадва, когато ѝ поднесох последния аромат! — Жан Верние въздъхна. — Това бе голям ден за нас... Тя танцуваше и пееше, прегръщаше ме и ме целуваше...

— А каква бе ролята на мосю Бейли? — попита Алекс, когато старецът се успокои.

— Той даваше парите. Той вярваше в нея и бе убеден в успеха ѝ.

— И какво стана после?

— Това беше като комета на небосклона. Тя беше велика жена и мосю Бейли го бе разбрал от самото начало. Беше изключително горд с успеха ѝ — та нали мадам беше негово протеже...

— И негова любовница?

— Така се говореше, но аз не го вярвам. Мосю Бейли я обичаше като дъщеря, защото мадам беше като олицетворение на мечтите му. Собствените му деца не се интересуваха от компанията. Но мадам притежаваше усет, смелост и въображение... Той виждаше в нея нещо от своята младост, защото, когато са се запознали, той е бил с тридесет години по-стар от нея и е знаел, че скоро ще умре.

— Болен ли е бил? — изненадано попита Алекс.

— Да, от рак на костите. Именно затова избра мен да създам „Парфюмът на Ева“. Силите му отпаднаха, това бе последната година от живота му, беше отчаян и ако не беше мадам да му вдъхне желание за живот, може би щеше да умре по-рано. Мадам Бейли знаеше това. Тя не само че не се сърдеше, но дори одобряваше посещенията на мадам Черни, защото те поддържаха духа му. Мадам Черни бе с него до последния му час.

От погледа на Макс не убугна изненадата, изписана на лицето на Алекс.

— По-късно, когато се пенсионирах, мадам Черни нареди всяка година да ми изпращат кошница с лакомства от ресторанта „Максим“ в Париж — тя помнеше колко много обичам вкусната храна и отлежалото вино, а всеки месец получавах солиден чек. Създаването на „Парфюмът на Ева“ ми струваше много месеци напрегнат труд, но бях многократно възнаграден.

Старият мъж кимна, доволен от себе си и от своята благодарна покровителка.

По пътя на връщане към Женева Макс я попита:

— Май открихме още едно от лицата на Ева?

— А колко са те?

— Послушай съвета ми, хлапе. Опитваш се да представиш всичко в черно и бяло, а целият живот на майка ти е обагрен в пъстри тонове като цветен филм. Трябва или да смениш филма, или да си купиш нова камера.

— Виждам я такава, каквато бе към мен. Помниш ли какво каза старецът — че тя го е прегръщала и целувала, когато е постигнал това, което е искала? Е, позволи ми да ти кажа нещо. Майка ми никога не ме е докосвала. Знаеше ли това? Никога не ме е прегръщала, нито ме е

целувала, дори ръка не ми е подавала! А ти ми говориш за някакви си цветни филми!

„О, господи! — каза си Макс. — Черната буца на обидата още е заседнала като камък в сърцето ѝ. Как, по дяволите, да разбия този камък?“

— Слушай, хлапе — търпеливо поде той, — майка ти е постъпила толкова сурово с теб, защото е искала да прикрие миналото си. Първите ѝ години в Унгария очевидно са били непоносими за нея, а ти не бива да забравяш, че си била зачената точно там. И който и да е бил баща ти, със сигурност е играл важна роля в тогавашния живот на майка ти. За съжаление, ти ѝ напомняш за нещо, която тя отчаяно се е мъчила да забрави, и то до такава степен, че дори не е искала да те вижда, искала да е да забрави деня, в който си родена.

— Тогава защо сега ме моли за прошка?

— Това не мога да ти обясня. Трябва да попиташ нея. И колкото по-бързо, толкова по-добре. Погребението е вдругиден. Времето отлита като уханието на парфюм.

— *Парфюмът на Ева* — горчиво кимна Алекс. — Сякаш усещам този противен аромат.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Ню Йорк, 1965–1967 година

Когато научи за умопомрачителната реакция на Ева при смъртта на съпруга ѝ, Едит Бингъм незабавно се погрижи тази новина да не стигне до вестниците. За щастие, по това време най-голямата ѝ дъщеря Шарлот се оказа в Париж, за да обнови гардероба си. Едит ѝ се обади по телефона през океана и заповяда на дъщеря си да замине за Швейцария и да се погрижи за овладяването на деликатната ситуация.

— Никакви изключения, Шарлот. До мен стигнаха слухове, че са дали на Ева успокоителни, защото се опасявали, че може да посегне на живота си.

— Мили боже!

— Да, положението в швейцарската вила на Ева е много тревожно. Не желая смъртта на единствения ми син да се превръща в евтина вестникарска сензация, и то само защото той прояви липса на здрав разум, като избра онази особа за своя съпруга. Затова изпратих Едуин Морис да се заеме с лечението ѝ. Той е мой личен лекар от тридесет и пет години и на него винаги може да се разчита. Едуин ще реши дали Ева е в състояние да пътува през океана, за да присъства на погребението на съпруга си. По-добре да е тук, при мен, за да мога да се грижа за нея, тъй като три хиляди мили са твърде голямо разстояние и всичко може да се случи. Разчитам на теб, Шарлот, за да уредиш всички проблеми. Разбираш какво искам да кажа.

— Да, много добре те разбирам, мамо.

— Знам, че ти не я харесваш, но трябва да се отнасяме по-снизходително с нея. Очевидно тя много тежко преживява смъртта на Кристофър.

— Нима ние не страдаме?

— Да, но ние знаем как да се държим при такива обстоятелства. Не бива да забравяме, че тя не е една от нас. Чувала съм, че унгарците са много емоционални. Уредих самолет за вас двете и ви очаквам. О, да, Шарлот, щях да забравя...

— Да, мамо?

— Погрижи се траурните ѝ дрехи да са благоприлични.

Когато Шарлот пристигна във вилата в Швейцария, ѝ съобщи, че снаха ѝ е под действието на силни успокоителни лекарства, а до леглото ѝ дежурел нейният швейцарски лекар. Шарлот му каза, че от Америка ще пристигне семейният лекар на фамилията Бингъм, за да се погрижи за Ева и да я придружи до Щатите.

— Тя в състояние ли е да пътува? — попита Шарлот.

— Зависи кога искате да тръгнете.

— Най-рано вдругиден сутринта, защото погребението на брат ми е в петък. А сега мога ли да я видя?

— Ако желаете.

Ева лежеше в безсъзнание в огромното двойно легло, което бе споделяла със съпруга си. Лицето ѝ бе бяло като восък, а китките ѝ бяха превързани с бинтове.

— Мислех, че тя се опитвала да се удави в езерото — каза Шарлот.

— Да, но когато ѝ попречиха, си преряза вените. Счупила една чаша в банята, но за щастие шумът привлякъл вниманието на слугите и така я спасили.

Шарлот с любопитство изгледа снаха си. Досега не вярваше, че Ева Черни се бе омъжила по любов, макар да знаеше, че Кристофър беше безумно влюбен в нея. Изглежда, бе сбъркала. Но въпреки това Ева Черни проявяваше неприятна склонност към мелодрами. Дано да успее да се съземе за погребението. Трябваше непрекъснато да я наблюдават, иначе можеше да предизвика нежелателни усложнения.

— А сега — обърна се Шарлот към лекаря — бих искала да видя племенника си.

Ева пътува за Щатите дълбоко упоена. По-късно не си спомняше нищо за това пътуване. В частния самолет на фамилията Бингъм бяха само Ева, доктор Едуин Морис, Шарлот, малкият Кристофър Джуниър и бавачката му, плюс една медицинска сестра за Ева. На летище Кенеди край Ню Йорк ги посрещна частна линейка, която бързо отведе

Ева в къщата на семейство Бингъм на Източна седемдесет и осма улица, между Медисън и Пето авеню. Там я повериха на грижите на една медицинска сестра. В къщата по времето на Първата световна война бе живяла една от бабите на Шарлот, която по рождение беше бавно развиваща се и я гледаха в изолация. Затова прозорците на третия етаж бяха с решетки и никой не можеше да проникне в къщата.

Занесоха Ева на горния етаж, където тя остана под грижите на сестрата. В голямата зала бе поставен ковчегът с тялото на Кристофър Бингъм IV, отрупан с цветя. В деня на погребението Ева бе напълно упоена, а Едит Бингъм, заобиколена от дъщерите си и съпрузите им, приемаше съболезнованията. Майката на Кристофър бе уредила пищно погребение за единствения си син.

— Има много хора — промърмори един стар приятел на Кристофър, — но не се учудвам, защото всички го харесваха.

— Особено жените — отвърна мъжът до него и се огледа. — Но къде е съпругата му?

— Чух, че непрекъснато я тъпчат с успокоителни. Били Хемпшир ми каза, че го чул от Доли Талбът, чиято братовчедка е омъжена за един швейцарец и живее в Женева. Там се говорело, че Ева Черни се опитала да се самоубие, когато научила за смъртта на Крис.

— Наистина ли! На Едит Бингъм това едва ли се е харесало. Тя не обича ексцентричностите.

— И винаги е смятала, че синът ѝ е сключил неравен брак.

— Погледни всичките тези жени, насядали по пейките в църквата. Те са бивши любовници на Крис.

Органът засвири и всички станаха на крака.

— Църквата е препълнена, дори няма място за цветята.

В това време Ева лежеше упоена в спалнята си в къщата на Източна седемдесет и осма улица.

Когато три дни по-късно свекърва ѝ влезе в спалнята, Ева се надигна от леглото.

— Как си, Ева? — попита Едит Бингъм. Тя бе облечена в семпла, но много скъпа черна рокля, с двоен наниз от перли около шията.

Ева не отговори. На лицето ѝ се изписа недоумение.

— Защо? — промълви тя.

— Какво защо?

— Защо Кристофър трябваше да умре?

— Беше нещастен случай. Полото е опасна игра. Трябва да сме благодарни на бога, че поне не се е мъчил. Вратът му се пречупил мигновено. — Гласът ѝ звучеше спокойно и самоуверено. Майката на Кристофър си позволяваше да плаче само когато оставаше сама в спалнята си.

— Но защо? — отново попита Ева.

„Тя явно още не може да повярва, че Кристофър е мъртъв“ — каза си Едит Бингъм.

— Не може за всичко да се търсят разумни обяснения.

— Но аз не търся обяснения за всичко, което се случва — нетърпеливо я прекъсна Ева, — а само за едно-единствено трагично събитие. — За миг тя отново припомни за себе си, за онази Ева, която мисис Бингъм бе посрещнала с неодобрително свити устни. — Винаги може да се намери обяснение за това, което се случва. За всичко, без изключения!

— Конят му се препънал — започна Едит Бингъм — и той се озовал под копитата му. При удара в главата вратните прешлени се прекършили. Това е причината за смъртта на сина ми. — Внимателният подбор на думите и безупречният самоконтрол също бяха част от доброто възпитание, с което се отличаваха всички от рода Бингъм. Първото и най-важно правило гласеше: Никога не излагай чувствата си пред външни хора! Загубата на сина ѝ за Едит бе безкрайно тежка, но си оставаше дълбоко лична драма, която на всяка цена трябва да остане скрита за чуждите погледи — защото снаха ѝ и до днес за Едит Бингъм си оставаше едно от чуждите лица в дома ѝ.

— Ако желаеш, когато се съвземеш, ще отидем заедно на гроба му — предложи свекървата. — Искаш ли да ти разкажа за погребалната церемония?

— Не! — отсече Ева. — Нищо не искам да знам за смъртта. Не мога да се примиря със смъртта. Няма логика в смъртта!

Колкото и да се стараше, не можеше да долови логиката в това, което се бе случило с нея и Кристофър. Все още под влиянието на лекарствата, Ева смътно съзнаваше къде се намира, какво става с нея, кои са тези хора около леглото ѝ. Защо, след като успя да се справи успешно с десетки рисковани ситуации, да преживее периоди на падение и на възход, защо трябваше да преживее този ужас, сега, след като най-последно бе успяла да намери мъжа, който задоволяваше

всичките ѝ изисквания, мечтите ѝ още от детинство? Защо съдбата, тази отворителна скъперница, ѝ отпусна толкова кратко щастие? Къде е смисълът в този живот? Как можеше да бъде щастлива отсега нататък?

— Всички го преживяхме много тежко — каза Едит Бингъм, — а ти още не можеш да се съвземеш. — Майката на Кристофър нищо не спомена за своята мъка. — Но сега трябва да продължиш да живееш, заради сина си. — И този път премълча, че нейният син вече няма да се върне при тях.

— Къде е той? — попита Ева.

— В детската стая на горния етаж. Осигурила съм му компания — двете момичета на Хестър. Момчето е добре. — Настъпи кратка пауза. — Съжалявам, че си изгубила второто си дете. — „По твоя вина. Също щеше да бъде момче, още един наследник в рода Бингъм“ — помисли си Едит Бингъм.

Ева извърна глава към стената.

— Животът трябва да продължава — рече Едит Бингъм. Тя също бе преживяла тежки дни, приемайки съболезнования, които ѝ се струаха безкрайни, а освен това трябваше да обяснява отсъствието на снаха си. „Тя е в шок — обясняваше Едит Бингъм, — а освен това е много емоционална и не може да понесе внезапната смърт на съпруга си.“

Сега се убеди, че е говорила истината. Самата тя бе погребала мъката и болката дълбоко в себе си, както я бяха възпитали, защото не бе благоприлично да показваш скръбта си пред другите. Ала нещо в поведението на снаха ѝ я караше да се чувства неспокойна. Имаше усещането, че Ева търси отговори и ако не ги намери, може да се побърка. Ева Черни не беше от жените, които се примиряват и не задават въпроси, но самата Едит Бингъм трябваше да ѝ зададе един много важен въпрос и да получи отговор, преди снаха ѝ да напусне рода Бингъм и да се върне завинаги в своя свят.

— Ти трябва да ръководиш компанията си — каза Едит Бингъм. — Кристофър ми бе казал, че имаш много работа, която поглъща по-голямата част от времето ти.

— Винаги съм имала време за Кристофър.

— Сигурна съм. — Едит Бингъм винаги се бе старала да бъде справедлива и не можеше да отрече, че синът ѝ бе щастлив с втората

си съпруга. Само поради тази причина тя бе готова да приеме Ева, въпреки че не я харесваше и не ѝ се доверяваше. Една красива жена винаги е опасен съперник. — Той беше много горд от твоите успехи и аз се радвам, че имаш работа, която ще те заангажира. Така че защо не оставиш малкия Кристофър при мен? В края на краищата той е наследник на рода Бингъм.

Ева обърна глава и погледна свекърва си право в очите.

— Не. Моят син ще остане при мен.

— Ще можеш да го посещаваш винаги, когато пожелаеш.

— Не.

Едит Бингъм замълча. Ева Черни бе една много богата вдовица, със собствени пари, към които щяха да се прибавят и милионите, наследени от съпруга ѝ, а това щеше да я направи привлекателна партия за много мошеници, които търсеха да се оженят за богати жени. Тази мисъл безпокоеше Едит, а тревогите ѝ се усилваха и от обстоятелството, че внукът ѝ бе единственият наследник на рода Бингъм. Майка му можеше да се омъжи повторно и младият Кристофър да страда от съжителството с втория си баща. Но Едит реши да не настоява повече, макар да не се бе отказала от надеждата да измъкне малкия Кристофър от лошото влияние на майка му. Тогава Ева Черни щеше завинаги да изчезне от живота ѝ.

„Но засега — тъжно си помисли Едит Бингъм — Ева си остава мисис Кристофър Бингъм, а синът ѝ — наследник на името и богатството на фамилията. Трябва да се погрижа името на сина ми да остане неопетнено.“

— Ще те оставя да си почиваш — каза тя и стана от стола.

— Искам да видя сина си — отвърна Ева. — Моля те, кажи да го доведат при мен.

Въпреки молбата тонът на Ева бе властен.

— Разбира се — кимна свекърва ѝ. — Ще дам необходимите разпореждания.

Едит Бингъм трябваше да отговори на още съболезнавателни обаждания. Добре, че поне Ева се държеше сравнително спокойно. Шарлот ѝ бе разказала за опитите за самоубийство на снаха ѝ, но адвокатите ѝ се погрижиха да не се разбере. „Слава богу, че се случи в Швейцария — каза си Едит Бингъм, докато даваше нареждания да

заведат внука ѝ при майка му. — Никой от висшето общество не е там по това време на годината.“

Връщането на Ева към света бе внимателно режисирано като всичко в живота ѝ, който се следеше от обществото с нестихващо любопитство. Една седмица след погребението на съпруга си тя остана в стаята си и едва след това, облечена в семпла черна рокля, Ева посети гроба на Кристофър. Предполагаше се, че никой не знае за това. Когато на следващия ден свекърва ѝ видя снимките във вестниците, побесня и веднага се запъти към стаята на Ева. Искаше обяснение как, по дяволите, се е разчуло за първото ѝ излизане извън къщата.

— Страхувам се, че вината е моя — каза Ева. — Споменах на адвокатата си, че ще ходя на гроба, и вероятно той е уведомил пресата. Разбира се, той повече не е мой адвокат. — Всъщност адвокатът ѝ се бе пенсионирал. Това не ѝ беше приятно, тъй като той бе отличен адвокат и винаги чудесно бе защитавал интересите ѝ. Той само бе споменал пред един познат журналист за намерението на Ева да отиде на гроба и всичко бе станало така, както бе очаквал.

— Приеми го като моята лебедова песен — отвърна той, когато Ева му благодари. — По-голямата публичност ще ти помогне да си възстановиш имиджа.

— Какво ще правя без теб, Джери? — попита Ева.

— Ще продължиш да ръководиш. Оттеглям се не защото го искам, а защото лекарите ми настояха. Според тях, ако продължавам да работя, няма да изкарам дълго. Вече съм на седемдесет и седем години, а съм започнал работа от дванадесетгодишен. Още преди години трябваше да ми поставят байпас на сърцето, но винаги се намираще клиент с неотложно дело... Не е ли достатъчно, че оплакваш съпруга си? Не бих искал да посещаващ и моя гроб след някоя и друга година.

Ева гледаше снимките си на първите страници на вестниците и дебелите заглавия: „Императрицата на красотата потопена в скръб“, „Величествена скръб“, „Непрежалимата тъга на една от най-богатите жени в света“. Тези заглавия щяха да променят представите за нея, но същевременно успяха да вбесят свекърва ѝ.

— Защо си разговаряла с адвоката си? — студено попита Едит.

— Искрах съвет относно завещанието на Кристофър.

— За това се грижат семейните ни адвокати от „Слоун Ренсъм“.

Тази кантора е обслужвала няколко поколения от рода Бингъм. Това не е работа на твоя адвокат. — Тя замълча и след малко продължи: — Както и да е, аз също искам да поговорим за завещанието на моя син.

Завещанието бе прочетено преди няколко дни. Кристофър Бингъм IV оставяше цялото си имущество на единствения си син Кристофър Бингъм V, но под попечителски фонд, който щеше да се грижи за парите му, докато навърши двадесет и пет години. Начело на фонда Кристофър бе поставил съпругата си Ева Черни.

— Моят внук е наследник на огромно богатство — заяви Едит Бингъм, — богатството на рода Бингъм, и аз смятам, че той трябва да остане да живее при мен, за да получи подходящо възпитание и образование, които да му помогнат един ден да се справи с тази огромна отговорност.

— Мястото на моя син е при мен — отвърна Ева. — Аз също мога да се погрижа за образованието и възпитанието му, а освен това Кристофър е наследник и на моята компания и на моето богатство, което съвсем не е малко.

— Мисля, че не може да става и дума за сравнение.

— Защо не? Когато е пристигнал в Ню Йорк, Матю Бингъм е бил дребен чиновник в адвокатска кантора. Той е спечелил богатството си, защото е бил достатъчно умен и е купил земя, като е използвал служебна информация. Неговите наследници са продали тази земя с огромни печалби и са вложили парите в други, още по-доходни предприятия. Моят бизнес също е много печеливш. Елена Рубинщайн е мъртва, както и Елизабет Арден. В козметичния бизнес в момента има вакуум, който аз възнамерявам да запълня. След време Кристофър ще наследи моята работа.

— Един Бингъм да се занимава с козметика? Когато притежава банка, железопътна компания, няколко вестника, радио и телевизионна мрежа, да не споменавам за параходната компания!

— Знаеш ли колко пари носи козметичната индустрия? Милиарди долари. Само жените в Америка харчат годишно по два милиарда долара за козметични препарати, а доста голяма част от този пазар е мой.

Едит Бингъм бе смаяна. Цялото богатство на фамилията Бингъм, въпреки че бе натрупвано три века, бе по-малко от това, което се харчеше за козметика за една година. За пръв път се замисли за мащабите на бизнеса на снаха си.

— Един ден Кристофър ще бъде приказно богат — изглежда я надменно Ева, — но не заради това, което ще получи от баща си. Той ще бъде богат с това, което майка му е спечелила за него.

Свекърва ѝ бе толкова шокирана, че не можа нищо да ѝ отговори.

Върна се в Европа на борда на „Куин Мери“, като прекарваше повечето време в игри със сина си в луксозната си каюта, но през самотните нощни часове мислеше само за надвисващите проблеми. Кристофър бе мъртъв и макар да ѝ липсваше болезнено, нищо не можеше да ѝ го върне обратно. Защо тъкмо нея, която бе изпълнена с необикновена жизненост, съдбата за втори път наказваше толкова жестоко? В първите дни на плаването Ева още не можеше да се окопити от шока, причинен от внезапната смърт на съпруга ѝ, дори усещаше как я стягат превръзките около вените под китките ѝ — раните ѝ вече бяха заздравели и само незарасналите белези ѝ напомняха за неуспешния опит за самоубийство. Сега не можеше да повярва, че се е решила на толкова глупава постъпка. Смъртно си спомняше припадъците, яростта и безсилието, мъката и отчаянието, фанатичното ѝ желание да последва Кристофър в небитието, за да го настигне и да го попита защо, по дяволите, се опитваше да избяга от нея... да си го върне обратно, но сега отново се съвземаше и се превръщаше в онази самоуверена и властна жена със стоманена воля, която умее да овладява чувствата си... а нали има сина си, Кристофър Бингъм V, нали тя си остава мисис Кристофър Бингъм... Нали тук, в полюшкващата се кабина, спи техният син, единственото, което мъжът ѝ бе оставил след себе си?

Но неговото присъствие ѝ липсваше и сънят бягаше от очите ѝ, а това я дразнеше, защото досега винаги заспиваше с лекота. Нима през тези четири години брачен живот, през които Ева и Кристофър винаги сияха заедно, освен при някое от неговите пътувания, бе свикнала до такава степен, че сега не можеше да заспи, без да усети ръката му върху рамото си? Започна да се събужда още преди изгрев, когато

зората още загатваше на изток за зараждащия се ден, и въпреки упоритите опити да заспи отново, Ева не след дълго отчаяно махаше с ръка и ставаше от леглото. Сядаше до бюрото, поставено в каютата в отговор на изричното ѝ разпореждане, и се залавяше с подготовка на плановете си. Защото сега нямаше други радости, други мечти, освен малкия Кристофър и козметична си компания. Липсваше ѝ и сексът, дори много повече, отколкото бе предполагала. Тялото ѝ жадуваше за неговото, но цялото ѝ същество негодуваше против двете възможности — да изнамери заместител на Кристофър — някакъв невзрачен любовник — или скучната мастурбация с вибратор. Първият вариант бе немислим през периода веднага след погребението, защото би съсипал реномето ѝ — всички мъже обичат да се хвалят с новите си завоевания, а кой мъж би устоял на съблазънта да се перчи пред приятелите си, че е бил допуснат в леглото на прочутата Ева Черни? А мастурбацията за нея бе нещо, което бе достойно само за онези жалки жени, които не могат да си осигурят сексуално облекчение по друг начин. По същата причина презираше феминистките, които твърдяха, че тяхното учение било единственото правилно.

„Не — повтаряше си Ева, — трябва да имам нещо, което да си остане изцяло мое. Прекалено много надежди и страст отдадох на Кристофър и ето какво се получи. Тази грешка повече не бива да се повтаря! Аз съм предопределена за нещо много по-голямо и трябва да довърша своята мисия. Желанията на тялото ми трябва да останат на втори план. Нали това е поуката от този жесток урок на съдбата? Всъщност... защо да не си потърся нов мъж? Не, цялата трудност е в това, че жена като мен не може да се омъжи за когото и да е. Трябва да бъде някой, достоен за красотата, славата и богатството ми, трябва да бъде от моя ранг или дори от още по-висок... Е, сега няма смисъл да мисля за този вариант, нали още съм в траур. Времето ще ми подсказе какъв ще е най-разумният изход, но това време трябва да се използва по-мъдро, отколкото досега.“

Посегна към бележника на бюрото си и се зае с плана си за следващите шест месеца.

Не се върна веднага в Женева. Вместо това се спря в Париж — там, в скъпия хотел „Джордж V“ (французите го наричаха „Жорж

Пети“), за мадам Черни винаги се пазеше един от най-люксовите апартаменти, от онези, в които отсядаха мултимилionери или короновани глави. Потърси един от най-добрите пластични хирурзи, който отстрани белезите на китките ѝ, а тя му плати нечувано висок хонорар и освен това го покани да се премести в бъдещата клиника по пластична хирургия, която Ева реши да построи край Женева.

Следващата стъпка бе срещата с личния ѝ консултант за връзките с обществеността и медиите — двамата трябваше да решат как ще изглежда, как отсега нататък ще се представя пред света Ева Черни, прочутата и баснословно богата вдовица. Оставаха три месеца до деня, който тя бе определила като датата на връщането си в деловия свят, и Ева искаше да изглежда безупречно. Консултантът ѝ предложи да промени стила на фризуриите си. Досега Ева се съобразяваше с вкусовете на съпруга си — Кристофър я харесваше с дълга коса, обичаше да гали косите ѝ, разпилени по раменете ѝ... Но сега косата ѝ бе толкова дълга, че трудно се повдигаше на кок. Новият стил на прическите ѝ, макар да се оказа по-труден за изпълнение от фризьора ѝ, се отличаваше напълно от модните тогава тронави фризури и разкриваше класическия овал на лицето ѝ, плавните линии на брадичката ѝ, очите ѝ, искрящи като диаманти, прелестните ѝ устни.

Ева помоли Юбер дьо Живанши да изработи специално за нея серия тъмни дамски костюми — всеки модел загатваше деликатно за своята индивидуалност чрез цвета на копчетата, на подплатата и на маншетите на ръкавите. Към новите си костюми Ева подбра елегантни обувки и чанти от крокодилска кожа. Рядко носеше шапки, предимно в случаите, когато го изискваше конкретният повод или при по-студено време.

Във вестниците и списанията отново се заредиха умело подбрани статии и фотографии. Не даваше интервюта, не позираше пред фотоапаратите, но успяваше поне веднъж седмично да наложи образа си и името си на първите страници. По време на престоя си в Париж пътуваше ежедневно от офиса си в центъра на огромния град до фабриката си в Ньой, за да следи работата на подчинените си. Не посещаваше приеми и балове, отклоняваше всички покани за благотворителни вечери и тържествени церемонии. В резултат всички започнаха да коментират оживено стремежа ѝ да се усамотява. „Бедната Ева — бърбореха посетителите на светските тържества, —

толкова се е измъчила, че дори няма сили да се прибере в Женева. Не може да прежали горкия Кристофър и затова никъде не се появява...“ Но тя упорито поддържаше образа си на скромна вдовица, работеща неуморно за просперитета на компанията си, стояща в сянка, усамотена в апартамента си, претрупана с искания за поредната поява на корицата на някое от най-нашумелите модни списания.

— Може би има любовник в редакцията на „Льо Матен“ — подметна някой.

— Или е обещала безплатни масажи и козметични сеанси на съпругата на редактора му.

— Според мен сте несправедливи — обади се трети. — Независимо каква е тя...

— Аристократична...

— Безжалостна към подчинените си...

— Амбициозна до мозъка на костите си...

— Прекалено суетна...

— Тя е всичко това, и какво ли не още, само не е онази облята в печал и траур вдовица, за която се представя. Много ще се радвам да узная защо вестниците крият тази истина от читателите? Какво си въобразява тя? Очевидно ни смята за наивни глупаци...

През юни Ева събра сили, за да се върне в Женева. Решението ѝ бе взето спонтанно. Изпрати телеграма, за да уведоми икономата си, че ще пристигне във вилата — по-точно заповяда на секретаря си в Париж да се погрижи за изпращането на телеграмата, но когато колата ѝ спря пред входа на вилата, дървените щори на прозорците бяха спуснати и наоколо цареше упойваща тишина, сякаш всичко наоколо бе задрямало в топлия юнски следобед. Жак отвори предната врата и се ужаси от гневното изражение на лицето на мадам, предвещаващо гръмотевична буря.

— Пфу! — изфуча Ева, когато подуши отвратителната миризма на застоял въздух. — Тук вони като в гробница! Отворете прозорците, за да влезе чист въздух. Нима не получихте нарежданията ми да пригответе вилата за пристигането ми? Защо всички прозорци са затворени?

— Никакви инструкции не сме получавали, мадам — смутено промълви Жак.

— Не пристигна ли телеграмата от Париж?

— Не, мадам.

Ева пое дълбоко дъх.

— Скоро ще разберем чия е вината.

С гневни крачки се отправи към библиотеката, но дребният италианец, камериерът Джакомо, изприпка напред и успя да я изпревари, за да разтвори с почтителен поклон двойната врата, след което се завтече към прозорците, за да дърпа шнуровите на вътрешните щори и да отваря прозорците.

Ева уталожи гнева си едва след като нахока по телефона секретаря си в Париж, но въпреки това си остана раздражителна и слугите се видяха в чудо, не знаейки как да ѝ угодят. Просторната вила се изпълни с тракане в килерите и кухнята, шум от стъпки, тропот по стълбите и коридорите — всички се заловиха усърдно да чистят праха, да проветряват стаите, да бършат мебелите и вазите. Малкият Кристофър отведоха в детската му стая на горния етаж, заедно с бавачката му, а Ева се настани в библиотеката и заповедите ѝ се сипеха една след друга като изстреляни от факс. Във вилата я очакваха купища писма и телеграми от четирите краища на света, но повечето от тях се оказаха маловажни, засягащи отдавна минали събития.

Не можеше да се справи с раздражението и недоволството, което я разяждаше отвътре. Тръгна към банята си на горния етаж — може би една хладка вана ще успокои нервите ѝ? Навън захладня, полъхна вечерен ветрец. Ева захвърли траурните си дрехи и облече пенъоар от светловиолетова коприна, който охлаждаше кожата ѝ, разгорещена от юнския следобед. „Не, не трябваше да се връщам тук... тук имам прекалено много спомени, а сега е тъй самотно и глухо... О, Кристофър, така ми липсваш...“ Зарови лице в дланите си. Внезапно чу необичаен шум, като че ли нещо падна на пода, и инстинктивно погледна нагоре. На най-горното стъпало на стълбата, която използваша, за да стигат до книгите на най-високите лавици, седеше, свито на кълбо, дете с преbledняло лице, опитвайки се да се скрие зад най-горните прегради на стълбата. Очите му, широко разтворени от страх, изглеждаха неестествено уголемени от очилата на носа му. Двете се гледаха и дълго не можеха да откъснат поглед една от друга, докато най-после Ева първа се окопити и с рязко движение натисна звънеца за прислугата.

— Мис Патерсън? Искам веднага да се явите при мен. Да, в библиотеката! — Затръшна слушалката и скочи от стола си с все още вцепенени колене. Тръгна бавно към прозореца, отворен по нейна заповед, жадно пое дъх и задиша малко по-спокойно едва когато долови упоителния аромат на малмезонските рози в лехата под прозореца на библиотеката.

На вратата се показва мис Патерсън.

— Искали сте да ме видите, мадам?

— Какво прави тук това дете? — запита Ева с онзи леден тон, от който изтръпваха всички обитатели на вилата.

Маргарет Патерсън инстинктивно проследи погледа ѝ и видя Алекс, сгушена на върха на дървената стълба. По дяволите, как бяха допуснали тази непростима грешка!

— Слез долу, Алекс — тихо промълви гувернантката.

Детето припряно слезе по стълбата и притича към мис Патерсън, опитвайки се да се скрие зад гърба ѝ.

— Съжалявам, мадам — плахо промърмори Маргарет Патерсън. — Докато отсъствахте от вашата резиденция, Алекс често се отбиваше в библиотеката. Детето обича да се рови из книгите.

— Кой ви е разрешил да я пускате в библиотеката ми?

— Никой, мадам. Аз съм... съгласна да поема изцяло вината върху себе си. Тя четеше и препрочиташе всички свои книжки, защото чете с удивителна бързина, а тук има толкова много книги, които никой не поглежда. Но сега, след като се върнахте, детето веднага ще бъде изпратено в стаята си.

Настъпи тягостна пауза. Гувернантката и детето мълчаливо чакаха решението на Ева.

Маргарет Патерсън усети малката детска ръка да се доближава до нейната и силно я стисна в своята.

— Тихо, Алекс, кротувай и ще се увериш, че всичко ще се уреди — прошепна ѝ гувернантката.

— Кажете ми само продължава ли да се обажда онзи свещеник? — сърдито я попита Ева.

— Да, мадам. За последен път ни посети миналата седмица, но се отби тук и по-предишната седмица.

— Толкова често ли идва във вилата ми?

— Различно. Понякога не идва по цял месец, но друг път ни посещава през пет-шест дни. Никога не можем да отгатнем кога ще е следващото му посещение.

„Проклет, твърдоглав старец! — мислено изруга Ева. — Това означава, че Мери Брент все още е жива! Кога най-сетне ще се отнесе на небето, при своя обожаван покровител? Макар че... тя сега би трябвало да е на повече от седемдесет... Но кой знае дали няма да живее най-малко още десет години?“

— Много добре, отведете я в стаята ѝ — съгласи се Ева и леко се изкашля, задавена от праха. — Но тук повече не желая да я виждам, нито тук, в библиотеката, нито в някоя от стаите ми, ясно ли е? На таванския етаж има предостатъчно място за нея. — Обърна се с лице към Маргарет Патерсън, но нито веднъж не погледна към детето. — Давам ви пълното право сама да избирате какво ще е нужно за нея и да го купите, без да се замисляте за парите. Но специално тези книги не искам да ги разглежда никой, освен мен. Някои от тях са доста ценни.

— Алекс винаги се е отнасяла с голямо уважение към книгите, мадам, дори бих допълнила, че много обича да се рови в лавиците с книги — тихо, но твърдо заяви Маргарет Патерсън.

— Не ме интересува по какво се увлича. От вас се иска само да спазвате заповедите ми. А сега я отведете оттук.

Маргарет се обърна, приближи се до изплашеното момиче, хвана го за ръката и го изведе в коридора, без да забрави да затвори безшумно вратата зад себе си.

Ева се извърна към отворения прозорец, но въпреки чистия въздух от градината тя продължаваше да диша учестено и да кашля, а бузите ѝ оставаха зачервени от кашлицата. С гневен жест сграбчи статуетката на Купидон от великолепен майсенски порцелан, поставена на скрина до прозореца, и с все сила я захвърли към лавиците с книги. Статуетката с грохот се разби на парчета, които осеяха скъпия килим на пода. Задъхана, Ева ги гледаше дълго с разширени от ужас очи, а после захлупи лице с дланите си. Раменете ѝ се сгърчиха от болезнен спазъм.

Следващия месец Ева посвети на обиколката си из своите владения, разпръснати в няколко държави. Не пропусна нито един от своите козметични салони, нито една от парфюмерийните си фабрики или химически лаборатории. Навсякъде я придружаваше личният ѝ

секретар и адвокатът, който бе назначила на мястото на Джери Снайърс — Джери се възстановяваше след третата сърдечна операция. Но не взе сина си със себе си. Оказа се, че един месец е крайно недостатъчен срок за щателна проверка на огромната ѝ империя — по всичко личеше, че ще обикаля едва ли не до края на годината. Сърцето ѝ се свиваше от болезнен копнеж по него, но детето бе прекалено малко — на три години и пет месеца — и не можеше да го вземе на тази неимоверно продължителна обиколка. Остави го на грижите на баба му, защото не беше неразумно отсега да свиква с мисълта, че той е от заможната фамилия Бингъм и един ден ще наследи всичките богатства, трупани от прадедите му в продължение на три века. Но Ева стриктно спазваше обещанието, което бе дала на малкия си син, и му се обаждаше от всеки град, купуваше му скъпи играчки от всяка страна.

Първо посети Калифорния. Провери козметичните си салони в Лос Анджелис и Сан Франциско, нареди да се извършат сериозни промени, които хвърлиха персонала в паника, а след това отлетя за Токио — в японската столица филиалът на нейната компания тепърва трябваше да се укрепва. Наложил се да остане по-дълго в Токио, докато потръгнат сделките ѝ с упоритите японски бизнесмени. Оттам се отправи към Хонконг — за десет дни инспектира филиала си, проведе серия важни преговори и успя да купи, при доста изгодни условия, парцел за строеж на нова парфюмерийна фабрика. Досега мадам Черни изнасяше в Далечния изток продукцията на филиалите си във Великобритания, но икономическата ситуация бързо се променяше и сега се оказало, че ще бъде по-рентабилно, ако използва по-евтината работна ръка в Далечния изток, за да се наложи на пазарите в този отдалечен район на света.

От Хонконг отлетя за Сидни. Австралийките често злоупотребяваха със слънчевите бани и не се оказало трудно да бъдат убедени в предимствата на крема „Ренесанс“ и другите продукти от козметичната серия на мадам Черни за жени със суха кожа като заместители на плажните масла.

— Мога да ви се закълна — повтаряше Ева в многобройните си телевизионни интервюта, които даде в Австралия, — че дори и да доживеете до сто години, няма да откриете по-добър крем от този! Опитайте го и сами ще се уверите... Ако не останете доволни от моите

кремове, ще си получите обратно парите. — Успехът от представянето на новата ѝ козметичната серия в Сидни се повтори в Мелбърн, в Аделаида и в Пърт.

От Австралия неуморната мадам Черни отлетя директно за Мадрид. Тя и сътрудниците ѝ пристигнаха в събота, а нейният салон трябваше да се отвори за пръв път следващия понеделник. Директорът на испанския филиал я разведе с гордост из блестящо обзаведените приемни, като не пропускаше да изтъкне нежните нюанси на мебелите и деликатно подобрите картини и статуетки.

— Нищо не струва! — ядосано изсъска Ева. — Нищо! Всичко трябва да се смени! И то веднага!

— Да се смени?!

— Не е подходяща тази цветова гама, няма не разбирате? Тук е южна страна, страна с горещ климат! А вие сте избрали пастелни тонове, подходящи само за скандинавските страни. А тук, в Испания, не мога да продавам по същия маниер, който използвам в Стокхолм, разбирате ли? Тук жените са със съвсем друг цвят на кожата, на косата и очите, с напълно различни данни за влажността на кожата. Всичко да се смени до понеделник сутринта. Веднага повикайте декораторите.

— Но, мадам, та днес е събота...

— И какво от това?!

Безжалостният блясък в очите ѝ накара директора да се сгърчи от страх. Когато декораторите пристигнаха, Ева ги очакваше във фойето на салона. Всички бяха кисели, че трябва да работят извънредно, но щом видяха Ева, като истински испанци оцениха лицето и фигурата ѝ, въпреки че тя си бе сложила бояджийска престилка. Ева улови възхитените им погледи и се усмихна. Те бяха детска игра за нея. След великолепния обяд с чудесно испанско вино вече бяха напълно очаровани от нея и удивени слушаха разказа ѝ как е измислила цветовете за прочутите си червила: разбила дузина яйца, за да получи великолепен нюанс на слънчезожълто.

— За вас, сеньора — обещаха те, — сме готови на всичко. — Декораторите спазиха обещанието си и работиха упорито два дена и две нощи и когато в неделя вечерта Ева се появи, този път облечена в тоалет от Баленсиага, испанците я посрещнаха с викове:

— Боже, каква жена! Каква красавица!

Възхищението им прерасна във възторжена благодарност, когато получиха неочаквана премия от пет хиляди песети, които си поделиха.

Вечерта на бала в една от залите на Паласио Реал Ева бе придружена от директора на испанския филиал, който бе заявил на разярената си съпруга:

— Когато сеньора Черни ми каже да направя нещо, аз не мога да откажа и повече няма какво да говорим!

Ева бе облечена във фантастична копринена рокля от Баленсиага и както винаги бе царицата на празненството. На другия ден във всички вестници се появиха възторжени отзиви за Императрицата на красотата.

От Мадрид отлетя за Рим, но там я очакваха неприятности. Директорът на италианския филиал не бе изпълнил последните ѝ нареждания и Ева направи невъобразим скандал. Секретарят ѝ вдигна висока температура и бе откаран в болница.

— Нима тук няма нито един мъж, на когото мога да разчитам? — извика Ева. — Господи, заобиколена съм само от глупаци!

Някой смутено се изкашля зад гърба ѝ. Тя веднага се обърна.

— Какво искате?

— Нищо мадам. Просто си помислих, че... ако се нуждаете от помощ, знам кой може да ви бъде полезен. Той говори италиански, всъщност е италианец, но е роден в Америка и...

— Веднага ми го доведете!

Ева седеше зад бюрото си и отпиваше от изстуденото шампанско — тя винаги пиеше само шампанско, защото, за разлика от другите вина, не я приспиваше, когато един мъж се изправи пред нея. „Прекалено млад е“ — каза си тя, след което го попита на колко е години.

— На двадесет и три.

— Работите ли някъде?

— Ще работя, когато се върна в Америка. Аз съм адвокат. Възнамерявам да открия собствена адвокатска кантора.

— А защо сте в Рим?

— Дойдох да посетя роднините на майка ми. Те притежават текстилна фабрика в Трастевере.

— Можете ли да работите по осемнадесет часа на ден?

Масимо Фабиани се ухили.

— Тъкмо това правя през последните два месеца.

— Имате ли представа от козметичния бизнес?

— Мога да различа едно червило от друго, но боя се, че с това се изчерпват познанията ми.

В този миг телефонът иззвъня. Ева вдигна слушалката.

— Не, не съм съгласна — чу я Макс да казва с непрекословен тон. — Той подписа договора и е длъжен да го спазва. Имам подписа му и ако се опита да ме измами, ще го осъдя! — Тя гневно тръшна слушалката.

— Значи сте адвокат — замислено рече Ева. Тя не беше доволна от адвокатата си. Той винаги се притесняваше, когато разговаряше с нея, и това я изнервяше.

— Владееете ли стенография?

— Да. През летните ваканции работех като светски репортер.

— Назначен сте.

Сякаш бог ѝ го бе изпратил. Той беше един от малкото, които я разбираха от половин дума и никога не я подценяваше. Макс беше единственият човек, който можеше да я накара да направи нещо, за което тя дълбоко в себе си признаваше, че е правилно, макар да не ѝ харесваше. Той я разбираше и оценяваше амбициите ѝ. Когато след две седмици заминаха от Рим за Милано, Ева вече не можеше без услугите на Макс, тъй като знаеше, че всичко, което му възложи, ще бъде безупречно изпълнено. Той много бързо усвои тънкостите на бизнеса ѝ, беше изключително умен и проникателен и ловко се справяше с юридическите тънкости.

За Макс пътуванията с Ева бяха много изтощителни. Тя работеше по осемнадесет часа на ден, ставаше още в зори, но не се уморяваше, защото си подремваше във всяка ситуация — например в такситата, когато се придвижваше от единия край на града до другия. Винаги сядаше на задната седалка, заедно с Макс, затваряше очи и веднага заспиваше. Докато пътуваха с влака до Милано, Ева спа през целия път, но бе напълно свежа за срещата със своята приятелка, най-старата ѝ клиентка в този град — Мина Рирингети, съпруга на известен италиански производител на обувки.

Макс с нетърпение очакваше пътуването до Милано, защото това бе по-скоро светско, отколкото делово пътуване. Вечерта легеше на леглото в хотелската стая, когато телефонът иззвъня.

— Имаш ли вечерен костюм? — попита го Ева.

— Не.

— Тогава веднага си купи един. И то хубав. Тази вечер ще ме придружиш до Ла Скала.

— Господи, какъв ад бяха за мен онези дни — разказваше Макс на Алекс, години по-късно. — Беше седми декември, първата вечер от сезона, най-важната. Откриваха сезона с нова постановка на „Отело“. Още когато разбрах, че ще я придружавам в Милано, се обадох, за да си запазя място, но ми отговориха, че всички места до края на месеца са продадени! Казвам ти, че когато майка ти ми съобщи, че ще я придружа, бях на седмото небе! Ла Скала! Бил съм във всички прочути опери — Метрополитен, Ковънт Гардън, Парижката опера, Ла Фениче, но Ла Скала! Това е мечтата на всеки, който обича операта.

— Като теб — отвърна Алекс.

— Като мен. Представи си, Алекс, че Елиът е жива и те помоли да ти прочете последния си роман, за който още никой не знае? Това е за мен да отида в Ла Скала. — Макс поклати глава. — Освен това щях да бъда в ложата на Рирингети! Представяш ли, си аз, чийто баща няма нищо, освен малък италиански ресторант на Мълбери стрийт, в Малка Италия в Ню Йорк. Казвам ти, че това бе историческа вечер за мен! Когато пристигнах в двореца на Рирингети, майка ти ме дръпна настрана, връчи ми един часовник „Картие“, златна табакера и златна запалка „Дънхил“ и ми прошепна:

— Тази вечер ти си Макс Фабиан, американец, който има общ бизнес с мен. Няма да говориш на чист италиански, от време на време ще правиш грешки. На тях това им харесва. Това означава, че наистина се стараеш да говориш правилен италиански. Освен това трябва да бъдеш учтив с мен, но не прекалено. Трябва да изглежда, че нашата връзка е нещо повече от бизнес партньорство.

— Защо? — заинтересувах се аз.

— Това е моя работа. Изпълнявай и не ми задавай въпроси.

Така че аз млъкнах и реших да се наслаждавам на вечерта.

— И наслаждава ли се?

— Да не би да питаш дали папата е католик? — въздъхна Макс.
— Какво представление беше! Нямам предвид операта. Тази вечер

майка ти срещна третия си съпруг.

Ева не обичаше операта, но ако си в Милано по време на откриването на сезона и имаш възможност, бе задължително да си на първото за сезона представление в Ла Скала. Освен това Мина Рирингети бе обещала да представи Ева на свои приятели, които от своя страна щяха да я препоръчат и т.н. Подобни връзки бяха много важни за успеха на компанията ѝ. За Ева бизнесът винаги бе на първо място. Бе наредила на младия Фабиани да я придружи, защото подозираше, че Мина ѝ търси съпруг, а освен това никъде не ходеше сама. Освен двамата Рирингети и техните приятели Раниери в ложата беше и старият Доторо Манчини, който можеше да разкаже с най-малки подробности всеки спектакъл на операта „Отело“ от двадесет години насам. Нямаше опасност да я сватосат за този старец, защото Мина ѝ търсеше привлекателен и безупречен мъж с благородно потекло. Бяха изминали девет месеца от смъртта на Кристофър. Време беше да започне да живее отново и да излиза в обществото. Време беше да се покаже в целия си блясък. Имаше много подходящ тоалет — дълга рокля от черен сатен, поръбена с бяло, която меко шумолеше, когато се движеше. На шията ѝ блестеше диамантена огърлица, подарена на Абигейл Бингъм през 1816 година от съпруга ѝ за раждането на техния първороден син. Диамантите искряха върху кожата ѝ като капки утринна роса, а обиците, които бяха в комплект с огърлицата, леко се поклащаха при всяка нейна крачка. Косата ѝ бе прибрана в елегантен кок на врата ѝ, пристегнат с малки диамантени звезди, а белите ѝ рамене бяха загърнати не с кожена наметка, както на останалите дами в залата, а с мантиля от испанска дантела. Моделът на роклята и на мантилята бяха плод на вдъхновението на малко познатият испански моделиер Емилиано, който отскоро работеше само за Ева. Тя възнамеряваше да се намеси и в модата. По реакцията на дамите в операта щеше да разбере дали е направила разумен избор.

Ева последва Мина в семейната ложа на Рирингети и се спря за миг, докато Гуидо Рирингети ѝ помагаше да си свали мантилята. Знаеше, че в този миг всички погледи са насочени към нея, защото шумът в залата престана, но след първия миг на изненада публиката отново заговори, този път още по-силно. Тя се отпусна в разкошното

кресло и се усмихна през рамо на Макс, който седеше зад нея. Той се наведе и прошепна на ухото ѝ:

— Всички дами позеленяха от завист...

Ева се засмя и отметна глава назад, а диамантите по нея ослепително заблестяха. Макс бе заплепен от нея. Може би това беше сън, който щеше да свърши, когато Ева Черни напусне Милано и се върне в Щатите. Макс щеше да я последва, защото трябваше да прекара Коледа със семейството си. Пребиваването му в Милано бе последната дълга ваканция, която можеше да си позволи, преди да започне кариерата си на адвокат. Ева можеше да го уволни, ако отношенията им се задълбочат, но това не го тревожеше.

Светлините угаснаха, шепотът утихна, закъснелите посетители побързаха да заемат местата си и червената кадифена завеса се вдигна. Макс не откъсваше поглед от сцената. Ева развеселено отбеляза този факт. Той имаше добър характер, този Масимо Фабиани, и беше истинска находка за нея. Умееше да се справя с всички трудности и бързо се ориентираше в най-заплетените сделки. Понякога крещеше и жестикулираше като италианец, а друг път ругаеше като хулиган от Южен Ййст Сайд. Беше много умен — сам си бе проправил път в живота, бе работил като светски репортер, познаваше италианското право, умееше да се справя с италианските бюрократи, а ето че сега седеше, изцяло погълнат от пеенето на сцената, забравил за всичко около себе си, подпрял глава с ръце. Добре бе постъпила, като го взе тази вечер със себе си. Той беше много млад и можеше да си помисли, че по-възрастната му работодателка „го сваля“, но Ева знаеше как да го постави на мястото му. Макс владееше италиански, справяше се отлично със задълженията си и тя му плащаше щедро за това. Тя се държеше доста рязко и безцеремонно с него, но той сякаш не го забелязваше и цялото му поведение подсказваше, че е с нея само защото тя му е наредила. „Много умен млад мъж — каза си Ева. — Той ще ми бъде много полезен.“

В края на първото действие, когато светлините отново заляха залата, Мина се обърна към Ева:

— Искаш ли излезем във фоайето?

През антракта младите жени се тълпяха в бюфета, за да демонстрират тоалетите си и да огледат съперничките си. Освен това

можеха да изпуснат по една цигара и да поклюкарстват, да видят кой с коя е, а за вдовиците бе прието да очакват посетителите в ложите си.

— Мисля, че мадам Черни трябва да даде възможност на всички присъстващи да оценят красотата ѝ — галантно предложи Гуидо Рирингети.

Макс стана от стола си.

— Мадам, искате ли да се поразходите? — рязко попита той.

Ева сви устни. Тонът му ѝ се стори твърде безочлив, но го хвана под ръка и двамата излязоха от ложата. Тръгнаха по кадифения килим към бюфета. Всички се обръщаха да я гледат, нямаше по-красива жена от нея.

Ева чу гласа на Мина.

— Дино, каква изненада. Не знаех, че си се върнал от Сен Мориц. Как прекара ски ваканцията?

— Ами... добре. — Гласът беше дълбок, странно вибриращ, и Макс видя как Ева трепна и извърна глава. Мъжът бе висок, тъмнокос, с приятен загар на лицето. Мина го представи на Ева. Преди да целуне ръката ѝ, непознатият огледа диамантите ѝ и в черните му очи проблесна възхищение. Макс си помисли, че можеше точно да определи цената на диамантите. Когато ги представиха един на друг, мъжът удостои Макс само с леко кимване и кратко ръкостискане, но го изгледа с леко пренебрежителен поглед. „Как постигат този ефект? — запита се Макс. — Моят вечерен костюм с нищо не е по-лош от неговия, моите копчета за ръкавели също са златни, мога да живея цяла седмица с парите, които дадох за тази риза и въпреки всичко той позна, че аз не съм от техния кръг. Гледай и се учи — каза си той. — Това, което става тук тази вечер, е по-интересно от всеки роман.“

На пръв поглед Риналдо ди Марчези, или както приятелите му го наричаха Дино, притежаваше всичко, което Ева харесваше у мъжете — брюнет, италиански тип, не толкова висок като Макс, но отлично сложен, с фини черти на лицето, с привлекателен загар, излъчващ чувственост, и на всичкото отгоре притежаващ титла, която датираше от времето на Борджиите.

„Виж го ти! — гневно си помисли Макс. — Същински златен принц. Сигурно, когато е писал книгата си, Макиавели е имал предвид някой като него. Никак не ми харесва, не знам защо, но не ми харесва. Всъщност това не е моя работа, аз съм само наемен работник.“

Дино ди Марчези впрегна целия си чар, за да направи впечатление на Ева. Макс се прибра в хотелската си стая, Ева го отпрати с думите: „Ще се видим утре в девет, в моя кабинет“, а останалата част от компанията продължи вечерта на друго място.

— Да, мем, не, мем — каза подигравателно Макс, когато черната лимузина потегли по улицата. Прибра се в стаята на седмия етаж, весело подсвирквайки арията на Дездемона.

Събуди го звънът на телефона. Грабна часовника си и видя, че е три след полунощ.

— Сбъркали сте номера — промърмори той в слушалката и се наклони да затвори.

— Мистър Фабиани?

Макс веднага се изправи.

— Да, мадам.

— Принц Риналдо ди Марчези. Открий всичко за него. Всичко, което можеш да намериш. — Телефонът изщрака.

— Принц Риналдо ди Марчези е четиридесетгодишен, потомък на римски аристократи, напълно разорен — докладва й Макс след два дни. — Той е петнадесетият принц в своя род. Баща му е починал, а майка му живее уединено в западния дворец Марчези в Рим. Той е вдовец, жена му Адриана Лукарели е починала преди четири години от свръхдоза приспивателни. Нейният баща притежава богата компания, която за Италия е като „Дженерал Мотърс“ за Америка. Тя се омъжила за принца, когато е била деветнадесетгодишна, но бракът им не потръгнал. Умряла е на двадесет и шест години. Няма деца. Не е могла да забременее. Затова е била депресирана и са й давали успокоителни лекарства, към които се е прирастила и една нощ е нагълтала цяла шепка от тях. Той живее с нейните пари. Била е лудо влюбена в него. Баща й не искал дъщеря му да се омъжи за Дино, въпреки че е принц, но Адриана се наложила. Тя била много разглезена и винаги получавала това, което иска. Но не е знаела, че и Дино ди Марчези е същият като нея. — Макс замълча. — Мисля, че това е всичко. О, да, забравих да спомена, че около него винаги са се тълпели красавици, а той е известен с отличния си вкус относно жените и затова те ухажва.

— С какво се занимава?

— Със ски, с лов — много добър стрелец и има повече трофейни купи, отколкото има чинийки в един сервиз за кафе, освен това язди, обожава бързите коли и флиртовете.

Ева прехапа устни. „Наистина — каза си тя, — той се държи възмутително и трябва да го смърря, но е толкова умен...“

— Имам едно предложение за теб. — Ева реши да смени темата.

— В моята стая или в твоята? — безочливо подхвърли Макс.

Лицето ѝ остана строго, макар вътрешно да я напуши смях.

— Мистър Фабиани, изглежда, не проявявате уважение към никого. Ако желаете да станете прочут адвокат, трябва да се научите да се държите възпитано.

— Предпочитам да бъда богат.

— Тогава можеш да постъпиш за постоянно на работа при мен.

— Искаш да стана твой адвокат?

— Не. Ако слушаш внимателно и се научиш да защитаваш интересите ми като свои собствени, може би един ден...

— Възнамерявам да живея дълго. — Макс я изгледа. — Кога ще дойде този ден?

— Когато аз реша. А сега можеш да продължиш по същия начин, както през последните няколко седмици.

— Нещо като момче за всичко, така ли?

— Ще събираш сведения за мен, ще следиш хората, с които се срещам, ще ме съветваш, ще четеш внимателно договорите...

— Ще бъде тайното ти оръжие?

Ева се намръщи.

— Няма значение — махна с ръка Макс. — Ще бъде на твое разположение, като момче на повикване.

Тя отметна глава и се засмя.

— И да продължаваш да ме забавляваш.

— Винаги се радвам, когато доставям удоволствие на другите.

— В замяна ще получаваш двадесет и пет хиляди долара годишно.

— Само за да те забавлявам? Лейди, в най-скоро време аз ще стана най-добрият комик в бизнеса!

— И така започнах кариерата си при майка ти — завърши Макс. — Но понякога се питам как съм стигнал до тук.

След завръщането им от Милано в Ню Йорк Ева отседна в къщата на фамилията Бингъм на Източна седемдесет и осма улица, а Макс се запъти към Мълбери стрийт в Южен Ийст Сайд, където се намираше малкият италиански ресторант на баща му. Макс се бе родил в апартамента над ресторанта и бе най-малкият от шестте деца. Искаше да зарадва семейството си с новата си, добре платена работа в света на богатите.

Когато се появи в нийоркския офис на „Ева Черни Козметикс Инкорпорейтид“, Макс получи най-малкия кабинет.

— Малко по-голям от тоалетна — както вечерта го описа шеговито пред семейството си, насядало около масата за традиционното италианско ризото, — но поне има телефон и пепелник, макар мадам да не одобрява пушенето, защото било вредно за кожата, та ми се налага да пуша наведен през прозореца, а съм на четиридесетия етаж и трябва доста да внимавам, за да не падна, когато звънецът внезапно позвъни.

— Какъв звънец? — попита най-голямата му сестра Грациела.

— Портiererът звъни, за да ни предупреди, че мадам е пристигнала в сградата. Това означава, че може да дойде на проверка.

— Напомня ми за казармата — обади се баща му.

— Надявам се не след дълго да ме повишат в чин.

— Предполагам, че тази мадам Черни ти плаща добре — намеси се майка му.

— Не мога да се оплача — отвърна Макс.

— Но какво ще стане с кантората, която мислеше да откриваш?

— Ако поработя няколко години в тази компания, ще имам достатъчно пари, за да открия собствена адвокатска кантора.

Тогавя не подозираше, че тези няколко години щяха да станат двадесет, но знаеше, че в този момент принц Ди Марчези пътува за Ню Йорк с надеждата да се ожени за богатата вдовица Ева Черни.

Ева откри, че принцът е съвършен придружител. Той бе изключително вежлив и забавен, макар и не колкото Макс, танцуваше божествено, винаги се усмихваше очарователно, винаги бе на нейните услуги. Безпогрешно й осигуряваше най-добрата маса в ресторанта, най-добрите места в театъра, не й досаждаше и знаеше кога да се оттегли — Ева нито веднъж не го покани в спалнята на триетажния си апартамент южно от Сентръл Парк. Не изпитваше сексуално

привличане към Дино ди Марчези, което бе доста странно за нея, защото определено изпитваше подобно влечение към двадесет и три годишния Макс Фабиани. Ала Дино я глезеше и в неговата компания се чувстваше чудесно. Ако вечерно време не ѝ се излизаше, той с радост оставаше с нея в апартамента. Ако искаше шумни забавления, принцът ѝ ги осигуряваше. Той сякаш предугаждаше всяко нейно желание и го изпълняваше начаса. Обаче Макс непрекъснато ѝ повтаряше, че той е един празноглав жиголо.

„И какво от това? — питаше се Ева. Вече бе изминала почти една година от смъртта на Кристофър, а тя не възнамеряваше цял живот да остане сама. — Освен това Дино е принц, с него ще се изкача още по-високо в обществото. Семейство Бингъм може да се смята за част от стария Ню Йорк, но Дино ди Марчези може да изброи предците си седем века назад, сред които има един папа и двама кардинали. Както казва Макс: все едно Джордж Вашингтон да ти е пралядо, Томас Джеферсън да ти е далечен братовчед, а Бенджамин Франклин да ти е бил чичо по майчина линия.“ А освен това щеше да стане принцеса. Принцеса Ди Марчези. Щеше да изглежда много шик върху етикетите на стоките ѝ. И защо да не го направи? Елена Рубинщайн го бе направила, а също и Елизабет Арден. Разбира се, щеше да ѝ струва много пари, но тя можеше да си го позволи, а освен това щеше да го държи изкъсо. Ако злоупотреби с доверието ѝ, няма да получи нито долар. Щеше да има щедра издръжка, но при строги допълнителни условия.

Би могла да си затвори очите за любовниците му, ако Макс се окажеше прав и принцът се окаже женкар, но той трябваше да бъде дискретен, за да няма клюки по неин адрес. При най-малкия намек за публичен скандал ще му отреже не само издръжката. Да, щеше да ѝ струва много скъпо, но с неговата титла щеше стократно да си възвърне разходите. Обаче първо трябваше да разбере намеренията му.

След Коледа отлетяха за Рио де Жанейро — Ева трябваше да открие поредния си козметичен салон. Принцът не се отделяше нито за ден от нея, но преди да успее да я заплени с латинския си чар, той, за голяма своя изненада, се оказа в ролята на послушен лакей. От Рио потеглиха за Буенос Айрес — там Ева му разреши да се оттегли в

стаята си в хотела, защото ѝ предстояха сериозни преговори. Дино още не бе задрямал, когато съзря първата хлебарка на пода и веднага се шмугна в банята, в съседство със спалнята. Ева се прибра от деловата си среща и се опита да го убеди да се отбият в клуба за поло на следващия ден, но принцът, пребледнял, с изплашен поглед, само клатеше отчаяно глава и се оплакваше от съдбата си. След два дни заминаха за Мексико Сити и накрая се прибраха в Ню Йорк. Ева реши да вземе сина си при себе си, но малкият Кристофър не хареса суетния италианец и дори го ритна в глезена още при първата им среща. Ева се ядоса и заповяда на бавачката да приготви багажа на детето, за да го върне в Швейцария. Макс ги придружи до вилата край Женевското езеро. Щом пристигнаха, принцът цяло денонощие не стана от леглото. На другия ден се събуди освежен, закуси добре и пристигна пред вратата на спалнята на Ева с разкошен букет от червени рози. „Трябваше по-рано да предприеме тази стъпка“ — каза си Ева, докато разлистваше розите, за да намери визитната картичка, към която бе прикрепен годежният пръстен на Ди Марчези, увенчан с великолепен сапфир.

Тя с възхищение изпробва пръстена и покани принца да седне на копринената кувертюра върху огромното ѝ легло.

— А сега нека поговорим за този пръстен...

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Швейцария, 1988 година

На тези, които подозираха, че никой, освен него, нямаше достъп до фирмените тайни на Ева Черни, Макс Фабиан обикновено отговаряше:

— Ако някой си въобразява, че е много приятно да се занимава с това, което върша аз, нека да заповяда. С удоволствие ще му отстъпя стола си.

Обаче никой от партньорите или конкурентите на Ева Черни не можеше да отрече, че Макс Фабиан бе ненадминат в умението да предугажда решенията на богатата вдовица, да се справя с капризните ѝ настроения, да я успокоява с разумни доводи, с помощта на вродената си тактичност и не на последно място — с чувството си за хумор. Той бе единственият ѝ сътрудник, който нито веднъж не бе заплашен с позорно уволнение заради некадърност. Може би тайната му се коренеше в това, че Макс отрано научи едно много важно правило в неписания кодекс на компанията „Ева Черни Козметикс Инкорпорейтид“, неусвоено от мнозинството от нейните служители: единственият начин да издържи на властния характер на мадам е да се стреми винаги да опазва способността си за независимо мислене. От огромно значение за кариерата му бе фактът, че никога не се изплаши от властта ѝ. Затова, за удивление на подчинените ѝ, Ева започна да му се доверява изцяло и да разчита на него във всяко отношение. Той великолепно се ориентираше дори и в най-заплетените ситуации, знаеше много тайни за нея, но с никого не ги споделяше, макар че Ева, ръководена от непогрешимия си инстинкт за самосъхранение, винаги знаеше докъде да се простира в откровенията пред адвокатата си.

Понякога между тях избухваше яростен спор и тя му заявяваше с леден тон:

— Тази компания е моя собственост и тук се изпълняват единствено моите нареждания!

В такива моменти Макс винаги се покланяше дълбоко и отвръщаше със саркастична усмивка:

— Да, Ваше Императорско Височество, не, Ваше Императорско Височество, може ли да ме цунете отзад, Ваше Императорско Височество? — при което Ева избухваше в неудържим смях и опасността от разрив се изпаряваше начаса.

Освен това Макс се прояви като блестящ адвокат и мениджър. Всъщност трудно бе да се прецени кое го тласкаше да се старее толкова много — дали тревогата за собственото му благополучие, или грижата за преуспяването на компанията — макар че по същество двете често се покриваха. С течение на годините той успя да обучи превъзходен екип от десетина мъже, негови помощници, с чиято помощ успяваше да се справи и с най-деликатните ситуации в коварния парфюмериен бранш. Именно той я съветваше при подбора на всеки директор на някой от многото филиали на петте континента, именно той я предупреждаваше, когато някой от мениджърите ѝ си позволяваше да превиши правата си. Случваше се Ева да се разкреци, вбесена от някой от по-некадърните си подчинени:

— Веднага го изхвърли от компанията ми!

В такива случаи Макс мъдро я съветваше да отпрати провинилия се служител в някой от по-отдалечените филиали и да му даде още една възможност да измие позора си. Умният адвокат предварително знаеше отговора ѝ:

— Хм, нима си въобразяваш, че с това ще оправиш нещата? Та той никога няма да се промени! Не е ли най-умно още сега да се отървем от него?

Тогава по промяната в тона ѝ Макс безпогрешно разбираше, че на нещастника му се е разминало и веднага благоразумно сменяше темата. Не е чудно, че Ева свикна да гледа на Макс като на свой придворен магьосник, който съумява да намери изход от всяко затруднение, макар да не подозираше за напрегнатата работа и дългите вечерни часове, които Макс посвещаваше на детайлно изследване на пазарната конюнктура или на сведенията за някой от сътрудниците, партньорите или конкурентите на „Ева Черни Козметикс Инкорпорейтид“. Защото зад всяко чудо на нейния „придворен магьосник“ се криеше упорито и целенасочено проучване и анализ на фактите от суровата реалност на парфюмерийния бизнес.

Именно тя го накара да промени името си.

— Масимо? Звучи ми като име на някакъв боксьор. Ще те наричам Макс... Макс Фабиан, звучи напълно по американски, нали?

И така от този ден изчезна Масимо Фабиани, за да се появи Макс Фабиан.

Щом мадам Черни се отправяше на някоя от многобройните си проверки сред филиалите на компанията, разпръснати по четирите посоки на света, Макс бе длъжен да надзирава дейността в главната квартира на „Ева Черни Козметикс Инкорпорейтид“, освен ако не го взимаше със себе си — тогава задачата му се състоеше във внимателно изучаване на деловите партньори, разузнаване на възможностите им, проучване на офертите им... Именно той избираше най-благоприятните условия за основаване на нови филиали извън САЩ, той утешаваше разплаканите секретарки след поредното избухване на Ева, дори ги даряваше с целувка по бузата, ако се случеше да утешава някоя по-симпатична.

Ева му вярваше безрезервно, защото и той като нея бе амбициозен и нищо не можеше да сломи увереността му в бъдещето на „Ева Черни Козметикс Инкорпорейтид“, защото се гордееше с успехите на компанията или, при някой от временните им неуспехи, страдаше като дете, изгубило любимата си играчка. Понякога водеше в луксозния кабинет на Ева нова служителка, както например бе в случая с Мойра, и ако ѝ предложеше: „Назначи я още днес“, Ева никога не се колебаеше. Но, от друга страна, тъкмо той бе длъжен да уволни някой от провинилите се, ако Ева не бе доволна от усърдието му. Пак на Макс се падаше тежката задача да отмъкне някой талантлив химик или брокер изпод носа на конкуренцията, ако Ева научи за него отнякъде и му нареди лаконично: „Трябва ми този човек!“. В повечето случаи му възлагаше да привлече някоя жена на работа в компанията, защото с мъжете Ева сама се справяше, и то чудесно.

В началото на седемдесетте в няколко държави бяха открити свръхлуксозни козметични салони на мадам Черни — само в САЩ бяха повече от десет. Освен това Ева притежаваше двадесет предприятия за парфюмерийни изделия и дузина огромни търговски центрове, винаги разположени в близост до големите световни столици или до елитните курорти. Едно от многобройните задължения на Макс бе да лавира сред лабиринтите на данъчните законодателства на

развитите страни или самотните островни държави, където законите бяха доста по-либерални, за да извлече максимални печалби при минимални данъчни плащания. За тази цел Макс неуморно откриваше и закриваше призрачни дъщерни компании, винаги регистрирани като собственост на почтени жители на съответните държави, но така умело вплетени в мрежата на „Ева Черни Козметикс Инкорпорейтид“, че счетоводителите на мадам Черни можеха да контролират всеки цент в балансовите им отчети.

Данъчните инспектори с нескрита неприязън посещаваха главната квартира на компанията — Ева ги посрещаше с надменна усмивка, защото знаеше, че Макс вече се е погрижил за безупречното оформяне на счетоводната документация, при това, без да се нарушава графика на текущите плащания. Месеци му бяха необходими, докато открие опитен счетоводител, който да задоволява всички изисквания, и накрая трябваше да го измъкне от кантората на Пийт, Марвик и Мичъл, при това за тройно по-високо възнаграждение. Отначало Ева посрещна с възмущение вестта за нечувано високата заплата на новия си сътрудник, но Макс бързо я убеди, че ако се откажат от него, ще изгубят петорно повече във вид на данъци. Нямаше кътче в огромната империя на мадам Черни, до което да не достигаше влиянието на Макс Фабиан, макар в много области последната, решаващата дума да принадлежеше единствено и само на нея — никой дори не си помисляше да вземе без нея решение за окончателното одобряване на химическите съставки на някое ново изделие или за цветовия нюанс, или за опаковките, или за наименованията на козметичните серии.

За Великден на щандовете на компанията раздаваха безплатно по една елегантна кутия, съдържаща малки флакончета с парфюми, на всяка жена, която е купила поне два продукта от козметичната гама на Ева Черни. Големите търговски къщи отдавна имаха подобна практика, но великденският подарък на Ева бе по-различен. Кутийката бе толкова красива, че можеше да се използва и след като се изразходват парфюмите във флакончетата. Опаковката бе в традиционните цветове на Ева Черни — черно, бяло и златисто, с нейния подпис, а съдържанието се определяше през есента лично от Ева. Но беше вече октомври, а мадам още не бе определила съдържанието на великденската кутия. От производствения отдел непрекъснато досаждаха на Макс с въпроса за избора на подаръците, но никой не

смееше да вземе решение в отсъствието на Ева. Макс отиде при Паоло, нейния дизайнер, но той ужасено отказа:

— Никога! Ти искаш да изгубя работата си! В никакъв случай не мога да си позволя подобно своеволие!

Макс реши да се посъветва с Мойра и Памела. И двете използваха козметиката на Ева Черни и отлично познаваха цялата гама от парфюми, червила и кремове, но и двете му отказаха.

— Сигурно се шегуваш! — изгледа го ужасено Мойра, а Памела поклати глава. — Аз съм последният човек, когото можеш да помолиш за подобно нещо. Тя никога не се е съобразявала с мнението ми.

— Въпреки това мнението ти ме интересува. Ако имаше решаващата дума, кои пет изделия от пълната гама на Ева Черни би поставила в кутийката с подаръци?

— Ами... на първо място крем „Ренесанс“, защото всички го харесват. После ще поставя и едно червило, според мен най-доброто е „Ред Тейп“, сутрешния крем „Морнинг Стартер“, защото го използвам всяка сутрин, и накрая комплекта сенки и гримове и крема за ръце „Хенд Ресторър“.

— Чудесно! — зарадва се Макс. — А ти какво ще кажеш, Мойра?

— Аз не бих поставила „Морнинг Стартер“, защото не го използвам, използвам нейния сапун „Симпли Пърфект“. „Ред Тейп“ не е подходящо червило за мен. Аз си слагам от розовото, „Пърфект Пинк“. За комплекта от сенки и гримове съм напълно съгласна, но вместо крема за ръце бих поставила лак за нокти в тон с червилото.

— С благодарност приемам предложенията ви — ухили се Макс. Обаче, когато отиде в производствения отдел, там го информираха, че миналата година са използвали комплекта сенки, както и крема за ръце. А политиката на мадам беше никога да не се повтаря съдържанието на комплекта с подаръците. — По дяволите! — изруга той и се запъти към Алекс.

— Не знам какво да правя — оплака ѝ се той. — Аз не съм специалист по цветовете, нито пък разбирам от технология. Това е запазен периметър на майка ти и тя много ревниво го охранява. Представянето на новите серии е много важно, защото ако жените ги харесат, те ще си ги купят. Ако объркам нещо, продажбите ще спаднат и тя ще ме обеси на първото дърво.

— Тази ли е кутийката, предназначена за великденския подарък? — попита Алекс и отвори капака на елегантната кутия. Върху черно кадифе бяха поставени няколко мостри — флаконче с парфюм, бурканче с крем и блестяща гилза с червило. Самата кутия бе невероятно скъпа, но Ева упорито отказваше да използва по-евтини материали. „Не може да се украсява флагманския кораб с второкачествени знамена“ — обичаше да казва тя.

— По въпроса за червилото няма единодушно мнение, а сутрешният крем и кремът за ръце са използвани миналата година — мрачно рече Макс.

— Е, аз не съм експерт — каза Алекс, — но предполагам, че подаръците трябва да привлекат вниманието на тези жени, които досега не са използвали козметичните изделия на Ева Черни, права ли съм?

— Напълно!

— Но продуктите на Ева Черни са най-качествените на пазара, а това ги прави недостъпни за жените от средната класа.

— Те не са предназначени за тези жени.

— Тогава защо не подберете за подаръците тези изделия, които постоянните клиентки на компанията Черни предпочитат най-много?

Макс я изгледа с отворена уста.

— Господи, никога не съм помислял за това... защото това не е моята област — извинително промърмори той. — Подборът е любимото занимание на мадам Черни.

— Тя очевидно винаги се е старала да привлече повече купувачи. Иначе защо ще прави толкова скъпи подаръци? Доколкото знам, тя е раздавала мострени подаръци още преди да стане толкова богата, колкото е днес.

— Така е. За пръв път започнахме през 1968-а година, за Коледа. Тази идея не беше нова, но Ева никога не се е колебала да използва чужд опит, особено ако носи печалби.

— Но жените не биха искали да харчат пари за скъпа козметика, ако не са убедени в качествата ѝ.

— Абсолютно си права — съгласи се той и изгледа Алекс със смесено чувство на гордост и страхопочитание. — Защо аз сам не се досетих за това? И така, кажи ми ти какво би поставила в тази кутия?

— Мостра от всичко най-хубаво в гамата, което е много над възможностите на средните купувачи, включително и мостра от най-новия ѝ парфюм.

— *Еншанте!* Господи, знаеш ли колко струва? А освен това нямаме време за изработката на мострите и опаковките. — Макс се почеса по носа, както винаги, когато мислеше усилено. — Чудя се... — Той я стрелна с поглед. — Знаеш ли как ухае „Еншанте“?

— Да. Мойра го използва.

— И какво ще кажеш?

— Много е... чувствен. И освен това е много шик. Изключително модерен, има осемдесет ароматни нюанса.

— Затова има нечуван успех. Майка ти никога не е поставяла парфюм в комплекта за подаръците, освен ако вече не е на първо място в класацията на продуктите ѝ, а в момента „Еншанте“ е на върха. Правила го е с „Парфюмът на Ева“ и „Л'аморьоз“ преди пет години... Предполагам, че можем да използваме обикновено стъклено флаконче, но с етикета на Ева, не със стандартните размери, но формата на флакончето ще подсказва какъв парфюм се крие вътре.

— Не разваляй бурето мед с една капка катран — посъветва го Алекс. — Смятам, че ако поръчаш да изработят миниатюрно копие на оригиналния флакон, ще бъде много по-ефектно и ще привлечеш много повече купувачи, отколкото с обикновено шишенце. Нали току-що ми каза, че жените познават „Еншанте“ само по опаковката? Само при вида на парфюма всяка жена ще се разтопи. — Алекс млъкна и учудено го изгледа. — Защо ме гледаш така втренчено?

— Защото съм напълно смаян — засмя се Макс. — Господи, как не съм го разбрал досега? Ти си истинска дъщеря на майка си.

— Ако се опитваш да ме сравняваш с нея...

— Точно това правя и смятам, че съм абсолютно прав. Ти си тази, която е наследила усета ѝ, а не Крис. Тя се надяваше синът ѝ да поеме работата ѝ, но той никога не се е интересувал от компанията. Майка ти достига до същите заключения, до които достигна и ти по пътя на логиката, но Ева се ръководи от инстинкта си. Само че се съмнявам, че тя ще си позволи да подарява най-новия си парфюм, който се продава по триста долара за унция. Според мен тя би използвала „Олуейс Роузис“. Той е от преди две години, но все още е бестселър след „Парфюмът на Ева“. Да използваме „Еншанте“ е

истински хазарт, но Ева винаги е предпочитала високите залози. — Той сложи ръце на раменете ѝ. — Алекс, ти си ми като изпратена от бога.

Наведе се над нея и я целуна, но не по бузата, както досега, а по устата. Устните му бяха топли, но твърди и Алекс потръпна, сякаш електрически ток бе преминал през тялото ѝ. Без да съзнава какво прави, тя отговори на целувката. За миг ръцете му се стегнаха около кръста ѝ, но сетне се отдръпнаха.

— Е, ще бъде както ти предложи. Ще сложим по една мостра от „Еншанте“, „Ренесанс II“, „Блуминг Чийк“ с четчица, комплект от „Найт Ревиталайзър“ и три вида червила. Ако това не счупи рекордите по продажби досега, значи аз нищо не разбирам от този бизнес.

— А ако се провалиш?

— Ще бъде по твоя вина. Ще се видим по-късно.

Когато съобщи какво ще съдържа рекламната кутия, настъпи напрегната тишина. Сетне се надигна невъобразим шум.

— Да не си полудял? Да подаряваме „Еншанте“?

— Не можем толкова бързо да направим миниатюрни копия на оригиналния флакон, в който ще продаваме този парфюм!

— Мислил ли си колко ще ни струва?

— Никога няма да успеем да си върнем разходите.

— О, ще си ги върнем — спокойно заяви Макс. — Ако не успеем, аз ще напусна.

Шумът в стаята продължи.

— Защо тази година да не пропуснем великденските подаръци? — предложи някой. — При тези обстоятелства клиентите ще ни разберат.

— Ще бъде истинска катастрофа — озъби му се Макс. — Мадам винаги е казвала, че не бива да си позволяваме да изгубим нито една клиентка. Длъжни сме да поддържаме нивото си. И без това вече има лъжливи слухове, че компанията е в упадък. Не можем да си позволим да изглеждаме нестабилни, и то тъкмо сега, когато мадам отсъства. Смело е, но си струва риска.

— Не е смелост, а истинска лудост — промърмори някой.

— Това е най-големият риск, който компанията някога е поемала — обади се трети.

— Аз съм готов да го поема — твърдо заяви Макс. — Да не губим повече време в напразни дискусии.

„Най-хубавото в тази история е това, че Алекс измисли всичко — каза си Макс, докато шофираше към вилата. — Тя единствена от всички. Трябваше да се досетя. Нали винаги съм й казвал, че прилича на майка си! Никой досега не е рискувал да подарява от най-новите си и най-скъпи изделия. «Ренесанс II» и «Найт Ревиталайзър» са току-що пуснати на пазара и успешно се справят с конкуренцията. Жените ги купуват като побеснели. «Ренесанс II» се продава за петдесет долара в малка опаковка и за сто долара в голяма, а «Найт Ревиталайзър» за седемдесет и пет долара в шишенце от три унции. Да се подаряват в комплект с още два продукта от гамата на Ева Черни е истинска лудост! Ще струва цяло състояние, защото и петте продукта са от най-високо качество. Обикновено в кутиите с рекламни подаръци се слага гребен или огледалце — в търговията ги наричат «пълнеж», защото не струват почти нищо.“ Не можеше да си спомни някоя козметична компания да е правила такива скъпи подаръци, макар че в началото на седемдесетте години „Ланком“ проби на пазара чрез специално представяне на пълната си гама при 50 процента намаление на цената.

Отби колата от шосето, спря и извади портативния си компютър, който навсякъде носеше със себе си, и започна да прави приблизителни изчисления. „Подаръците ще ни струват огромно състояние — помисли си Макс — и можем да се провалим, но инстинктът ми подсказва, че ще направим големия удар. Как не сме се сетили досега? — запита се Макс и подкара колата по шосето. — Ако Алекс е наследила майчиния си усет, аз трябва да я използвам. Само господ знае докога Ева ще отсъства от компанията. Може да се върне още утре, а може да измине и цял месец, а аз не мога да си позволя да чакам. — В този миг си спомни нещо друго и се намръщи. — Какво ще стане, ако Ева се откаже от компанията? Аз мога да поема управлението, защото познавам добре целия механизъм, но вдъхновението, новите идеи и хрумвания принадлежат на Ева. Едва ли ще намерим някой, който би могъл да я замести. Тя сигурно си е мислила за заместник, като се изключи Крис, защото той достатъчно ясно й бе заявил, че не възнамерява да работи в компанията. А този

заместник през цялото време е бил под носа ни — усмихна се Макс, — но той е последният човек, за когото Ева би си помислила. Но аз ще го направя. С удоволствие ще работя заедно с Алекс. Особено ако се сравни с майка ѝ. Алекс е спокойна и разумна и никога няма да избухне или да направи скандал.“

„Алекс разсъждава и стига по логичен път до същото решение, до което достига и майка ѝ благодарение на усета си. Но това няма значение, щом крайният резултат е добър. Чудя се... — замисли се той — ще трябва да съм много внимателен с Алекс, особено в първите дни, но ако съм винаги до нея и ѝ помагам, нищо чудно тя да надмине майка си. Във всеки случай си струва да опитам. Нали винаги съм си казал, че ако се подготвиш за най-лошото, ще се чувстваш много щастлив, ако всичко завърши добре. Алекс има невероятна способност да разсъждава и анализира, но в нашия бранш се иска още нещо. Трябва нещо непрекъснато да те тласка напред, да искаш още и още... А Алекс не е такава. Ева е в състояние да извърши неща, от които Алекс би се ужасила. Ева е жестока, а Алекс — не е. Но тя не се поколеба да сподели с мен мнението си за великденската кутия и аз съм сигурен, че тази идея ще се окаже дяволски добра и успешна. Ако загубя, Ева няма да се поколебае да ме унищожи, дори и след двадесетгодишна съвместна работа. Алекс е от тези хора, които остават лоялни до смъртта си, а Ева изисква от другите да ѝ бъдат предани, но това не се отнася за нея. Обаче Ева притежава въображение и дръзновение, невероятен усет за цветове и нюх за аромати, а Алекс няма тези дарби. Алекс е убедена, че козметиката не е нищо друго, освен средство за съблазняване на мъжете, нищо повече от измама, за да се привлече мъжкото внимание.“

Макс знаеше, че Алекс едва ли би се справила, ако беше на мястото на майка си: да започне с три-четири домашно произведени и примитивни сапуни и кремове, за да стигне след пет години до производството на 15 водещи козметични продукта, с гама от дванадесет оттенъка на руж и червила. Сега Ева произвеждаше три различни серии: „Ева Черни“, „Младата Ева“, за момичета под двадесет и пет години и „Принцеса Ди Марчези“ — най-скъпата серия, за жени над тридесет и пет години. Освен това компанията предлагаше повече от сто самостоятелни продукта. Никоя друга козметична къща не можеше да се похвали с такъв богат комплект гримове. Само в

Съединените щати годишният брутен оборот надхвърляше един милиард долара. „Е — помисли си Макс, — това ниво може да бъде поддържано само ако компанията непрекъснато излиза на пазара с нови и нови идеи, които да увеличат продажбите. А досега само Ева бе способна да измисля нови идеи. Ако реши да се оттегли... всичко ще отиде по дяволите! Но как ще живее тя тогава? Работата е единственото нещо, което винаги е имало най-голямо значение за нея. Но ако се случи и немислимото? Какво ще правим тогава? Трябва да подготвя Алекс за нейна наследница. Да я изпробвам, да я обуча, да я убедя да приеме тази работа... В този свят — каза си Макс, докато завиваше към вилата, — човек трябва да е готов на всичко.“

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Швейцария, 1967–1971 година

През пролетта на 1968 година вила „Парадиз“ отново разтвори вратите си в чест на завръщането на мадам Черни, но този път като принцеса Ди Марчези.

— Но нали ми каза, че вече я наричат императрица? — попита Алекс и учудено вдигна вежди.

— Да, императрица е... как да ти го обясня... това е титла, която е свързана с дейността на компанията ѝ — отговори Патси. — Майка ти създава козметични препарати и във всички страни я наричат Императрицата на красотата. Но всъщност сега стана принцеса, защото се омъжи за принц.

— Уф, нищо вече не мога да проумея... — недоумяващо въздъхна Алекс.

— Не си напрягай ума с тези титли — побърза да я успокои Патси. — Съмнявам се, че в твоя живот нещо ще се промени.

И наистина на таванския етаж нищо не се промени. Ева нито веднъж не попита за дъщеря си, но и Патси сега полагаше още повече усилия, за да крие Алекс от погледа ѝ. Всъщност през този сезон на Ева не ѝ остана свободно време да си припомни за съществуването на дъщеря си — защото бе затрупана със светски ангажменти. Прислугата не помнеше досега да са имали такъв натоварен сезон — принцеса Ди Марчези през ден даваше приеми за петдесет гости, а понякога и балове, на които поканените надхвърляха двеста. Събираше се невиджано множество от титулувани особи и понякога с труд успяваха да ги настанят около дългата маса по такъв начин, че никой да не остане засегнат от мястото в отдалечените ъгли на масата. Не минаваше уикенд, без салоните да гъмжат от оживени светски разговори и женски смях. Гостите бяха навсякъде: и в плувния басейн, и на тенис корта, и на поляната за крикет, както и на трите тераси, заобикалящи огромната вила.

Алекс свикна да наблюдава посетителите във вилата през прозореца на таванската си стая и след като Патси ѝ показа кой от всичките е принцът, момичето не преставаше да се чуди защо един принц, при това истински, а не от приказките, си губи времето в компанията на красиви млади дами, вместо да го посвещава на избраницата на сърцето си. Освен това момичето разбираше, че ако принцът се постарее да направи мадам щастлива, като се грижи за забавленията ѝ, всички слуги във вилата ще си отдъхнат, защото ще се намали заплахата да бъдат нахокани за някакъв незначителен пропуск. Алекс вече знаеше, че майка ѝ най-много обича да се весели, някой да я разсмива и развлича, а когато съпругът ѝ се нагърбваше с тази роля, настроението ѝ рязко се подобряваше. Веднъж Алекс неволно чу как две от камериерките оживено обсъждаха тази особеност в поведението на господарката си. Оставаше ѝ само да се надява принцът никога да не се отдели от своята принцеса, защото Алекс се страхуваше много от злата жена с остър глас и пронизващ поглед, в която майка ѝ се превръщаше веднага, щом не бе доволна от интимния си живот.

В този миг Алекс бе готова да повярва, че майка ѝ занапред винаги ще си остане такава — по-спокойна и по-приветлива.

Когато навлезе в единадесетата си година, Алекс започна бързо да расте. Вече настигаше майка си по ръст — около метър и шестдесет, а теглото ѝ нарасна на шестдесет килограма. Дрехите ѝ окъсяваха тъй бързо, че дори Ева го забеляза.

— Алекс расте много бързо, мадам — обясни ѝ Патси. — Понякога се налага през два-три месеца да сменям роклите ѝ.

— Тогава ѝ купете от по-голям размер! — сърдито заповяда Ева. — Парите не са проблем за мен, мис Патерсън, пък и едва ли някой ще я забележи, така че няма значение как ще изглежда.

„Да, винаги е било важно само как ти изглеждаш“ — помисли си разгневената Патси, но си премълча, разбира се, само кимна разбиращо и зачака нетърпеливо, защото знаеше, че най-важният въпрос тепърва предстоеше.

— Напоследък идвал ли е във вилата пастор Дитрих? — попита Ева.

— Да, мадам, една седмица преди да се върнете в Швейцария.

Ева се намръщи, но само за миг. Не биваше да забравя нито за миг, че гримасите спомагат за появата на бръчките.

— Много добре — хладно отвърна тя. — А сега можете да се приберете горе, мис Патерсън.

Патси тръгна по стълбата към таванския етаж, озадачена от интереса на мадам към този невзрачен свещеник. „Явно пасторът я държи в ръцете си по някакъв начин... Иначе защо ще ме разпитва за посещенията му? Тези визити никак не ѝ се харесват, но очевидно с нищо не може да ги осуети, въпреки огромното си влияние. Дано господ дари пастора с дълъг живот, за да продължи посещенията си при нещастната Алекс!“

Но тогава настъпи нещо неочаквано и неприятно за всички — принцът провали брака си с Ева. Още преди да се оженят, тя знаеше за славата му на невъздържан женкар, но досега се преструваше, че не забелязва флиртовете му — но при изричното условие, че не премине невидимата граница в спазването на привидното благоприличие. От няколко седмици Ева бе много заета със създаването на новата си козметична серия, за която вече бе избрала името „Принцеса Ди Марчези“ и макар съпругът ѝ да се ласкаеше от мисълта, че името на фамилията му ще украсява безброй етикети на кремове, помади и пудриери, внезапно му хрумна, че е проявил неочаквано голяма щедрост, като се е съгласил само на една четвърт от печалбите — а те, според маркетинговите анализи, може би ще надминат всички рекорди. Нали се бе съгласил с всичките ѝ изисквания? Нали винаги киснеше тук, в тази скучна швейцарска вила, готов да я придружава навсякъде, на приемите в ресторантите и в частните резиденции, на благотворителни обеди и вечери... А тя напоследък бе дотам погълната от работата си, че въобще не му обръщаше внимание. Винаги бе така в компанията на Ева Черни, преди пускане в производство на нова гама от продукти — в последния момент възникваха спешни промени, уточнявания на десетки детайли, корекции на рецепти и опаковки, договори и оферти, неустойки, скандали около хигиенните норми и какво ли не още. Когато най-после ѝ останаха няколко свободни часа и Ева се върна във вилата, за да си откъдне след кошмарните три седмици, за своя изненада тя го завари увлечен в любовна игра с една от нейните подчинени. Слуховете за похожденията на принца отдавна бяха обиколили всички помещения, но едва сега стигнаха и до слуха на Ева. Когато ги завари на местопрестъплението, Ева устрои невъобразима сцена — Жак,

икономът, се изплаши, че стените на спалнята ще се срутят. Като връх на всичко бе откритието ѝ, че уволнената от нея парфюмеристка е основала конкурентно козметично предприятие, при това с парите, дадени ѝ на заем от принца. Това преля чашата и Ева обезумя от гняв.

— Как се осмеляваш! Как си посмял да довлечеш тази уличница тук, в моя салон, при това с моите пари! Бих могла да си затварям очите пред дребните ти флиртове и пред разсипничеството ти, но това вече не се търпи! Никога няма да ти простя, че ме направи за смях! — В нейните очи нямаше по-тежко провинение. Никой нямаше право да навлиза в нейната територия и тя веднага взе мерки да унищожи новата си конкурентка. Понесоха се слухове, че нито един от доставчиците, които работеха с новото козметично предприятие, нямаше да получи квоти за доставки от компанията на Ева Черни. Преди месец Макс се опита да я предупреди, че попадат в доста опасна ситуация, по-точно под ударите на законите за защита на конкуренцията, но тя бе отказала да го изслуша.

— Няма да позволя на онази уличница да използва моите методи в нейния долнопробен козметичен салон! Пфу, какъв ти салон, то си е само един бардак! — Очевидно напълно бе забравила, че някога, преди години, тя самата бе започнала от подобен салон. — Ще я накарам да ме помни до гроб! Както и онзи отвратителен италианец! — Ева никога не бе ругала тъй яростно, а това бе сигурен признак, че скоро ще се раздели с принца. — Искам да го проследиш. Искам да узная колко пари е получила онази проститутка от него, кога и как са прехвърлени чековете. Искам всичко да разкриеш, Макс, и колкото по-бързо, толкова по-добре!

Скоро Макс се изправи пред бюрото ѝ, с папка в ръка, съдържаща такива изобличителни сведения за коварните действия на принца, насочени срещу компанията на съпругата му, че Ева изригна като вулкан. На горния етаж слугите се изплашиха, че таванът ще се срути от виковете ѝ. Навред хвърчаха сервизи от китайски порцелан, скъпи статуетки, вратите се затръшваха с невъобразим трясък. Ева крещеше, че само да ѝ падне в ръцете, ще му издере очите с острите си нокти. За щастие в този драматичен миг принцът не бе във вилата, както впрочем често се случваше през последните месеци. Тя незабавно нареди никога да не го допускат отвъд тежката врата на оградата около парка пред вилата ѝ. По нейни инструкции Макс бе

изпратен да го намери и да го уведоми за предстоящия развод. Ева му позволи само да запази новите си костюми, обувки, копринени ризи и яркочервеното ферари (тъкмо на него Ева бе кръстила червилото „Рейсинг Ред“ („Червеният бегач“) от новата си серия „Принцеса Ди Марчези“) и още някакви вещи, които италианецът бе успял да задигне от нея по време на брака им, който бе анулиран на четиринадесетия месец от сватбата им. Конкуrentният козметичен салон затвори вратите си след шест седмици и за неговата съдържателка повече никой нищо не узна. Принцът бе предупреден да си държи езика зад зъбите. Защото какво ще си помислят нейните клиентки от цял свят, заяви Ева на Макс с горчива усмивка, ако узнаят, че тя, Императрицата на красотата, която помага на всички да спечелят сърцата на мъжете, не е успяла да внесе ред в собствената си спалня?

— Погледни го откъм по-добрата страна — посъветва я Макс, практичен както винаги. — Ти успя да наложиш новата си козметична гама, защото според последните данни продажбите нарастват така бързо, че може да възникнат затруднения при задоволяването на увеличеното търсене. А онази твоя конкурентка никога повече няма да се съвземе. Оказа се дори, че от нея имахме полза, защото се амбицирахме да я изтласкаме от пазара. Защото твоята цел винаги е била да си номер едно в козметиката и парфюмерията, нали?

Ева се успокои и весело се разсмя.

— О, Макс, ти винаги си умеел да ме разбираш само от половин дума...

— А по въпроса за принца... Да се надявам ли, че повече не искаш да ти докладвам за него?

При споменаването на името на омразния италианец в главата ѝ отново нахлу вълна от гняв и ярост, но тя успя да се овладее, дори намери сили да се усмихне надменно.

— Не! Тази личност завинаги е изтрита от живота ми. — След това се замисли и внезапно хрумване озари лицето ѝ. — Но няма да се откажа от титлата. На етикетите стои много добре и...

— И сборовете от продажбите са още по-внушителни, нали това искаше да кажеш?

Покрай грижите за отстраняването на принца от живота ѝ Ева се срещаше с Макс по-често от обикновено и неволно се замисли за качествата му. Безспорно около нея нямаше по-чаровен мъж от Макс

Фабриан — а тя умееше, както никоя друга жена, да открива истински привлекателните мъже. Но той никога не си бе позволявал да интимничи с нея. Може би така е по-добре, защото сега е така претоварена със светски и с делови ангажименти, че трябваше да събере цялата си воля, да се концентрира докрай, за да успее във всяко от многобройните си начинания. Женитбата ѝ с онзи неблагодарен италиански принц всъщност бе само една инвестиция, която вече си възвръщаше вложените средства. Тя бе получила това, което искаше да постигне, като заповяда да изпишат „Принцеса Ди Марчези“ на етикетите на най-новите ѝ козметични препарати. „Колко малко е нужно понякога, за да се спечелят милиони — замисли се Ева. — Една гръмка титла, плюс бляскавата опаковка и ето че новата ми козметична гама постигна небивал успех.“ Навярно би трябвало да се съгласи с мъдрия Макс, който ѝ пожела повече да не сключва брак с мъж, към който не изпитва никакви чувства. Щастлива от успешното приключване на делата си както в интимния си живот, така и в компанията си, Ева замина за Испания с една от новите си приятелки, херцогинята на Падуа. Именно тогава, когато всичко в огромната вила внезапно притихна, Макс за пръв път се срещна с Алекс.

Ева му бе наредила да остане във вила „Парадиз“ и той с радост прие това нареждане, защото не обичаше шумните светски забави. Каза си, че все ще намери с какво да запълва времето си — ще се грижи за къщата, за басейна, за колите в гаража, пък и до центъра на Женева стигаше с колата си за по-малко от половин час.

На сутринта след заминаването на Ева той се отправи към басейна. Искане да закуси на терасата, но внезапно си каза, че доста е напълнял от застоялия живот в канцелариите и реши преди закуска да поплува в басейна. Ала от плуването още повече огладня и на бърза ръка погълна четири едри, още топли кроасана, щедро намазани с великолепно швейцарско масло и с конфитюр от праскови. Облегна се доволен на шезлонга и реши да посвети тази ведра сутрин само на себе си — заслужаваше тази награда след напрегнатите седмици. В този миг чу шум във водата. Обърна се и видя, че в басейна плуваше някакво непознато, едро момиче, с доста широки за възрастта си рамене. Момичето излезе от басейна и тъкмо протягаше ръка към хавлията на стола, когато видя Макс и се закова на място, вцепенено от страх.

— Здравей — поздрави я Макс. — Как се казваш?

Момичето смутено преглътна и едва чуто отвърна:

— Аз съм Алекс. — После забързано попита: — Нали няма да ме издадеш?

— От кого трябва да те крия?

— Ами... заради басейна. Тя не знае, че аз... как да го обясня... идвам тук само рано сутрин, когато тя още спи.

— Обещавам ти на никого да не казвам! — Макс тържествено вдигна ръка. — Ако лъжа, да не видя бял ден нито на този, нито на онзи свят! — Помисли си, че момичето е дъщеря на някоя от прислужниците, а знаеше, че мадам не позволяваше на прислугата да използва басейна.

— Тук ли живееш? — попита той.

Тя кимна и колебливо добави:

— А сега трябва да си тръгвам. — Избърса се с хавлията, облече роклята си и грабна хавлията от стола.

— Аз съм Макс Фабиан. Работя за мадам, но това не означава, че трябва да си тръгваш само защото аз съм тук. Има достатъчно място и за двама ни.

— Патси ще ме очаква за закуската.

— Патси ли?

Момичето не отговори, само махна неопределено с ръка, но в жеста му пролича панически страх.

— Наистина ли няма да ме издадеш? — недоверчиво попита тя.

— Защо да не се запознаем, както го правят всички? — Макс протегна ръка. — Ръкостискането е класически обичай при сключването на сделки. Нямах право да ми отказваш този жест.

Вече поуспокоено, момичето протегна ръка. За нейната възраст ръката ѝ се оказа изненадващо силна. Макс си каза, че тя вероятно е дванадесетгодишна.

— Благодаря ти — промълви Алекс и за пръв път се усмихна, преди да побегне към къщата.

„Странно създание — каза си Макс, докато гледаше след нея. — Но защо се страхува толкова много от Ева?“

Изминаха няколко дни, преди да се срещнат за втори път. И този път срещата им беше случайна. Макс се посвети с усърдие на новото си занимание — да поддържа всичко в къщата — и го вършеше с

такова умение, сякаш бе роден за иконом. Досега придружаваше Ева при всяко от многобройните ѝ пътувания, защото, освен като неин личен адвокат, Макс трябваше да изпълнява и задълженията си като неин заместник в управителния съвет на компанията. С течение на годините Макс Фабиан поемаше все повече от нейните задачи, понеже се стремеше да я разтовари от тежкото бреме на ръководител на огромна компания, но винаги внимаваше да не прекрачи невидимата граница, регламентираща техните отношения. Защото Ева бдеше като лъвица никой да не я измести в ключовите позиции на бизнеса ѝ и реагираше на всяко предизвикателство. Ала въпреки това влиянието на Макс Фабиан нарастваше с всяка нова сделка и това бе напълно естествено, защото той работеше неуморно и освен това — а за Ева нямаше нищо по-важно — никога не наруши лоялността си към нея. Тя дори го хвалеше открито и пред останалите си подчинение — акт на признателност, за който другите ѝ служители можеха да мечтаят.

Макс замина с Ева за шумното представяне на новата козметична гама „Принцеса Ди Марчези“. Ева успя да изтръгне нечувани дотогава възхвали от журналистите и търговците, след което се прибра със свитата си във вилата край Женевското езеро. Макс предвкушаваше насладата от предстоящата ваканция, която Ева бе обещала на персонала си, и се подготвяше да замине за Ню Йорк при близките си. За своя изненада той се озова в огромното легло на Ева, заедно с нея, след кратък сеанс на съблазняване, чието начало той дори не забеляза — толкова бързо, неочаквано и ловко тя успя да го омае. „Трябваше да се досетя — упрекваше се Макс на следващата сутрин, — че коварното шампанско ще ми замае главата до такава степен, че ще изгубя разсъдъка си...“

Тя го покани в спалнята и с кимване му предложи да налее от бутилката „Буланже“, потопена в сребърната кофичка за лед, след което се настани до него на широкия диван от бяла шведска кожа. Парфюмът ѝ, неуловимо съблазнителен, го облъхна като ухание на вишнева градина, потънала в цвят, а ръцете ѝ го милваха нежно, като крила на пеперуда. Макс се смути, опита се да се изкашля многозначително, но усети как затъва в смътна копринена мекота. Ева притисна пръст до устните му и безмълвно привлече главата му към заоблените си колене. Роклята ѝ се бе вдигнала високо. Тя хвана ръката му и я притегли нагоре по бедрото си. След няколко секунди се

изправи, без да отпусна дланта му, и го поведе към огромното легло. Замаяният Макс си припомни, кой знае защо, как майка му го водеше за ръка към училището в първия учебен ден. Край леглото дискретно светеше нощна лампа, скрита зад абажур, с цвят и форма на портокал. В първия миг леглото му се стори необятно, но после се оказа пухкаво, меко, ласкаво и очакващо. С чевръсти и опитни движения Ева се зае да го разсъблече. За пръв път в живота си Макс бе онемял, напълно безпомощен да предприеме нещо, само си мислеше глуповато колко далече бе онзи ден, когато за пръв път бе видял сградата на училището. Не можеше да откъсне поглед от игривата усмивка на устните ѝ, подсказваща, че ще му разкрие неподозирани тайни на битието. Съблече го гол и се уви около него като хищно и алчно животно, за което предвкушването от допира до тръпнещата плячка носеше по-голяма наслада от самото пиршество.

Тя го докосваше, галеше, вкусваше, караше го да потръпва, когато пръстите ѝ докосваха най-чувствителните места на тялото му. Плъзна длани по раменете му, надолу по ръцете му, обви ги около кръста му, а сетне нежните ѝ пръсти се спуснаха още по-надолу. Ева въздъхна дълбоко и промърмори: „Мммм...“. Докосваше го навсякъде, само не там, където кръвта му болезнено пулсираше. Тялото му се извиваше в гореща молба да го докосне и там, но когато тя най-после го стори, се оказа, че това не са пръстите ѝ, а устните ѝ, горещи и овлажнели.

Макс имаше усещането, че тя ще го погълне. Навремето в университета имаше едно момиче, което всички наричаха „Дълбокото гърло“ и за него се разправяха легенди, но той си каза, че онази студентка е била само една неопитна любителка в сравнение с Ева Черни. Макс имаше достатъчно опит с жените за своите двадесет и пет години, но чак тогава разбра, че досега не бе срещал истинска жена. Ева беше като рядко и екзотично растение, което с години можеш да търсиш и да не намериш, а сега Макс случайно го бе открил. Тя сякаш изсмукваше соковете му, но те отново се възстановяваха с неподозирана бързина и го изпълваха с магическа сила. Устните и ръцете ѝ бяха навсякъде, милваха го, дразнеха го, възбуждаха го, от гърлото ѝ се изтръгна приглушен смях, когато той изохка, неспособен повече да издържи на сладострастното мъчение. Макс се притисна силно към нея и сякаш потъна в копринената ѝ мекота. За пръв път в

живота си се чувстваше притежаван докрай от жена. Бе като играчка в опитните ѝ ръце, чието предназначение бе да доставя наслада.

Ева захвърли дрехите си и легна на леглото до него, опряла глава на ръката си. Прекрасните ѝ устни бяха извити в подканваща усмивка, а в очите ѝ блестеше хищнически пламък. Макс си припомни, че Ева Черни се справяше с няколко езика, но най-добре владееше езика на тялото.

— Как го правиш? — избъбри той.

— Няма значение. Важното е, че го умея добре. А сега ще ти покажа на какво съм способна, защото ти все още не си ми доказал какво можеш.

Всичко се завъртя пред очите му като в бесен танц, телата им се преплетоха в огнен вихър и той най-после проникна в нея. В спалнята се чуваше само задъханото им дишане и стенанията на Ева. Когато наближи кулминацията ѝ, тя обви крака около кръста му толкова плътно, че той едва не остана без дъх. Оргазмът ѝ избухна като гейзер и тя се отпусна под него.

Нямаше представа колко време бе изминало. Струваше му се, че е в нея от цяла вечност. Макс бе като изцеден, но Ева се оказа неуморима. Дишането му постепенно се успокои, но в следващия миг той разбра, че тя още не е свършила с него. Заби нокти в гърба му и го придърпа върху себе си с толкова силен вик, та Макс ужасено си помисли, че уплашените слуги може да извикат полицията. Този път оргазмът ѝ бе толкова мощен, че тя едва не го задуши в прегръдките си. Когато се отдръпна от него, Макс пое дълбоко дъх, изтегна се на леглото до нея и се унесе в дълбок сън с неясната мисъл: „Край на първия урок“.

На следващия ден търпеливо очакваше да му каже да остане след последния учебен час, ала Ева не го стори — с нито една дума, жест или поглед не намекна за промяната в техните отношения. Кимна му и любезно му пожела „Лека нощ“.

Два месеца по-късно, след поредното триумфално представяне на последния ѝ козметичен препарат, Ева отново го заведе в леглото си. Макс разбра, че за нея това бе нещо като отпразнуване на победите ѝ. За нея всеки успех трябваше да се чества със секс. Тогава той бе още твърде млад и неопитен, но скоро осъзна, че Ева го използва съвсем хладнокръвно, така както използваше всичко и всички. Той бе нещо

като студен душ за успокояване на страстите ѝ, за това облекчено си отдъхна, когато тя си намери нови ухажори. Макс нямаше нищо против да го остави на спокойствие, защото не искаше да я обслужва като прост жиголо. Тя му плащаше щедро, но той си бе заслужил парите с работа и не желаше Ева да използва и тялото му.

През уикенда, когато тя замина с новите си приятели за Париж, Макс откри тайния свят на четвъртия етаж на вилата.

Беше в една дъждовна събота. Цялата сутрин Макс бе работил съсредоточено, дори изяде обяда на бюрото си, но към четири следобед се протегна уморено и реши да се поразходи. Ала щом погледна през прозореца, видя, че дъждът продължаваше да вали и се намръщи. Тялото му бе схванато от продължителното седене зад бюрото и той реши да разгледа къщата. Познаваше само малка част от нея. Според него тя бе твърде голяма за сама жена, с четири етажа и тавански стаи, вероятно претъпкани с вехтории.

Макс познаваше стаите на партерния етаж — трапезарията, двата салона и просторната библиотека, както и кабинета на Ева, до който се намираще малката стая, в която работеха Макс и секретаря на Ева. На първия етаж в централното крило се помещаваше огромната бална зала, в лявото крило — приемните за гости, а дясното беше заето от апартамента на Ева. Стените в стаите на Ева бяха скрити зад огледала или копринени завеси. „Също като в дворците на кинозвездите в Холивуд — каза си разочаровано той. — Сякаш е сбъднатата мечта на малко момиче от провинциален град, видяло как живее Елизабет Тейлър в някой филм.“ Очакваше, че Ева, със своя вроден вкус и усет към цветове и форми, ще обзаведе къщата си по-оригинално и изискано. На втория етаж бяха апартаментите за гостите, общо шест на брой, като всеки беше обзаведен в различен стил: английска провинциална къща, испанска хасиенда, замък от френската империя, пищен апартамент в някоя от сградите на Пето авеню, елегантни стаи в стил Луи XVI и стил артдеко от безумните години след Първата световна война. На третия етаж бяха стаите на персонала, включително на Макс и на секретаря на Ева — удобни, но лишени от блясъка в помещенията на долния етаж, с полиран паркет вместо дебели килими по пода, с пластмасови, а не порцеланови вани и с евтини репродукции по стените вместо скъпи оригинали. „Тук не са се старали да впечатлят обитателите“ — тъжно си помисли Макс. В

дъното на коридора видя дървена стълба, която водеше към четвъртия, таванския етаж. Стените бяха боядисани в бяло, с кръгли прозорци, които той бе виждал от прозореца на кабинета си. Тук-там бе избила влага от дъждовете. От двете страни на дългия коридор се виждаха врати. Отвори една от тях и попадна в таванско помещение, препълнено с вещи. Във втората стая намери стари мебели, очевидно изхвърлени от прислугата. Обърна се и тръгна към стълбата, когато чу детски смях. Приблжи се до вратата в края на коридора и отново чу смях, придружен с думите:

— Най-много ми харесва херцогинята, Патси, особено когато превръща бебето в свиня.

„Но това е от «Алиса в страната на чудесата»!“ — каза си младият мъж, припомняйки си любимата приказка от детството. Отвори вратата и видя голяма, бедно обзаведена, но удобна стая, със същите кръгли прозорци, стол до средния прозорец, масивна маса в средата, покрита с червена плюшена покривка, голям шкаф за книги и старомоден гардероб. В ъгъла, в камината, блещукаше огън. Седнала на люлеещо се кресло, една жена на средна възраст четеше „Алиса в страната на чудесата“, а в краката ѝ, на малка табуретка, седеше момичето, с което се бе запознал в онази сутрин край басейна. Двете го погледнаха стреснато, не по-малко изненадани от самия него.

— О, здравей, ето че отново се срещнахме — усмихна се Макс. — Значи тук се криеш...

Момичето скочи на крака и донесе стол, за да го предложи на неочаквания посетител.

— Реших да огледам къщата — весело обясни Макс. — Нямахте с какво друго да се занимавам... в дъждовен ден като днешния. Аз съм Макс Фабиан — представи се той на жената.

Тя леко кимна, но не каза името си.

— Този етаж не е за посетители, мистър Фабиан — хладно заяви тя.

— Така ли? Никой не ме е предупредил.

Макс не обърна внимание на негостоприемното посрещане.

— Да не би да сте в карантина или нещо подобно? — обезоръжаващо се усмихна той.

— Да. Алекс има дребна шарка — побърза да каже жената. Макс видя, че тя се изчерви, а детето учудено я погледна и той веднага

разбра, че жената лъже. Улови нескритата молба в погледа ѝ да се махне по-скоро от стаята.

„Аха... — каза си той. — Тук има нещо нередно. Това дете е изолирано, но не защото е болно от заразна болест. Облечено е чисто и спретнато, но дрехите му не са скъпи, нямат нищо общо с костюмите на малкия Кристофър, които се доставят направо от магазините по Бонд стрийт в Лондон. — Макс плащаше чековете и знаеше, че само с парите за едно палтенце на Кристофър той, най-способният юрист в компанията, можеше да си купи костюм и обувки. А дрехите на Алекс бяха конфекция. — Да не би да е някоя бедна роднина? Хм... Ева не си пада много по благотворителната дейност. — Беше му наредила да изгаря всякакви писма с молби за помощи. — Коя е тогава? И защо е тук? Защо я крият? Защо изглежда така уплашена, както когато я видях край басейна и ме помоли да не казвам на никого? Нима от Ева... Да, тя се страхува от Ева! Умира от страх, че ще ѝ докладвам. И двете се страхуват...“

— Е — безгрижно продължи той, — аз съм прекарал дребна шарка, затова съм сигурен, че няма да се заразя, но трябва да помислим за малкия Кристофър. Може би друг път ще ви посетя отново.

Той се обърна към вратата, но жената го спря.

— Мистър Фабиан... — Макс се извърна. — Моля ви... — Езикът ѝ облиза пресъхналите устни. — Бих искала да ви помоля да не споменавате пред никого, че сте ни видели тук. — В думите ѝ прозвуча нотка на предупреждение.

— Не се безпокойте — увери ги той. — Можете да разчитате на мен, че ще запазя тайната ви. — Усмихна се още веднъж и отвори вратата.

— О, скъпа... — промърмори Маргарет Патерсън. — Какво нещастно стечение на обстоятелствата...

— Той е мил — отвърна Алекс. — Знаеш ли, харесва ми този непознат...

— Наистина е мил, но доколкото знам, мистър Фабиан е много близък с мадам. — Патси и Алекс никога не я наричаха Ева.

— Патси, той няма да ѝ каже, сигурна съм! — увери я детето.

— Не... не мисля, че ще ѝ каже, но ще се пита кои сме ние. Той е любопитен, а освен това е и много умен.

Макс предпочиташе да наблюдава, вместо да разпитва. Едва сега започна да забелязва многозначителните подробности, на които досега не бе обръщал внимание — в кухнята поставяха храна на малък поднос, който никога не се появяваше край дългата маса, край която всеки ден сядаха за обяд всички обитатели на къщата, с изключение на Ева. Слугите често бърбореха на смесицата от немски и романьолски^[1], без да подозират, че Макс разбираше почти всяка тяхна дума, и с обичайната си безгрижност за „детето на таванския етаж“, което „никога не получава достатъчно храна“, макар да „заслужава повече внимание“.

От готвачката, фрау Греблер, той научи, че мадам е забранила да се изпраща с подноса в таванската стая повече храна от определените порции, но тя му призна, че тайно отрязвала по някое парче шунка или кейк. В кухнята всички приемаха добродушния и винаги вежлив Макс Фабиан като свой, а той научи много за живота в огромната вила, защото за слугите в една къща не може да има тайни. Вярно е, че в първите дни те бяха нащрек и внимаваха да не се изпуснат пред него — за тях отначало той беше само личният адвокат и довереният съветник на мадам, и по всяка вероятност шпионираше за нея — но постепенно, с помощта на вроденото си обаяние и усет за такт Макс успя да разчупи леда и да се сприятели с готвачката и камериерките. Така узна доста подробности за таванските стаи, но не можа да си отговори на най-важния въпрос: „Защо криеха онова момиче в глухата таванска стая?“. Слугите се грижеха ежедневно за чистота и подреждането на стаите на тавана, носеха храна и прибираха дрехите за пране, но с това се ограничаваха посещенията им на най-горния етаж във вилата. „Защо е всичко това? — питаше се Макс и не можеше да открие задоволително обяснение. — Нима Ева се страхува от някого? Няма съмнение, че детето е тук само по нейна милост, защото Ева никога не си позволяваше да се увлече по благотворителни жестове.“

„Да не би да е нейна племенница? Или кръщелница? Може би затова понякога ги посещава онзи възрастен пастор — каза си Макс. — Защото той идва тук само за да види момичето. Ако Ева бе във вилата, довеждаха момичето само по задната стълба.“ Макс скоро откри името

на свещеника — оказа се лутерански пастор от Женева. Освен това Макс разбра, че тези посещения дразнеха Ева и след това тя дълго време не можеше да се отърве от лошото си настроение. „Може би този пастор я проверява — досети се той. — Но защо? Ако имаше кого да попитам...“

Част от задължението му бе да изплаща възнагражденията на персонала, неизменно в брой, с изключение на икономата Жак. Икономът винаги отваряше плика в присъствието на Макс и проверяваше чека, преди да се подпише в счетоводната книга. Веднъж Макс разлисти страниците за миналите години и откри, че Жак е най-старият служител във вилата. Преди пет години внезапно са били уволнени икономката, готвачката и няколко прислужнички, но Жак бе останал. Той бе постъпил при Ева още през 1961 година, когато тя бе купила вилата. Осем години. Но в книгата не фигурираше гувернантка за момичето.

Макс направи няколко проучвания и откри, че Маргарет Патерсън се води като козметичка на щат в компанията на Ева Черни и получава заплата от специална сметка в банката „Креди Сюис“ в Женева. Никъде не се споменава за дете, но фигурираше името на някаква мис Уилсън, зад което в скоби бе написано Нани, но тя не беше швейцарската гувернантка на малкия Кристофър, защото нейното име бе Келер. Другата гувернантка бе останала само една година и също ѝ бяха заплащали като на служителка от компанията. Нима тя се бе грижила за Алекс? И защо гувернантката, бавачката и детето са се появили едновременно във вилата? И откъде? Каква бе тя на Ева, след като бе ясно, че присъствието ѝ е неприятно за Ева?

Която и да беше Алекс, очевидно тя представляваше едно досадно бреме за Ева. Макс случайно разбра как е пълното име на момичето — един ден видя, че Алекс и Патси излязоха в градината, и той бързо се качи на таванския етаж. Разлисти книгата, оставена на стола до прозореца, и прочете името, написано с детски почерк: Александра-Мери Брент. Отдолу, със старателен почерк, бе добавено: „На Алекс, за нейния десети рожден ден, с любов, от Патси“. Датата бе от преди две години. Значи момичето е на дванадесет години и се нарича Александра-Мери Брент. Сега вече имаше някаква следа. Но му трябваша още три месеца, за да разбере коя е Александра-Мери Брент.

Той придружаваше Ева в Лондон — планът им включваше посещение в салона ѝ на Гроувнър стрийт и във фабриката ѝ в Актън. В свободното си време Макс отиде до кметството в Съмърсет хаус и за щастие късметът му проработи. Откри в общинските регистри копие от акта за раждане на Александра-Мери Brent, от 18 август 1957 година, дъщеря на Джон Brent, гимназиален учител, и на съпругата му Ева Brent, с моминско име Черни. Макс бе смаян както никога досега и дълго не можа да откъсне поглед от пожълтелите лист. Значи Ева е била омъжена три, а не два пъти. Беше се омъжила за Кристофър Бингъм като Ева Черни, но това се бе случило в Ню Йорк. „Следващото ни пътуване е до Ню Йорк“ — припомни си той. Записа си адреса на къщата на Джон Brent и от Съмърсет хаус се запъти към Саут Уимбълдън. Бързо откри къщата на Джон Brent, скрита зад клоните на дърветата, с малка градинка отзад и здраво залостена предна врата. Никой не му отвори, но той бе разбрал от избирателните списъци в общината, че на номер 27 живее мисис Мери Brent.

Вечерта, на приема в американското посолство в Риджънтс Парк, Макс бе разсеян и Ева злобно му изсъска:

— Престани да гледаш в пространството! Не ме интересува дали се отегчаваш, или не. Не го показвай, когато си с мен!

Макс се сепна и се постара да изиграе ролята си, но когато Ева се отдалечи с посланика под ръка, той я изпрати със замислен поглед. „Коя си ти всъщност? Как е възможно да пренебрегваш дъщеря си, а да обожаваш сина си? Тогава защо я криеш в къщата си? Срамуваш ли се от нея? Защо не искаш никой да узнае за съществуването ѝ? И кой е бил този Джон Brent? Или тя не е била негово дете? Мислех си, Ева, че съм започнал да те разбирам, но сега вече не съм сигурен.“

„Горкото дете! — възмутено си каза младият мъж. — Тя е умна и чувствителна, но очевидно се страхува от теб. И двете се страхуват. Сигурно затова ме предупредиха нищо да не ти казвам.“ Тогава взе решение: ще се сприятели с Александра-Мери Brent — нямаше да е зле, ако тя знае, че освен гувернантката ѝ има и още някой, който мисли за нея и на когото ще може да разчита един ден. Макс обичаше децата и винаги бе мечтал за голямо семейство. „Някога и това ще стане — повтори си той. — Всичко е в божиите ръце.“ В гърдите му се надигна омраза към Ева, докато я наблюдаваше как флиртува с мъжете

около себе си. „Ти и твоите тайни! Е, добре, и аз ще имам своята малка тайна, и то точно под носа ти.“

Ала изминаха три месеца, преди да се върнат в Швейцария. По това време Макс успя да установи със стопроцентова сигурност, че Ева Черни се бе омъжила за Кристофър Бингъм скривайки първия си брак, което бе в нарушение на законите на щата Ню Йорк. „Обзалагам се, че Кристофър Бингъм изобщо не е подозирал — каза си Макс. — Аз съм единственият, който го знае, и то благодарение на дългия ми нос. Всъщност, навярно знае и онзи възрастен пастор, който идва да проверява дали Алекс все още е във вилата. Ето защо още не си я изхвърлила! — мрачно се усмихна адвокатът. — Просто защото нямаш друг избор!“

Когато Ева замина за уикенда при приятели и той остана сам във вилата, реши отново да се качи на таванския етаж.

— Казах на Алекс, че сте любопитен млад мъж и няма лесно да се откажете — кисело се усмихна Маргарет Патерсън.

— Отне ми почти цяла година, но разбрах истината — отвърна той. — Не се безпокойте, няма да издам тайната.

— Всички ще узнаят, ако се разчуе.

— Защо? — любопитства Макс.

Патси поклати глава.

— Не знам. Знам само, че тя държи детето в къщата си заради онзи възрастен пастор, който идва на проверки поне два пъти в годината. Алекс е като доказателство за нещо.

— Знае ли Алекс, че мадам е нейна майка?

— Да, но това за нея е само факт. Няма и намек за... как да се изразя... синовни чувства. Алекс се страхува от нея. За детето мадам е като жестоката Снежна царица.

— Да, тя също е била много красива — кимна Макс.

— Мадам едва ли ще има основание да се страхува дъщеря ѝ да не я засенчи с красотата си — тъжно рече Маргарет Патерсън.

— Вероятно прилича на баща си.

— Знам за него само това, което Алекс ми е разказвала. За нея той е бил най-нежният, най-любящ и най-внимателен баща, център на нейната вселена. Тя го е обожавала и смъртта му е била ужасен удар за

детето. Сетне е загубила единствените приятели, които е намерила тук...

— Били са отстранени, така ли?

— Не знам много. Чух, че не спазили нарежданията ѝ и мадам ги е уволнила. Ала за Алекс това е било огромна загуба. Затова се опитвам да ѝ дам любов и приятелство...

— Тя може да се отнася към мен като към по-голям брат. Аз имам двама братя и три сестри и знам как да се държа с малки деца.

— На колко сте години? — попита Патси.

— На двадесет и шест.

— Предполагам, че тринадесет години не са чак толкова голяма разлика.

— Моята леля Розина е с двадесет години по-голяма от баща ми. Патси го изгледа учудено.

— А сега е мой ред да ви попитам защо се интересувате от Алекс?

— А защо не?

— Защото и вие, като мен, сте служител на мадам, при това вие се ползвате с доверието ѝ. Това, което правим, е опасно, а аз съм сигурна, че вече сте разбрали колко лесно можете да изпаднете в немилост и да загубите добре платената си работа.

— О, разбира се. Докато се грижа всичко да е наред, тя е доволна, но само една грешка и ще ме изхвърли. Знам това. Познавам мадам. Доста подробно изучих характера ѝ. Това, че толкова дълго се задържах при нея, е доказателство за думите ми.

— Така е. Никой досега не е бил толкова близък с нея и на никого не се е доверявала така, както на вас.

— Аз ще се постарая да оправдая доверието ѝ.

— Но аз отдавна се научих да не вярвам на никого в тази вила — горчиво се усмихна Патси.

— Да, не мога да отрека, че там всички сме постоянно нащрек. Но, за щастие, мадам ще отсъства за пет дни от вилата. Защо да не се възползваме от удобния случай и да излезем сред природата, нещо като излет, например? Ще ви уредя среща с Алекс извън вилата, а след това, като се убедя, че всичко е наред, аз ще се присъединя към вас.

— На Алекс ще ѝ хареса. Навремето я водех често до Тонон, където имам малка къща.

— А как се озовахте в Швейцария? Произношението ви издава, че сте англичанка.

— Да, познахте, но бях съвсем млада, когато ме назначиха като гувернантка на сина на един много богат швейцарски индустриалец. Детето бе с много нежна психика и родителите му не посмяха да го изпратят в училището. Прекарах в дома на този фабрикант дванадесет години, а при напускането баща му ми купи малката къща, в която живея до днес. Но тогава скучаех, защото бях съвсем сама, и с радост приех поканата на Нанси Уилсън да посещавам всеки ден нещастната Алекс, затворена в таванската стая. Когато Нанси напусна, ми разрешиха да спя при Алекс.

— Но нали е съществувала опасност отново да останете без работа, ако Ева бе решила да изпрати Алекс на училище?

— В такъв случай щях да си потърся друго дете, на което да преподавам уроци. Сигурна съм, че лесно щях да намеря работа. Но можеше и да се оттегля завинаги, защото преди три години навърших петдесет.

— Не ви личи.

— Благодаря ви. — Патси се развълнува от комплимента на приятния млад и елегантен мъж. — Но се опасявам, че отдавна няма значение как изглеждам.

Макс вдигна ръце в престолен ужас.

— Нима думите ми не ви вдъхват доверие?

— Поне едно, предполагам, съм успяла да внуша на Алекс: много по-важно е какъв характер притежаваш, отколкото как изглеждаш.

„Тъкмо на място — каза си Макс, — защото Алекс никога няма да стане красавица като майка си.“

— И така, ще се съгласите ли за излета? — попита Макс и въпросително повдигна вежди. — В края на краищата вие познавате много по-добре от мен най-хубавите места за разходка в околностите на Женева...

И така Макс стана един от най-близките приятели на Алекс. Той невинаги беше край нея, защото пътуваше често с мадам, но не забравяше да изпрати пощенска картичка от всеки град, които Алекс грижливо пазеше в кутия от бонбони. Патси я убеди да не ги нарежда по лавиците на библиотеката си.

— Не е изключено някой ден мадам да дойде в стаята ти. По-добре е да бъдат скрити от погледа ѝ.

Алекс, която жадуваше за внимание и обич, обожаваше новия си приятел. Картичките от Макс бяха нейното съкровище, тя ги четеше и препрочиташе по няколко пъти и отбелязваше с червени кръстчета дните в календара, когато той трябваше да се върне във вилата — за самотното момиче това означаваше, че отново ще излязат на разходка.

Почти две години те играха тази опасна игра. При една от разходките им в селото Тонон случайно ги срещна една от прислужниците във вилата, която бе дошла в селото да навести семейството си. Всички прислужници във вилата узнаха за приятелството между Макс и Алекс, но никой не ги издаде пред мадам. Алекс отпразнува рождения си ден с торта, свещи, подаръци, заедно с Макс, Патси и слугите.

Патси искрено се радваше на промяната в живота на Алекс, защото дотогава момичето беше самотно и нещастно. Именно Макс успя да разчупи черупката ѝ, научи я да понася шегите на другите, без да избухва в сълзи. Пак той ѝ купи първия велосипед и я научи да го кара, научи я да плува и тя скоро започна да го изпреварва в басейна. Само с Макс и Патси Алекс се отпускаше и дори забравяше стеснителността си, лицето ѝ сияеше и тя бе като всички деца на нейната възраст. Ала когато мадам се връщаше във вилата, лицето ѝ помръкваше и цялата ѝ жизненост се стопяваше. Сякаш някой бе дал команда: „Въздушна тревога! Гаси светлините!“.

В края на май 1971 година Ева беше в Бевърли Хилс на официална вечеря в имението на една приятелка, чийто съпруг бе продуцент в Холивуд. Там се срещна с мъжа, който стана третият ѝ „официален“ съпруг — Рик Стивънс, холивудска звезда, олицетворение на мъжката сексуалност. Не беше много висок, слаб, но имаше красиво лице, яркосини очи и ослепителна усмивка, плюс ленива сексуалност в движенията, а последните му три филма донесоха нечувани печалби на киностудиото. Винаги играеше една и съща роля: безгрижно богато момче, което само с появата си караше всички жени да ахнат и да запълзят в краката му. Рик Стивънс

приемаше тяхното обожание с лека насмешка и досада, но сърцето му беше безчувствено като стомана.

Обикновено подобен тип мъже не впечатляваха Ева, колкото и да бяха бляскави усмивките им, но нещо в погледа, който ѝ хвърли изпод дългите си мигли, я накара да потръпне от сексуален копнеж. Макс бе доволен, че тя вече не го канеше в леглото си. Ева бе нарушила собственото си правило: никога да не допуска интимна връзка с някой от подчинените си — според нея това бе неппростима грешка и сигурен белег за лошо възпитание. Ако Макс не беше толкова ценен за нея — с течение на времето той се бе превърнал в незаменим съветник, на когото Ева имаше абсолютно доверие, тя безспорно щеше да го уволни. Ала той, също като нея, бе реалист и съумя да възстанови предишните им отношения, а и Ева знаеше, че може да разчита на неговата дискретност — Макс Фабиан никога нямаше да направи публично достойние факта, че макар и за кратко, те са били нещо повече от работодател и служител.

Рик Стивънс беше нещо съвсем различно. Той беше Някой, имаше име и репутация на жребец въпреки невинния си вид на разглезено богато момче. Когато ги запознаха, той наведе леко глава и пристъпи смутено, въпреки че ръката му стискаше силно нейната, а яркосините му очи я гледаха изпитателно, без сянка на стеснение. Сякаш погледът му бавно я разсъбличаше и оценяваше. Държанието му я смуги и обърка, а когато очите им се срещнаха, между тях сякаш премина електрическа искра. Нямаше съмнение, че той бе заинтригуван от нея, макар да не направи нито един намек за сексуална близост. През цялата вечер те бяха погълнати един от друг и когато той я заведе в усамотената си къща в каньона Холмби Хилс, тялото ѝ изгаряше от възбуда.

Още щом влезе и огледа еротичните картини, окачени по стените и по лавиците с книги и грамофонни плочи, повечето от които бяха с мотиви от Индия и Далечния изток, Ева разбра, че е била права. Този мъж се интересуваше само от секс.

Особено впечатление ѝ направи поредицата от картини на една от стените — Рик Стивънс ѝ обясни, че са от Тибет. На тях бяха изобразени сцени от рая, населен с богове и богини в най-различни сексуални пози. Леглата бяха осеяни с японски възглавнички, по които бяха избродирани всевъзможни любовни сцени. Върху масичката за

кафе бе гравирано изображение на странно божество с три глави и осем ръце, размахани във въздуха — фигурката бе около четиридесет сантиметра, но с яркочервен фалос с дължина най-малко петнадесет сантиметра, насочен към жена, легнала по гръб, с широко разтворени крака и умолителен поглед, впит в божеството, готова да го приеме.

— Това е от Индия, от дванадесети век — обясни ѝ Рик Стивънс, докато я наблюдаваше. — Не мислиш ли, че актът на сливането е най-важното явление в нашия живот? Същността на битието, защото именно така се създава животът.

— Така е — промърмори Ева и почувства как лицето ѝ се изчервява, а слабините ѝ се обляха в топлина. Но той продължи да ѝ показва съкровищата си и да обяснява значението на всяко от тях, докато накрая тя не можеше да издържа повече и попита къде е банята.

Рик Стивънс я заведе до банята и затвори вратата след нея със самодоволна усмивка на красивото си лице. Подсвиркваше си безгрижно, докато развързваше черната си вратовръзка и вървеше към спалнята.

Когато Ева излезе от банята, всички лампи наоколо бяха загасени, освен една в дъното на дългия коридор. Тя тръгна натам, отвори вратата и ахна от изненада. Студената вода в банята бе охладила кожата ѝ и разумът ѝ се бе възвърнал, но сега кръвта отново запулсира горещо във вените ѝ. Той седеше в средата на широк японски футон, напълно гол, в поза лотос, с крака прегънати в коленете и ръце отпуснати върху коленете. Очите му бяха затворени, но той чу стъпките ѝ и тихо прошепна:

— Свали си дрехите.

Тя се подчини и шумоленето на дрехите и неговото дълбоко спокойно дишане нарушаваха тишината. Изправи се гола пред него, изпълнена с очакване. За пръв път тя не играеше водещата роля, не бе господарката, а робинята, но чакаше търпеливо, защото знаеше, че ще изживее нещо необикновено. Най-после той отвори очи, погледна я и с кимване я подкани да се приближи към него. Не се усмихваше, лицето му бе сериозно и нито един мускул по него не потрепваше. Ева пристъпи към него и видя пениса му, пулсиращ и очакващ. Големината му я накара да ахне. Тя стоеше пред него, седефената ѝ кожа проблясваше в полумрака и очакваше следващите му заповеди. Той

отново кимна. Ева стъпи върху футона, приближи се и застана пред него.

— Коленичи — заповяда той.

Тя му се подчини.

Рик Стивънс протегна ръце, хвана я за лактите и я повдигна с лекота, но небрежно, сякаш бе кукла. Инстинктивно Ева разтвори крака и когато се отпусна към него, огромният му пенис я прониза толкова дълбоко, че тя си помисли, че ще я разцепи на две. Никога досега мъж не я бе изпълвал така докрай. Не бе подозирала, че толкова слаб мъж може да бъде тъй силен, но мускулите на ръцете му бяха твърди като пениса му, а силните му рамене бяха доказателство, че редовно тренира. От гърлото ѝ се изтръгна възторжен вик на удоволствие, краката ѝ се увиха около неговите и тя усети как той потъва в утробата ѝ, как се движи неуморно в пламналата ѝ плът. Силата му я изпълни докрай, дъхът ѝ секна, а тялото ѝ се подчини изцяло на властните му движения. Той я насочваше с леки докосвания на пръстите си по талията ѝ. Тя започна да търка бедрата си в неговите, от което още повече се възбуди и усети как горещият му твърд член я пронизва, как се отдръпва, как пулсира и отново навлиза все по-дълбоко и по-дълбоко в нея.

Движенията му бяха плавни и уверени, прииждащи като морски вълни, но насладата я заливаше отново и отново, до непоносим екстаз, от който бедрата ѝ изтръпнаха и тя отметна глава, борейки се за глътка въздух. Никога не бе изпитвала такъв трепет, толкова безкрайно удоволствие, никога не бе достигала толкова силни оргазми. Очите му бяха затворени, а лицето му изглеждаше спокойно, макар ръцете му да не се отделяха от разгорещената ѝ плът. Това още повече я възбуждаше, не можеше да повярва, че той прави всичко това с нея.

Рик Стивънс бе проникнал толкова дълбоко в нея, че сякаш телата им се бяха слели завинаги. Съзнанието ѝ отказваше да повярва, че това не е сън, тялото ѝ се извиваше под пръстите му в екстаза на многобройните кулминации, а чувствителният му пенис реагираше на всяка нейна конвулсия. Струваше ѝ се, че в следващия миг ще изгуби съзнание. Повече не можеше да издържа на това сладострастно мъчение. Но в този миг Ева усети как в нея се надигна вълната на последния оргазъм и тя се изви като пружина. Пръстите му се впиха в

раменете ѝ като клеци, тялото му се напрегна и семето му се изля в нея. Сега разбра какво искаше да ѝ каже той за есенцията на живота.

Преситена от наслада, тя потъна в дълбок сън. Тази нощ бе познала съвсем нова чувственост и това я накара да се почувства като негова робиня.

Във вестниците се появиха намеци за връзката между холивудската звезда и мадам Черни. За уикенда двамата заминаха за вилата в Швейцария. Когато прислужничките видяха кой е новият гост, всички те, до една, изпаднаха в луд възторг.

— Е, да ни е честито! — язвително подхвърли Макс. — Имаме си нова звезда, Красивото момче на Холивуд.

— Прилича ми на гангстер — каза Алекс. Макс ѝ бе разказвал за най-новата американска история и прочутите чикагски гангстери.

— Ако не се лъжа, струва ми се, че той е много особен мъж.

— Защо мислиш така?

— Познавам мъжете от този тип — продължи Макс и се отдръпна от прозореца, откъдето двамата гледаха пристигащите коли. — Трябва да сляза долу и да ги посрещна, но имам предчувствие, че малко ще се наслаждаваме на компанията на този красавец. Ще се върна скоро, веднага щом се освободя. — Той я целуна по косата и излезе, нехайно подсвирквайки си.

— Смяташ ли, че този мъж е хубав? — попита Алекс, озадачена, че Макс го бе нарекъл красавец.

— Може и така да се каже — отвърна Патси. — Има хубава коса, красиви очи и стегната фигура.

— А Макс не е ли хубав?

— Не... — засмя се Патси. — Не по този начин.

— За мен Макс е много по-хубав от онзи холивудски красавец — настоя Алекс.

— И аз мисля така — съгласи се Патси. — А сега да се върнем към урока по немски.

Рик Стивънс остана за уикенда, а след това се върна в Холивуд за снимките на следващия си филм. Ева промени графика си и отлетя за Калифорния с него, вместо, както обикновено, да остане няколко седмици във вилата. Макс ѝ бе запазил апартамент в хотела „Бевърли

Хилс“, но скоро разбра, че Ева бе отседнала в къщата на Рик Стивънс в Холмби Хилс.

Макс бе единственият, който не се изненада от съобщението, че през един от уикендите Ева и нейният красавец са отлетели за Лас Вегас и са се оженили. Но имаше нещо, което го безпокоеше. Досега Ева навсякъде носеше със себе си фотографията на Кристофър Бингъм и тя седеше на масичката до леглото ѝ дори когато бе омъжена за Ди Марчези. Ала сега снимката я нямаше. Откри я на дъното на скрина под купчината фино френско бельо. „Мисля, че този път си направила голяма грешка, принцесо — каза си Макс. — Единственото общо между покойния ти съпруг и този плейбой е русата коса.“ Вгледа се в студийната снимка на Рик Стивънс. „Има нещо фалшиво в това лице, но времето ще покаже.“

Ева остана в Америка до края на снимките на новия филм на съпруга си, като се посвети на разрастването на бизнеса си в Щатите, където печалбите ѝ бяха най-високи. Откри нов козметичен салон в Палм Бийч и нова клиника за пластична хирургия в Скотсдейл, щата Аризона, но през по-голямата част от времето се наслаждаваше на компанията на съпруга си. От всевиждащото око на Макс не убегна фактът, че тя изглеждаше щастлива и задоволена, погледът ѝ бе мек и замъглен, а лицето ѝ имаше унесено изражение. Напоследък Ева се държеше много по-меко с него, не контролираше всяка негова стъпка и Макс бе доволен. Разбира се, тя не стигна чак дотам, че да му даде картбланш, но го изпрати сам на много важни преговори в Австралия, нещо, което досега не се бе случвало. Тъкмо тогава, когато Макс се намираще на няколко хиляди мили от Ева, Красивото момче свали маската си.

Ева и съпругът ѝ си почиваха във вилата в Швейцария: той — от последните снимки, а тя — от деловите срещи в Америка. По цял ден се излежаваха на слънце край басейна, приемаха малко посетители и повечето време се наслаждаваха един на друг.

Ева бе в прекрасно настроение и нито едно облаче не помрачаваше хоризонта. Персоналът си отдъхна с облекчение —

всички бяха доволни от промяната в поведението на господарката. Времето беше чудесно — горещи слънчеви дни. Женевското езеро бе по-красиво и по-тихо от всякога, сякаш в унисон с нейното настроение. Дори посещението на стария пастор Дитрих не помрачи радостта ѝ. Съпругът ѝ бе свикнал да става в шест сутринта за снимките в Холивуд. А освен това за него спането бе загуба на време, стигаха му шест часа сън, понякога дори само четири или пет. Ева погледна към часовника, видя, че е още седем, зави се и отново потъна в блажена дрямка. Когато си почиваше, никога не ставаше преди десет, а последните нощи я бяха изтощили и тя се нуждаеше от повече сън. Отлично знаеше, че недостигът на сън може да съсипе и най-красивото лице. През последните две години леглото ѝ бе самотно, като се изключи онова кратко приключение с Макс. Не се бе излъгала в него, той бе изключително дискретен и тя вярваше, че ще си държи устата затворена. Защото Ева държеше много на своята репутация. „Но човек никога не може да бъде сигурен“ — помисли си тя, докато се унасяше в сън. И наистина новият ѝ съпруг не се оказа това, за което го мислеше...

Алекс седеше край басейна, когато го видя да идва от съблекалните, загърнат в къса хавлия. Момичето веднага скочи и понечи да побегне, но вече бе твърде късно — мъжът я бе забелязал.

— Здравей — поздрави я той, също както Макс преди години. — Коя си ти?

Той приближи до нея и тя неволно се отдръпна.

— Името ми е Алекс — отвърна тя, както я бе учил Макс. — Майка ми работи във вилата.

— О, разбирам... Вече изкъпа ли се?

— Да.

— Как е водата? — Той потопа босия си крак в басейна.

— Топла е. Винаги поддържат тридесет и три градуса.

— Чудесно. — Мъжът развърза колана си и разтвори хавлията, която се смъкна от раменете му. Отдолу беше гол. Погледна развеселено зачервеното лице на момичето.

— Досега не си ли виждала гол мъж?

Алекс поклати глава.

— Не знаеш ли какво е това? — Той хвана пениса си и го потърка с ръка.

Алекс се опита да побегне, но той я сграбчи за ръката и пръстите му се впиха в китката ѝ.

— Не бягай. Искам да ти покажа нещо. Жените дават мило и драго, за да видят такова нещо... копнеят да го докоснат... — Рик притисна ръката ѝ към члена си. Беше топъл и Алекс усети как пулсира под пръстите ѝ, а нейното докосване го накара да се втвърди. — Виждаш ли, той те хареса. За него няма нищо по-хубаво от докосването на ръката на някоя лейди... освен може би устните на някоя лейди...

Алекс конвулсивно дръпна ръката си и се опита да избяга, но той бе по-бърз от нея.

— Не го пускай... не се плаши! Искам само да ти покажа всички хубави неща, които съм запазил за теб... на колко си години?

— На тринадесет — едва успя да прошепне Алекс.

— Тринадесет... — замечтано повтори той, сякаш вкушваше думата. — Бях точно на тази възраст, когато за пръв път вкусих райските сладости. Ако си добро момиче, ще ти ги покажа... но ако не си, ще съобщя на мадам, че без разрешение си се къпала в нейния басейн. — Той се засмя. — Знам, че често се къпеш в него, защото и аз като малък обичах да се къпя преди всички. Бях бедно момче и презрян слуга, но обичах да се гмуркам в басейна на богатите собственици. — Говореше бавно, с провлачен южняшки акцент, който използваше във филмите си. — От тях се научих да говоря така... много неща научих от богатите, докато им слугувах, особено от жените... от тези богати кучки... те ме научиха на всичко, което знам. Защо сега да не ти направя услуга и да те науча на тези неща? — Видя как Алекс се отдръпна и продължи, но с по-твърд тон: — Ако не се согласиш, ще те издам за басейна, разбра ли? — Яркосините му очи я гледаха втренчено и тя разбра, че мъжът не се шегува. Той прие мълчанието ѝ като знак за съгласие и се усмихна. — А междуременно няма да казваме на никого за нас двамата. Това ще бъде нашата малка тайна, нали? Защото, ако кажеш на някого и аз ще те издам за басейна, а ти не искаш майка ти да изгуби работата си, нали? Нали не искаш? — Алекс поклати глава. — Чудесно. Сега можеш да си вървиш, но не забравяй, че утре сутринта ще те чакам тук, по същото време. — Ухили

се предизвикателно. — Мисля, че за днес ти стига. — Рик самодоволно поглади пениса си и се гмурна в басейна, а ужасената Алекс веднага побягна към къщата.

Втурна се в стаята си задъхана и се опря на вратата. Все още не можеше да се съвземе от шока. Дори не можеше да заплаче. Много отдавна се бе научила да сдържа чувствата си, но сълзите пареха клепачите ѝ и усети, че ѝ прилошава. Не закуси, което бе необичайно за нея, и през целия ден бе толкова мълчалива, че Патси се изплаши. През нощта не можа да заспи и неспокойно се въртя в леглото, изплашена от преживяното, но не посмя да го сподели с Патси, защото се страхуваше, че ако мъжът я издаде за басейна, мадам ще уволни Патси и тя отново ще бъде сама и изоставена. Искаше ѝ се Макс да е тук. Момичето зарови глава във възглавницата и горчиво заплака.

На следващата сутрин, в уреченото време, Алекс стоеше край басейна, почти парализирана от ужас. Той дойде пет минути по-късно и ѝ махна с ръка да отиде при него в съблекалнята. Алекс бавно се приближи, като се озърташе с надеждата да види някого, но наоколо нямаше жива душа. По това време на деня никой не идваше при басейна. Когато влезе в съблекалнята, уплашено се сви до вратата, а той завъртя ключа зад гърба ѝ.

— А сега да започваме...

Така започна кошмарът, който изпълваше с ужас нощите ѝ през следващите седмици. Първият път я накара да се съблече и да седне с разтворени крака на един от дълбоките шезлонги. Вперил поглед в едва окосмените ѝ срамни устни, Рик започна да мастурбира. Не след дълго успя да се възбуди и семето му изригна като фонтан, обливайки корема на ужасеното момиче. Алекс прехапа устните си до кръв. Когато по-късно се прибра в стаята си, трябваше да излъже Патси, че се е подхлъзнала край басейна и се е ударила в мраморния ръб.

Това продължи няколко дни, след което Рик промени програмата си. Започна да търка пениса си между бедрата ѝ, а пръстите му се впиваха в тях. Тялото ѝ се разтърси от непознати досега странни тръпки, коленете ѝ омекнаха, по цялата ѝ кожа изби пот.

След това Рик продължи с настоятелните молби да го докосне, отначало само с един пръст, а после с цялата си длан. Накрая ѝ

заповяда с пресипнал от вълнение глас „да го поеме“, а в същото време нагло вкара палеца си във влагалището ѝ и започна да мърда напред-назад като неуморно бутало. Конвулсивни трепети разтърсиха тялото ѝ от кръста на долу. Нокътят му дращеше нежната ѝ кожа, докато обезумелият киноартист стенеше: „Още... искам още... и по-бързо...“. Тя се сепна и спря движенията си. Той яростно изрева и я зашлеви с все сила през лицето.

— Кучка! Малка, гадна кучка! — Напъха палеца си още по-дълбоко в нея и Алекс се сгърчи, агонизираща от болка. Опита се да изкрещи, но той веднага затисна устата ѝ с ръка. — Затвори скапаната си уста! — изсъска Рик. Но в следващия миг видя тънката струя кръв, процеждащата се покрай устните ѝ, и задъхано заговори: — Да не си посмяла да се разприказваш, чу ли ме! На никого нито дума за нас, разбра ли? Иначе мамчето ти и двамата ще ни прати по дяволите! Само да си казала дори една думица някому и ще те пратя на оня свят! А сега го поеми! И по-бързо!

Алекс сграбчи дрехите си и побягна с все сила. Сълзите по лицето ѝ се смесиха с кръвта ѝ. В този миг усети как някаква струйка се стичаше между бедрата ѝ, но не ѝ обърна внимание. Изкачи на един дъх стъпалата до таванския етаж и веднага се скри в банята. Едва тогава, когато ги смъкна, видя кръвта по пликчетата си и застина от ужас. „Патси ще види кръвта и ще разбере какво съм вършила с него там долу, в съблекалнята!“ От няколко месеца имаше редовни менструални кръвотечения, но Патси ѝ обясни, че това неочаквано явление се дължи на естествени промени в организма ѝ. Но оставаха две седмици до датата на следващия цикъл... Веднага смъкна пликчетата си и започна да ги пере, без да престава да хлипа беззвучно, страхувайки се да не чуят стоновете ѝ. Болката долу, под корема ѝ, още не бе затихнала, ръцете ѝ трепереха, цялото ѝ тяло се тресеше. Но Патси чу шума от банята — през последните две седмици тя долавяше някаква необяснима промяна в поведението на Алекс и не можеше да се успокои, докато се луташе в догадки — досега момичето винаги бе споделяло с нея страховете и тревогите си. Отвори вратата на банята и видя Алекс, обляна в сълзи, с кръв по устните и по бедрата, а ръцете ѝ трескаво киснеха порозовелите ѝ пликчета във водата.

— Господи, какво се е случило! — Патси се хвърли към нея с разперени ръце, изплашена от ужаса, изписан по лицето на момичето.

Алекс се сепна и изкрещя в лицето ѝ:

— Не! Да не си посмяла да го кажеш на някого! Нито дума на никого, чуваш ли ме? Той ще ме издаде, ако научи, че съм ти казала! Моля те, Патси, моля те... Само ти ме обичаш, само ти си ми близка в тази къща... — Гласът ѝ се извиси. — Обещавах му, че никому няма да кажа, но той ме заплаши, че ако ти се разбъбриш, ще ме напуснеш още на следващия ден. Обещай ми, Патси, че няма да ме издадеш, моля те от все сърце, че няма да ме издадеш! Моля те! — Паниката ѝ прерасна в истерия и Патси се смръзна на прага на банята, неспособна да схване за какво я моли разплаканото момиче.

— Кой те заплаши? — тихо попита тя, когато се съвзе от изненадата.

Но в този миг устните на Алекс се стегнаха и погледът ѝ се втренчи в Патси с изражение, от което студени тръпки пролазиха по гърба на гувернантката.

— Обещай ми! — изкрещя Алекс. — Трябва да ми обещаеш, че няма да ме издадеш!

— Добре, обещавам ти — въздъхна Патси. Алекс се отпусна на пода, съкрушена и омаломощена, макар пръстите на ръцете ѝ да продължаваха инстинктивно да търкат отдавна изчезналото кърваво петно от пликетата ѝ. — Алекс, скъпа... позволи ми да ти помогна.

Гласът на Патси потрепери, гърлото ѝ пресъхна. Нещо се е случило, нещо невъобразимо, иначе защо едно тринадесетгодишно момиче ще се държи така дръзко и едновременно с това — изплашено? Та тя е още дете... Защо иска да прикрие следите от случилото се, сякаш е някакъв непростим грях, сякаш е извършила престъпление? Но кой е на дъното на тази загадка? Мислите на Патси трескаво обхождаха всички възможни лица. Кой е той? И кога е станало всичко това? И защо, защо?! Как да си обясни защо Алекс толкова се отчужди от нея през последните дни? Да не би някой да е прескочил тайно оградата на вилата? Ами ако се е натъкнала на някакъв престъпен тип край езерото? „О, боже, как да го открия? Длъжна съм да го открия, дори и да не трябва след това да го съобщавам на хората от вилата.“

— Всичко ще се уреди, миличка... — побърза да я успокои Патси, макар да не знаеше какво се е случило с момичето. Остави ме аз

да уредя всичко. Първо съблечи тези дрехи. Ще ти приготвя гореща вана, а после ще ти направя чай, много топъл и сладък. — Патси отиде в банята, отвори крановете и изсипа във водата цяла шепа от ароматизиращите соли — една от камериерките беше задигнала тайно цяла кутия от килера до кухнята на партерния етаж. Алекс и Патси винаги получаваха от сапуните на Ева Черни. Хайде, влез във ваната — покани я Патси, вече с по-спокоен тон, като че ли нищо не се бе случило. — Дай ми роклята си, аз ще я изпера...

След като Алекс се съблече, Патси огледа внимателно отражението ѝ в огледало, заемащо по-голямата част от една от стените в банята. Видя, че момичето веднага се залови да изтърка засъхналите следи от кръв по вътрешната страна на бедрата си, и прехапа устни. Видя също как трепереха ръцете на Алекс — разкопча копчетата си много по-бавно от друг път — после с рязко движение събу сандалите си и се опита да свали блузата си. Когато се наведе към ваната, Патси забеляза болезнената гримаса, изкривила лицето на Алекс. „Може би я боли от допира на горещата вода до раната? — помисли си Патси. — Дали не трябва да повикам лекар? Нима е била изнасилена... О, господи, какво да сторя, как ще се оправя с всичко това...“

Но тръсна глава, за да се съвземе, и започна да пере изцапаните дрехи. Не можеше да ги даде на перачката заедно с останалото мръсно бельо. Взе четката, за да изтърка петната. После щеше да ги изсуши на радиаторите, а ще каже на прислужницата, че Алекс се е заляла с мастило или нещо подобно... Най-важното бе да разбере кой бе сторил това отвратително нещо с момичето. Всичко, което знаеше, бе, че той е заплашил с нещо Алекс и я е принудил да не казва на никого, което означаваше, че не е кой да е и познава домакинството... Още повече, той имаше сила...

— О, господи... — Стомахът ѝ се сви. — Не е чудно, че Алекс е толкова уплашена...

Патси се залови бясно да търка, без да изпуска момичето от поглед. „Нямам никакво доказателство — трескаво мислеше Патси. — Нямам нито една улика, а Алекс никога няма да каже името му, а майка ѝ никога няма да ѝ повярва. О, господи, какво да правя!“ — Патси изтръпна при мисълта за реакцията на мадам. Достатъчно лошо бе, че

ще открие, че съпругът ѝ е извратен, а на всичкото отгоре да блудства с Алекс. Тя затвори очи.

„Няма кой друг да е, освен този холивудски красавец — разсъждаваше гувернантката. — Алекс от месеци насам всяка сутрин в седем плуваше в басейна, когато майка ѝ не беше във вилата и досега нищо не се бе случвало. Прислужниците знаят, че тя плува в басейна, знае и Макс, а единственият, който не знае, е мадам. Така че ако онзи тип е заварил Алекс край басейна, значи също става рано да плува. Но как да го докажа? Трябва да го проследя. Ще стана рано и ще отида, за да се уверя с очите си. Той вероятно ще очаква Алекс да се появи, а ако кажа, че се е разболяла от шарка, мадам ще забрани на Алекс да излиза от стаята или ще отведе Кристофър, докато мине опасността от зараза. Тогаво трябва да видим какво ще предприеме той. Само че трябва всичко добре да обмисля, за да имам доказателство.“

— По-добре ли си сега, скъпа? — обърна се тя към Алекс. — Чакай, сега ще те изтъркам. — Патси взе четката от ръцете на Алекс и вместо нея ѝ подаде голямата гъба. — Взemi това... така е по-добре, нали?

Алекс избухна в сълзи. От гърлото ѝ се изтръгнаха отчаяни ридания, тя обви ръце около врата на Патси.

— Стига, стига... всичко е наред, твоята Патси е тук, при теб... никой повече няма да те нарани... ще се погрижим за всичко... Ще кажа на Макс и той ще се постарее да уреди нещата... „Да! — каза си тя. — Макс. — Камък падна от раменете ѝ. — Точно това трябва да направя. Трябва да отида при Макс.“

Маргарет Патерсън не беше от жените, които лесно изпадат в истерия, но с подобно нещастие се сблъскаше за пръв път. През време на войната караше линейка и по време на бомбардировките бе виждала десетки ранени, но сега се чувстваше безпомощна. Алекс не бе пострадала толкова физически, колкото душевно. Тя бе възпитана и отгледана в пълна изолация от външния свят. Всичко, което знаеше за живота, бе почерпила от книгите и от разказите на Патси. Патси си припомни как преди две години Алекс с отвращение бе захвърлила някаква книга за секса, случайно попаднала в библиотеката, но покъсно Патси видя, че я бе чела. Знаеше за секса само от разговорите с Патси — гувернантката свободно бе отговорила на всичките ѝ въпроси и ѝ бе обяснила всичко за месечните неразположения на жената. Алекс

нямаше никакъв практически опит и в гърдите на Патси се надигна гняв срещу този перверзен тип, но беше безпомощна. Алекс трябваше да разбере, че не всички мъже са като него, че Рик Стивънс е едно изключение. Затова искаше да поговори с Макс — беше убедена, че той ще намери правилното решение и ще съумее да успокои момичето.

А освен това Макс имаше голямо влияние пред мадам. Патси знаеше, че за нищо на света не бива да влиза в конфликт с Ева. Именно затова Алекс е била толкова ужасена, че мадам няма да ѝ повярва — тя бе дъщерята, която Ева не искаше да признае и която ненавиждаше. Първата ѝ реакция сигурно ще бъде да изгони гувернантката Патси, а един бог знаеше какво ще се случи след това на Алекс. Само едно беше сигурно: тя ще бъде сурово наказана. Ева си бе загубила ума по този мъж и се подчиняваше на всяко негово желание.

— А сега, дай да те избърша. — Патси помогна на Алекс да излезе от ваната. — После ще ми разкажеш какво се е случило...

Момичето отчаяно поклати глава, с див поглед в очите.

— Трябва да ми разкажеш всичко, скъпа, трябва да знам кой те е наранил, защото трябва да повикам доктор Шулер да те прегледа.

— Не!

— Добре, няма да викам доктора — успокой я Патси. — Ще кажеш само на мен... но цялата истина. Обещавам ти, че няма да кажа на никого, освен на Макс.

— Не! — диво изкрещя момичето. — Не бива да казваш на Макс! В никакъв случай! Не искам той да знае... Моля те, моля те, не казвай на никого, на никого... Макс ще се ядоса, ще каже на мадам, а тя ще те изгони и аз отново ще остана съвсем сама... о, моля те, моля те, не му казвай... — Сграбчи отчаяно ръцете на Патси и гласът ѝ заглъхна в ридания.

— Изслушай ме, Алекс — прегърна я Патси. — Този мъж няма да каже на никого, че си се къпала в басейна, защото, ако го направи, аз ще разкажа на мадам какво е сторил с теб.

— Но тя няма да ти повярва, ще повярва на него...

— Не и ако действаме заедно с Макс. Макс е единственият, който може да каже истината на мадам, защото тя му вярва и знае, че той никога досега не я е лъгал. Този дяволски мъж те е заплашил да не говориш, защото той сам се страхува. Знае, че това, което е извършил, е лошо, много лошо. Може да отиде в затвора заради това.

— Но тя ще се ядоса... тя ме мрази. Тя ще те изгони и ще ме заключи сама в тази стая, знам го.

— Няма да направи такова нещо, защото аз няма да ѝ позволя. Нито пък Макс. Той ще побеснее, а ти знаеш какво става, когато Макс побеснее.

Разширените очи на момичето се напълниха със сълзи, но вече не гледаха така обезумяло. Тя кимна.

— Макс ти е приятел, нали?

— О, да.

— Ти знаеш, че той няма да позволи да те накажат, ако нямаш вина.

— Но аз не трябваше да бъда там долу, до басейна... Нямам право да използвам басейна, когато тя е във вилата... аз съм виновна...

— Не си виновна! Виновен е само той, защото е отвратителен дегенерат и трябва да бъде обуздан. А ако посегне и на друго момиче? — Гласът на Патси заглъхна. — Какво има? Защо ме гледаш така?

— Ако утре сутринта не отида при басейна, той ще разбере, че съм казала на някого... — Алекс избухна в сълзи. — Трябва да се върна там... трябва...

— Никога повече няма да се доближаваш до този мъж! Ще кажа, че си се разболяла от шарка и този етаж ще бъде в карантина. Знаеш колко се страхува мадам за Кристофър. Тя е побъркана на тема здравето на сина си.

— Но той ще разбере, знам го — отпаднало прошепна Алекс.

— Нека той да се тревожи и да се чуди. — Гувернантката се сети за нещо и остро попита: — Той знае ли коя си ти?

— Знае името ми, аз му казах, че майка ми работи тук, така както Макс ме посъветва.

— Значи мисли, че си дете на някоя от прислужничките. Слава богу! — въздъхна Патси. — Нека да го оставим да разпитва за теб. Мадам ще побеснее. А сега ела в спалнята. Ще те сложа да си легнеш, а ти ще ми разкажеш всичко, което той ти е наговорил. Всичко, защото ако не знам цялата истина, няма да мога да ти помогна.

Подаде на Алекс чиста нощница, помогна ѝ да я облече и я сложи в леглото, след което ѝ донесе чаша горещ шоколад и ѝ даде едно хапче от своите успокоителни лекарства, които взимаше против мигрената си.

— Сега — каза Патси и се настани до Алекс — започвай от самото начало.

След като научи всичко, Патси разбра, че въпреки уплахата и преживяния ужас, детето не е пострадало сериозно. Вероятно палецът му е разкъсал химена на Алекс и затова имаше кръв по бедрата си. Патси потръпна от отвращение, но се постара да остане спокойна, когато Алекс ѝ разказа как трябвало да помага на съпруга на майка си да мастурбира.

„Трябва да бъдем благодарни, че не я е изнасилил докрай — помисли си гувернантката, — но ако не бях узнала тази сутрин, и това щеше да се случи. А както Алекс описа, пенисът му бил с огромни размери и не само щеше да дефлорира момичето, но можеше и да ѝ причини вътрешни разкъсвания.“

Патси остана край леглото на Алекс, докато тя заспа, и излезе, когато чу гласа на Марта, прислужницата за таванския етаж. Марта носеше подноса със закуската. Патси загрижено ѝ каза, че Алекс не е добре и има петна по тялото си, вероятно се е разболяла от шарка. Гувернантката знаеше, че Марта ще разнесе слуха из цялата къща.

— Сигурно се е заразила при последната ни разходка в Тонон — въздъхна Патси. — Страхувам се, че ще трябва за две седмици да остане в карантина.

— О, колко жалко — съчувствено кимна прислужницата.

— И то сега, когато навън времето е толкова хубаво. Горката Алекс.

Патси закуси и тихо слезе на третия етаж, влезе в апартамента на Макс и му позвъни в Сидни. Когато заминаваше, той винаги ѝ оставяше указания къде да го търси. Патси изчака, но никой не се обади. Трябваше да опита по-късно.

На следващата сутрин Патси остави спящата Алекс в леглото и в седем сутринта се запъти към басейна. Скри се зад големия рододендрон. След десетина минути Рик Стивънс се спусна безгрижно по стъпалата от терасата, като се оглеждаше, очевидно търсейки някого. Патси видя как той се намръщи при вида на празния басейн и огледа всички кабинни, но те бяха празни. Сетне вдигна глава, изгледа заплашително прозорците на къщата и развърза колана на хавлията си. Отдолу беше гол и тя видя пениса му: бе наистина огромен, точно както Алекс го бе описала. Патси стисна зъби, за да потисне гнева си.

Мъжът се гмурна в басейна и заплува към отсрещната стена, а жената използва този момент и се върна в къщата.

Най-после се свърза с Макс и му разказа всичко.

— Не съм казала на мадам, защото се боя, че няма да ми повярва, дори и да я убедя да заведе Алекс на лекар.

— Как е Алекс?

— Ужасена. Тя мисли, че ако мадам научи, ще ме изгонят от вилата, а тя няма да го понесе. Прекалено много хора са изчезвали от живота ѝ. Трябва да я изпратят в някое училище, Макс, заради собствената ѝ безопасност, а и аз ще съм по-спокойна. Вече попитах в моето старо училище — колежа за благородни девици в Челтънхем. Сигурна съм, че Алекс може да спечели стипендия. Имам миналогодишните въпросници и ще я подготвя добре. Убедена съм, че ще се справи. Но при всички положения тя не бива да остава тук след тази ужасна история.

— Моля те, повтори ми всичко още веднъж, от самото начало.

Патси изпълни молбата му. Той дълго време мълча, преди да каже:

— Никой не бива да узнае. Трябва да бъдем много внимателни и да изработим специален план. Ти си права като казваш, че мадам няма да ти повярва. Необходими са доказателства. Засега не предприемай нищо и не казвай на никого. Колко дълго можеш да държиш Алекс в стаята?

— Две седмици, най-много три.

— Добре. След две седмици ще се върна. Докога ще остане във вилата Красивото момче?

— Разбрах, че ще бъде тук до края на месеца.

— Добре. Внимавай много и нито дума никому. Ако нещо стане, веднага ми телефонирай. Когато се върна в Швейцария, ще съм измислил как да уловим Красивото момче на местопрестъплението.

— Много добре.

— Алекс добре ли е? Искам да кажа, трябва ли да я прегледа лекар?

— Ще повикам, но не заради случката край басейна, а защото казах, че Алекс е болна от шарка. Ще се обадя на доктор Шулер.

— Можеш ли да му имаш доверие?

— Мисля, че да. Той познава Алекс и е бил много внимателен с нея. Доктор Шулер е лекар за персонала, не е личен лекар на мадам.

— Обади му се. Кажу му да прегледа Алекс. Може би по-късно ще ни потрѣбва медицинско удостоверение, подписано от доктор Шулер.

— Добре — съгласи се Патси, — но няма да е лесно. Алекс е толкова уплашена, че няма да иска да каже на никого.

— Накарай я да разбере, че няма друг избор. Рано или късно това трѣбва да бъде извършено. Освен това лекарят трѣбва да провери дали няма вътрешни увреждания.

— Тя все още малко кърви — със снишен глас добави Патси.

Настъпи отново пауза, а сетне прозвуча напрегнатият глас на Макс:

— Непременно извикай доктор Шулер. Кажу му истината, но само ако си сигурна, че можеш да му се довериш.

— Сигурна съм.

— Тогава веднага го извикай. Ако има някакви затруднения, обади ми се.

— Ще ти се обадя. Благодаря ти, Макс. Не знам какво бих правила без теб.

— За какво са приятелите?

Отначало Алекс категорично отказа да позволи доктор Шулер да я прегледа, но когато Патси ѝ обясни, че това е наложително, защото трѣбва да са сигурни, че няма сериозни наранявания и опасност от инфекция, тя се съгласи. А освен това гувернантката ѝ бе казала, че вероятно има шарка и така или иначе трѣбваше да се извика лекар.

— Не биваше да се доближавам до басейна, не биваше — нещастно повтаряше тя. — За всичко съм виновна аз...

— Разбира се, че не си! — твърдо заяви Патси. — Ти наистина си нарушила едно глупаво правило, но това, което е направил той, е престъпление и ние трѣбва да се погрижим повече да не се случва.

— Как? — безнадеждно попита Алекс.

— Не знам, но ще измисля нещо.

Доктор Шулер, който от двадесет и пет години бе лекар в селото, не се изненада, нито пък се възмути от разказа на Патси. През дългата си практика се бе сблъсквал с много необичайни случаи. Той харесваше Алекс, възхищаваше се от интелигентността ѝ и затова внимателно ѝ обясни какво трябва да прави, за да не му пречи спокойно да я прегледа.

— Хименът е разкъсан — каза той на Патси, докато миеше ръцете си. — Има и леки вътрешни наранявания. Очевидно онзи мъж е имал дълги нокти. Няма признаци за инфекция, но за всеки случай ще ѝ предпиша антибиотик. Не ѝ е нанесъл големи физически повреди, по-скоро тя е психически травмирана. Как се държи оттогава?

— Затворена е. Тя не е буйно и живо дете, но сега е особено мълчалива. Непрекъснато е в мрачно настроение.

— А какво смятате да правите?

— Засега нищо не мога да предприема, защото нямам доказателство. Мадам е влюбена в съпруга си и ще повярва, в каквото той ѝ каже, а Алекс и аз сме без значение за нея.

— Изглежда, мадам не се интересува от детето?

— Не! — рязко отвърна гувернантката. — Аз съм назначена, за да се грижа за Алекс, но тя ще я държи в къщата, ако не ѝ създава неприятности. В противен случай...

— Алекс роднина ли е на мадам?

— По линия на първия ѝ съпруг — уклончиво отвърна Патси.

— Аха... разбирам. — От обяснението на Патси лекарят разбра, че мадам е мащеха на Алекс, а това още един път потвърди предположенията му и той не разпитва повече.

— Подобна ситуация винаги създава усложнения — деликатно добави доктор Шулер.

— Бих казала, че при Алекс ситуацията е прекалено усложнена. — Патси спокойно посрещна изпитателния му поглед.

— Разбирам — кимна лекарят. Отвори чантата си и извади едно шишенце, от което отброи дванадесет малки бели таблетки. — Давайте ѝ от тези таблетки по три пъти на ден в продължение на четири дни. Така ще се предотврати вероятната инфекция. Тя е здраво дете... ако не се лъжа, това е четвъртото ми посещение при нея.

— Наистина... един път се бе разболяла от дребна шарка, втори път дойдохте при нея, защото си бе изкълчила китката, и един път

заради настинка.

— Лекарите и учителите трябва да имат добра памет — сухо отвърна доктор Шулер. — Щом сега ще кажем, че тя има варицела, запомнете, че трябва след няколко дни отново да ме извикате, за да проверя състоянието ѝ.

— Благодаря ви — признателно кимна Патси.

Единствената реакция на мадам при известието, че Алекс е болна от варицела, бе да нареди да я държат затворена в стаята ѝ. Но Патси видя, че във вилата пристигна един от най-известните женевски педиатри, за да прегледа Кристофър — да не би евентуално да се е заразил. Това означаваше, че мадам не възнамерява да заминава скоро, което подсказваше, че съпругът ѝ не желае да напусне вилата. Може би Рик Стивънс е разпитвал за Алекс, но вероятно е бил много дискретен, защото до слуха на Патси не достигна нищо обезпокоително. Момичето бе необичайно тихо и затворено. Напоследък стоеше с часове в банята и когато излезеше, кожата ѝ винаги бе силно зачервена от търкане. Гувернантката започна да се безпокои. Ако Алекс останеше веднъж завинаги с убеждението, че сексът е много мръсно и гадно нещо, това щеше да я травмира за години напред. И въпреки че с часове седеше на любимия си стол до прозореца, с книга в ръка, тя не четеше, а погледът ѝ бе неподвижно втренчен в пространството. Патси се опита да я накара да говори за случката, но Алекс винаги отклоняваше въпросите ѝ.

Когато най-после Макс се върна от пътуването си, Патси бе сериозно обезпокоена.

Алекс лежеше в леглото, когато той най-после успя да се измъкне от кабинета на мадам и да дойде да я види.

— В момента тя е много доволна — каза Макс и взе от Патси чашата с „Джак Даниелс“. Той бе оставил една бутилка с уиски, за да си пийва, когато им идва на гости. Патси не пиеше алкохол, за нея чаят заместваше всички останали питиета. — Напоследък продажбите са се увеличили и печалбите са нараснали. Мадам е в изключително добро настроение. Каквото и да е направил този кучи син, явно не е пренебрегвал съпругеските си задължения, защото тя изглежда много

доволна и щастлива. А сега ми разкажи подробно какво ново има около вас.

— Нищо ново. Всички повярваха, че Алекс е болна от варицела. Отначало се страхувах, че мадам ще отведе Кристофър, но тя само повика един известен педиатър от Женева. Няма признак, че ще заминават. Мисля, че на него тук му харесва.

— А той разпитвал ли е за Алекс?

— Не, доколкото ми е известно. Изглежда е много хитър. А и защо трябва да се интересува от някакво си слугинско дете?

— Дали той знае, че в къщата има болно дете от варицела?

— Само ако мадам му е казала, а ти знаеш, че тя никога не говори с други хора за Алекс.

— Вероятно той се чуди какво е станало с нея и се пита дали някой не е узнал.

— Всяка сутрин продължава да плува в басейна. Няколко пъти ходих да проверя.

— Добре — кимна Макс. — Надявах се да го чуя.

— Защо?

— Защото искам да го хвана на местопрестъплението.

Лицето на Патси застина.

— Не можеш да караш Алекс отново да преживее такъв ужас!

— А как иначе ще го притисна до стената? — Макс се наведе към нея. — Виж, аз съм обмислил всичко. Ще се скрия преди него и ще взема фотоапарата, който купих от Токио. Той е напълно безшумен, с широкоъгълен обектив и автоматично фокусиране. Ще застана зад един от онези големи храсти, ще взема със себе си малкия касетофон, също последно чудо на японската техника, който записва всеки звук в радиус от тридесет метра...

— Но миналия път той я завлякъл в една от кабините.

— И това съм предвидил. Винаги избира една и съща кабина, нали? Те имат доста големи пролуки и аз ще мога да го снимам, без той да ме забележи. Не се безпокой, всичко ще мине много добре, но Алекс трябва да е там, за да го накараме да се издаде.

— Но... вече минаха две седмици... съмнявам се, че той още я очаква.

— Сигурен съм, че не се е отказал. Според мен той е уверен, че тя е изплашена и знае, че трябва да му се подчинява. Вероятно е чул,

че в къщата има дете, болно от варицела, и се е досетил за причината за отсъствието ѝ. След като нищо не се е разчуло, той е сигурен, че тя не го е издала. Тогава защо тя да не отиде пак при басейна? Нали се страхува да не уволнят майка ѝ? Ако не му се подчинява, майка ѝ ще загуби работата си. Та нали Рик не е кой да е — той е съпругът на мадам, а Алекс е само едно слугинско дете. Той е един арогантен кучи син. Държи се, сякаш се намира у дома си. Сигурен съм в това, защото неведнъж съм го наблюдавал отблизо. Понякога едва се сдържам да не му счупя челюстта! Вероятно се е „специализирал“ в прелъстяването на малки момичета, тези, които са най-беззащитни... Зад сладникаво красивата му външност се крие най-отвратителният похотливец, който съм срещал в живота си. Веднага след връщането ми във вилата Жак ми се оплака, че Рик Стивънс се е заел да прелъстява една от най-младите камериерки... онази, червенокосата, с хубавичкото лице... как се казваше, дойде веднъж тук, точно когато Марта имала почивен ден...

— Лоте! За Лоте ли говориш...

— Да, за нея. Очевидно онзи покварен тип я е заварил в една от спалните на втория етаж и започнал да тършува под полата ѝ. Заплашил я, че ако се оплаче, ще я сполети ужасно отмъщение. Но тя се развикала и Жак влязъл тъкмо навреме.

— Но тя още няма седемнадесет!

— Нали ти обясних вече, че предпочита по-младичките. Казах на Жак да изпратят разплаканата камериерка у дома ѝ, а да съобщи пред мадам, че Лоте внезапно се е простудила. Жак ще я върне във вилата само когато онзи холивудски красавец се запилее някъде по-надалеч, за предпочитане е отвъд океана.

Патси изплашено поклати глава.

— Макс, поемаме огромен риск. Мадам ще ни окачи на въжето, ако узнае... Нали сега за нея младият ѝ съпруг е най-важният мъж на света?

— Да, много добре го зная, но няма друг изход, освен да рискуваме. Алекс трябва да тръгне на училище като всяко нормално дете, а за да убедим Ева, налага се да измислим достатъчно убедителна причина. Освен това искам Ева Черни да се отърве от онзи перверзен негодник. Точно сега тя си въобразява, че е получила дар от бога, а той се възползва ловко от заслепението ѝ и започва да си пъха навсякъде

красивия нос, дори и в моите работи. За съжаление, напоследък ми се струпаха доста проблеми и не искам той да ми създава допълнителни затруднения. Рик Стивънс отлично разбира, че не мога да го понасям, затова започна да разпространява какви ли не слухове за мен. Не знам защо се е оженил за Ева, но съм убеден, че не е по любов. Той се счита за голям комарджия и обича да играе с високи залози. Но си прави грешно сметката, като си въобразява, че ще успее да наложи волята си както в спалнята им, така и извън нея. Безпокои ме главно следното: защо Ева не се тревожи от действията му? Преди да замина за Сидни, позициите ми в компанията изглеждаха непоклатими, но сега, след завръщането ми в Швейцария, разбрах, че той доста се е потрудил да подрони авторитета ми пред Ева.

Макс замислено поклати глава.

— Няма две мнения по въпроса, Патси, че този холивудски красавец трябва да се махне оттук, и то колкото по-скоро, толкова по-добре за всички нас. Уверен съм, че ще дочакаме този щастлив ден. Защото, освен това неопикуемо зло, което е причинил на нещастната Алекс, аз имам и свои сметки за уреждане с него. — Макс стисна устни и замълча, неспособен да овладее гнева си. — Ако не ме лъже паметта, май че веднъж споменах пред Алекс, че винаги ще се старая да ѝ помагам по всякакъв начин, винаги, докато съм в компанията на Ева Черни. Но сега и тя трябва да ми помогне. Не се безпокой, че той ще направи с нея нещо непоправимо — нали аз ще съм там и веднага ще се намеся, ако положението стане неудържимо. Искам да ѝ го обясниш това, плюс още нещо — за да докажа порочните му наклонности пред Ева, се нуждаю от неборими доказателства. За тази цел този мръсник трябва да се разсъблече пред Алекс и да запиша гласа му — ясно и отчетливо — как я убеждава да задоволява отвратителните му желанию. Щом се сдобия с изобличителни снимки и запис на думите му, веднага ще ги отнеса на Ева, а тя ще се погрижи за достойния финал. И двамата знаем, че не ѝ липсват драматични умения.

— Искаш да подпалиш фитила и да се оттеглиш настрана, за да се любиуаш на зрелището? — попита Патси и потръпна от страх.

— Да, не мога да отрека, че е доста рисковано. Целият ми замисъл може да се обърне против мен, но поне в едно ще спечелим със сигурност — Ева ще изпрати Алекс в пансион. При първа

възможност ще говоря с нея по този въпрос, преди да заложим капана край басейна, за да я подготвя психически. Не забравяй, че никой не я познава по-добре от мен. А сега е необходимо да се заема с техническата подготовка на представлението. Защото най-глупавото ще бъде да се провалим заради някаква досадна неизправност в техниката. Нямаме право да рискуваме с повторение на кадъра. Но онзи мръсник се лъже жестоко, ако си въобразява, че може да се скрие някъде от Макс Фабиан. Хрумна ми още една идея, но ми трябва време, за да я обмисля по-задълбочено. Междувременно дръж Алекс настрана от Рик Стивънс и не се тревожи за останалото. — Макс се усмихна окуражително. — Не се страхувай, Патси, аз няма да ви изоставя.

— Когато си при нас, не се страхувам нито аз, нито Алекс.

Но Алекс посрещна с неочаквано гневна реакция предложението на Патси за среща с Макс.

— Нямам никакво време за губене! И не искам да го виждам повече, никога, чуваш ли ме? Никога! Трябва да се подготвя за изпитите за колежа. Отдавна не сме учили двете с теб, забрави ли?

— Но Макс скоро ще замине отново и този път ще отсъства почти цял месец.

— Да, Макс прекалено много пътува...

— А ти се радваш на всяко негово завръщане.

— Но сега не искам да го виждам. — Гласът ѝ отново се извиси и Патси усети, че контролът върху Алекс ѝ се изплъзва.

Патси потърси Макс и му съобщи за изненадващата реакция на Алекс.

— Къде е сега тя?

— В леглото. Заяви ми, че имала силно главоболие, но според мен се срамува от това, което е била принудена да изтърпи в съблекалните до басейна.

— Тогава трябва да измисля нещо по-поносимо за нея. Но как да изоблича онзи негодник? — замисли се Макс. — Не, няма друг изход. Налага се да се залови според плана, който ти съобщих. За тази цел съм готов да се срещна с нея. Но ти как мислиш, дали ще иска да разговаря с мен? Много съм привързан към Алекс и не искам да се страхува от мен само защото съм мъж.

— Досега всичките си познания за мъжете тя е получила само от общуването с теб. Може би затова сега е така разочарована, Макс, защото ти се отличаваш от останалите мъже.

— Да... може би и аз имам вина, че не успях да я подготвя за неприятните страни на живота, но сърцето не ми позволяваше да ѝ разкривам онези грозни явления, с които ми се налага ежедневно да се сблъсквам. Ще се опитам да поправам грешката си, но дано не е прекалено късно...

— Да знаеш как съжалявам за всичко, което се случи с Алекс! Тъкмо започваше да излиза от черупката си... Вече не е толкова срамежлива и плаха, както преди две-три години, не се крие в стаята си при появата на непознати хора във вилата. Започна да вярва, че не е грозновата, че може да се намери някой, който да се влюби в нея. Именно затова случилото се може да има фатални последици за психиката ѝ. Страх ме е за бъдещето ѝ, Макс! Аз ѝ обясних, че мъжете не си позволяват такива извратени жестове с жените, в които са влюбени, че този подход е запазен само към онези жени, към които мъжете са способни да изпитват само презрение. И сега Алекс вярва, че съпругът на майка ѝ е демонстрирал оскърбителното си презрение към нея, защото за него няма никакво значение коя е тя всъщност. За него най-важно е било да е уверен, че Алекс на никого няма да посмее да разкаже за случилото се. А това означава, че той предварително е бил уверен, че мадам въобще няма да изслуша оплакването на Алекс. Алекс се отвращава от него, но много повече ме безпокои отвращението от самата себе си. О, да, зная какво ще ми отговориш! Че тази реакция е напълно в реда на нещата, но при Алекс всичко е много по-объркано. Та тя съвсем наскоро започна да проявява доста по-жив интерес към живота извън стаята си, извън монашеската си килия, и всичко това благодарение на теб, Макс. Самочувствието ѝ нарасна неимоверно, след като ти прекрачи прага на стаята ѝ и се появи в сивото ѝ съществуване... А сега се връща в началната, тъжна и мрачна позиция. Ето кое ме изпълва с отчаяние.

Макс не намери думи, с които да разубеди мъдрата гувернантка, само мрачно сви устни и тръгна с решителни крачки към стаята на Алекс.

Патси влезе, за да му пожелае лека нощ, но Макс си бе тръгнал още преди половин час. Всъщност гувернантката очакваше, че той вече е напуснал стаята на момичето, но искаше да остави Алекс за малко сама, за да обмисли думите на Макс. Той бе останал в стаята й само двадесет минути и преди да си тръгне, й пожела спокоен сън с обичайния си приветлив тон. Щом отвори вратата, Патси видя сгушената в леглото си Алекс, но с разтворена книга на обичайното място — върху бедрата й, и въздъхна с облекчение. За пръв път след кошмарното произшествие край басейна момичето бе взело книга от библиотеката без настояването на гувернантката й.

— Не е зле да изгасим лампите — обади се Патси.

— Така ли? Кога е станало толкова светло? Не съм усетила как е изтекъл цял час, откакто ти излезе от стаята... Моля те, Патси, загаси ги.

— Добре.

— Виж какъв подарък ми донесе Макс от пътуването си, Патси.

Момичето протегна ръката си и Патси видя изящна гривна от слонова кост, с дребни инкрустации и надписи на непознат език.

— Японска е... Купил я за мен в Осака...

— Много е красива — съгласи се Патси и си помисли: „Прекрасен подарък за любима девойка“.

— А ето и това... — Алекс й подаде дебела книга с красива корица. — Албум с репродукции от японски рисунки. Някои от тях са удивителни, макар оригиналите да са били създадени преди няколко века! — Гласът й и лицето й се бяха оживили от радостта, че най-после е удостоена с нечие внимание — нещо, което никога не й достигаше. В погледа й се бе стопила онази неутешима тъга, която терзаше сърцето на Патси след случката край басейна. Сега очите й пак грееха ярко и топло като искрящи, фино полирани скъпоценни камъни. „Бог да те благослови — каза си Патси. — Не знам какво си й разказвал, докато ме нямаше в стаята, но очевидно си налучкал тъкмо това, което бедното момиче бе очаквало да чуе от единствения мъж, който й обръща внимание.“

Алекс, надарена с интуиция, рядко срещана при момичета на нейната възраст, сякаш прочете мислите на гувернантката си:

— Макс ми обясни всичко за разни типове като съпруга на мадам. Каза ми, че те са отвратителни и че не бива да се плаша от

мисълта, че той има право да се държи с мен както му е угодно. Каза ми още, че трябвало да се контролирам по-добре, че ще се справя с всичко и че от мен се иска само да помогна онзи нахалник да си получи заслуженото наказание.

Патси неспокойно пристъпваше от крак на крак.

— Не се плаши, Патси, мила. Макс успя да ме убеди, че трябва да го направя. — За изненада на Патси те като че ли размениха ролите си. Сега Алекс говореше като зряла, опитна жена, а Патси неспокойно търкаше ръцете си като смутена гимназистка. — Макс ще ме защитава, ако се наложи, разбира се. Той няма да позволи онзи тип да се нахвърли върху мен. Но най-важното е да се сдобием с неоторимо доказателство. Само тогава ще бъда оневинена в очите на мадам.

— Сигурна ли си, че...?

— Макс ми каза, че всичко ще мине без инциденти, а той винаги познава, нали?

— Да, струва ми се, че е така...

— Искам онзи негодник да бъде заловен и наказан. — Гласът ѝ се промени, в него се появи непозната яростна нотка. — Искам тя да разбере що за човек е довела във вилата.

— Но... няма да е лесно и след като го изобличим.

— Не, нищо страшно няма да се случи, особено ако ме изпратят в пансион. С радост ще се махна отгук. Не, Патси, мила, не исках да кажа, че очаквам с нетърпение раздялата с теб! Моля те, не ме разбирай погрешно...

— Знам, знам — Патси уморено махна с ръка. — Всичко ми е ясно.

— Макс заяви, че никога няма да имаме по-добър шанс, защото ако той покаже снимките на мадам, тя ще му повярва, разбираш ли? И може би това ще я накара да не ме мрази толкова, не съм ли права, Патси?

Патси примигна учудено, защото не се бе замисляла върху този неочакван обрат на събитията.

— Макс ми каза още, че тя с радост ще се отърве от присъствието ми във вилата, но където и да ме изпрати, аз винаги ще мога да разчитам на теб и на него. Истина ли е това, Патси?

— Да, Алекс, на мен винаги можеш да разчиташ! — Патси се опита да успокои треперещия си глас.

— И ще се виждаме за ваканциите, нали?

— Много ще се радвам, ако ми гостуваш в малката ми къща в Тонон.

— А пък ти ще ме посещаваш за тържествата в края на всяка учебна година. Макс ми обясни, че ще идва колкото му е възможно често, така че там нямало да бъде по-самотна, отколкото съм сега. Мислиш ли, че и сега ще се окаже прав, Патси?

— О, момичето ми, не знам какво да ти кажа — сподавено отвърна гувернантката, едва сдържайки сълзите, напираси в гърлото ѝ.

— Не се тревожи, Патси. — Алекс видя тревогата, изписана по лицето на Патси, протегна ръка и стисна пръстите ѝ. — Ела, седни до мен на леглото. Всичко ще бъде наред. Макс ми даде думата си, че нищо лошо няма да ми се случи.

След два дни, рано сутринта, Алекс облече банския си костюм под роклята и слезе до басейна. Стараеше се да не изглежда различна от онези сутрини, когато редовно ходеше да се къпе, преди да са се събудили останалите обитатели на просторната вила. Единствената разлика бе в това, че се появи край мраморния басейн петнадесет минути по-рано от обичайния час, а когато се отпусна на шезлонга, Макс вече бе заел позиция зад буйния рододендронов храст, въоръжен с фотоапарат и касетофон.

— Всичко наред ли е при теб? — тихо попита той. — Ако се чувстваш зле, все още не е късно да се откажем от плана.

— Не! — гневно и натъртено му отговори Алекс, но без да повишава ненужно глас. — Искам всички да разберат що за човек е, особено тя.

— Добре, а запомни ли какво трябва да говориш?

— Да.

— И какво не бива да правиш?

— Да, и това помня.

— Чудесно! Сега влез във водата, но стой откъм този край на басейна, особено щом го видиш да се появи на вратата на вилата.

Алекс разкопча копчетата на роклята си и я захвърли на шезлонга, преди да се гмурне във водата. Бързо преплува половината

дължина, спря се, пое въздух и с мощен кроул пое към ъгъла, който бе най-близко до храстите, зад които се спотайваше Макс. Сега се залови да плува по ширината на басейна. Алекс спря, избърса водата от лицето си и видя, че съпругът на майка ѝ се задава по стъпалата към терасата, но се престори, че не го вижда. Обърна се и заплува в обратна посока. Въпреки клоните на храстите, Макс видя как Рик Стивънс смъкна хавлията си и застана гол край басейна, така че Алекс да го види, когато изплува от водата.

Щом главата на Алекс се показа на повърхността, Макс натисна бутона на касетофона.

— Значи си разбрала кой дава хляба и маслото, а? — чу се гласът на актьора.

— Не разбирам какво искаш да кажеш — нервно отвърна Алекс.

— О, разбираш, и то много добре. Ти ли си била онова дете, което било болно от варицела? Чух, че се страхувах да не се зарази и Кристофър. Майка му полудява от тревога, когато наоколо има заразболни. Вече добре ли си?

— Не съм заразна, ако това искаш да знаеш.

Рик Стивънс се засмя.

— Два пъти съм боледувал от варицела. Не ми се вярва отново да се заразя. Радвам се, че си дошла. Не искаш майка ти да загуби работата си, нали? Защото само една моя дума, хлапе, и ще трябва да се простиш с този басейн, а майка ти с работата си. А сега ще имаме още един урок.

— Не искам — с треперещ глас промълви Алекс.

— Но аз искам, а ще стане това, което аз желая. Излез от басейна и иди в първата кабина, иначе веднага ще отида при мадам и ще ѝ съобщя, че използваш басейна въпреки строгата ѝ заповед. И ти, и майка ти ще изхвърчите на улицата, преди още да си изсъхнала от водата. Аз лично ще се погрижа майка ти да не получи препоръки. Тогава да видим как ще си намери друга работа!

— Не ми харесва това, което правиш с мен. — Алекс се разплака, както Макс ѝ бе казал. Тя бе толкова изплашена и притеснена, че това не беше никак трудно.

— Това, което правехме досега, бе само прелюдия. По моите изчисление минаха цели две седмици от последната ни среща и днес съм решил да си наваксаме изгубеното време. Приготвил съм ти нещо

много специално, хлапе. Виж моя приятел как е зажаднял за теб, вече гори от нетърпение.

Макс насочи обектива на фотоапарата към големия възбуден пенис на актьора и натисна копчето.

— Моля те, не ме карай да правя това, моля те... — изхлипа Алекс.

— Обичам, когато ме молят — ухили се Рик Стивънс. — А сега излизай от басейна и върви в кабината. Тук само си губим времето.

Алекс се измъкна от басейна и с приведени рамене изкачи стъпалата към първата кабина. Макс изчака да се затвори вратата зад тях и тихо се измъкна от храстите. Изтича безшумно до кабините. Предния ден бе поставил пейка зад първата кабина и сега се изкачи на нея. Нагласи обектива на фотоапарата в пролуката между щорите. Рик Стивънс бе нетърпелив и както Макс очакваше, не погледна към щорите. Актьорът се наведе заплашително над Алекс, която събличаше банския си костюм с престорено бавни движения. Макс ѝ бе казал:

— Брой до двадесет и пет, докато се събличаш. Така ще имам време да фокусирам обектива и да включа касетофона на запис. Постарай се да го накараш да говори през това време, например да ти разказва какво е приготвил за теб. Можеш да не го слушаш, важното е касетофонът да запише всяка негова дума, а аз ще се постарая да заснема и най-малкото му движение. Но не му позволявай да те докосне с пръст. Ако се опита, трябва да се съпротивляваш. Ритай, дращи, хапи, викай. За секунди аз ще бъда при теб.

Алекс тихо хлипаше и нареждаше:

— Моля те... не искам пак да ме нараняваш... миналия път ми тече кръв и си изцапах пликчетата... пусни ме да си вървя, моля те. Обещавам ти, че повече няма да използвам басейна. Затова дойдох тази сутрин... за да ти кажа, че повече няма да се къпя в него...

— Твърде късно, вече си го използвала, и то неведнъж...

— А всеки път ти ме използваш...

Сексимволът се намръщи.

— Не обичам нахалници — заплаши я той. — Спомни си кой съм аз, момиченце. Аз съм най-важният в тази къща. Само една моя дума и ще изхвърчиш на улицата. А сега побързай!

— Какво ще правиш с мен? — изплашено попита Алекс.

— Искаш да знаеш? Предполагам, че очакването е половината удоволствие. Първо... — Той преглътна при тази мисъл, а ръката му, която до този момент леко галеше възбуждения му penis, сега започна да прави бързи движения нагоре-надолу, фотоапаратът безшумно снимаше, всяко движение, а касетофонът записваше всеки звук. Макс бе толкова ядосан, че едва сдържаше треперенето на ръцете си. Бе стиснал зъби, а мускулите по лицето му яростно заиграха.

Накрая Алекс остана съвсем гола, Рик Стивънс се усмихна, в очите му проблесна огън и той облиза устни.

— Ела по-близо — прошепна той — и застани на колене.

Макс погледна часовника си. „Сега!“ — каза си той. И точно в този миг, като по команда, се чу гласът на Патси:

— Алекс? Алекс? Къде си?

— Това е майка ми — извика Алекс.

— По-тихо! — Ръката му запуши устата ѝ.

— Алекс? Къде си... в съблекалните ли си? — Гласът бе съвсем наблизно.

— Добре... иди при нея — сърдито изсъска Рик, — но само една дума... само една дума, хлапе, и с теб е свършено, ясно ли е?

Алекс кимна. Гърлото ѝ бе сковано от страх. Отвори вратата, а Рик Стивънс се залепи до стената зад вратата.

— Идвам! — прегракнало извика момичето. — Само една минутка... — След секунди тя навлече банския си костюм, изхвъркна от кабината и се затича към Патси.

Патси хвана ръката на момичето и ядосано заговори:

— Колко пъти съм ти казвала да не идваш тук! Знаеш заповедите на мадам... а сега се прибирай по-бързо, преди някой да ни е видял... — Гласът ѝ заглъхна.

Макс направи още няколко пози на голия актьор, но големият му член вече не стърчеше гордо нагоре, а бе провиснал надолу.

— По дяволите! — Последваха още няколко цветисти ругатни. Рик Стивънс изчака още няколко минути и предпазливо отвори вратата. Огледа се и като се убеди, че наоколо няма никого, тръгна към басейна. Скочи във водата и бързо заплува, преплува две дължини, излезе от басейна и се зави с хавлията, преди да се запъти към къщата.

Макс въздъхна облекчено и слезе от пейката. Устата му беше пресъхнала, ръцете му трепереха, а мислите му бясно препускаха. Най-

после бе хванал перверзното копеле на местопрестъплението! „Жалко, че филмът не е цветен — помисли си той, докато пренавиваше лентата, но звукозаписът заслужава Оскар — никой не би могъл да сбърка гласа на прочутия актьор.“

— А сега да видим дали този път ще се измъкнеш безнаказано!
— Макс радостно протри ръце. — Но първо ще отида при Алекс...

— Добре ли се справих? — попита Алекс, когато Макс влезе в стаята ѝ.

— Заслужаваш Оскар. За най-добра актриса. А за теб Патси — за поддържаща роля. Аз пък ще се задоволя и с наградата за най-добър продуцент.

— Бях много нервна — призна си Патси. — Сигурна съм, че гласът ми издайнически трепереше.

— На мен ми звучеше много добре — успокои я Макс. Той повдигна с ръка брадичката на Алекс и я погледна в очите. — Справи се отлично, хлапе — похвали я той, имитирайки гласа на Хъмфри Богарт, което винаги я разсмиваше. Сетне продължи с малко тъжен и разстроен глас: — Искаше ми се да не те бях намесвал в тази отвратителна сцена... но нямаше друг начин.

— Знам — отвърна Алекс и доверчиво се сгуши в него.

— Нали знаеше, че бях там през цялото време и нямаше да позволя да ти се случи нещо лошо?

Алекс се изправи на пръсти и звучно го целуна по бузата.

— Знам, че щеше да се погрижиш за мен. Нали винаги досега си го правил?

Той се обърна към Патси.

— Нали ти казах? — Канеше се да каже, че Алекс е дяволско чудо на природата, но се сдържа и добави: — Тя е една на милион!

— Сега ще кажеш ли на мадам?

— Не само ще ѝ кажа, но и ще ѝ покажа снимките и ще ѝ пусна записа.

Алекс потръпна.

— Тя ще каже, че аз съм виновна, знам го. За нея винаги аз съм виновната.

— Знам как да я накарам да ми повярва.

Патси леко се изкашля.

— Ами... къде ще проявиш снимките? Не е удобно да ги занесеш във фотолаборатория.

— Не се притеснявай. Познавам един фотограф, който е отличен в занаята си и прави страхотни снимки двадесет на четиринадесет, а освен това ще си държи устата затворена. — Ухили се и на бузите му се появиха трапчинки. — Няма да се задоволя с по-малък формат.

Алекс щеше да се задави от смях.

— Всичко е наред, детето ми. — Макс я притисна към широките си гърди. — Ти се справи великолепно, но това беше отвратителна сцена, а едно малко момиче не би трябвало да преживява подобни гадости, но той ще си получи заслуженото. Давам ти думата си, а ти знаеш, че никога не съм те лъгал, нали?

Алекс мълчаливо кимна в знак на съгласие.

— Кога ще кажеш на мадам? — попита Патси.

— Когато уредя всичко останало. Първо трябва да свърша още няколко неща, което ще ми отнеме три-четири дни, но не се тревожете, скоро ще се върна. Първо трябва да убедя мадам да направи нещо, което няма да я зарадва.

— Какво е то? — поинтересува се Алекс.

— Сега не мога да ви кажа, но скоро ще го научите.

— Те ще останат ли във вилата? — обади се Патси.

— Да. Възнамеряват да останат във вилата до началото на снимките на следващия филм на Красивото момче, които започват в края на следващия месец в Холивуд. Искам от теб — обърна се той към Алекс — да си стоиш в стаята и да не приближаваш до басейна. Разбра ли ме? Той няма да направи нищо. Тази сутрин здравата се уплаши, така че според мен, за известно време ще си наляга парцалите. Той е от онези типове, които много добре се грижат за своите интереси.

Една седмица по-късно Алекс и Патси тъкмо бяха седнали да вечерят, когато Марта влезе в стаята с блестящи от възбуда очи и задъхана от бързото качване по стълбите.

— Веднага трябва да слезете в нейната дневна. Мадам ви очаква. Патси и Алекс се спогледаха, а детето преглътна.

— Веднага ще дойдем — спокойно рече Патси.

— Страх ме е — отпаднало прошепна Алекс. — Знам, че тя ще обвини мен. — Скочи от масата и Патси чу как повръща в банята.

Гувернантката я последва, изми преbledнялото ѝ лице и го избърса с книжна салфетка.

— Аз ще съм с теб, а и Макс ще бъде там. Не се тревожи.

— Но тя ме мрази, знаеш, че ме мрази... а него го обича, нали? Тя е омъжена за него, нали? — Гласът на Алекс потрепери и заглъхна.

— Трябва да вървим — нежно я прегърна Патси. — Знаеш, че не обича да чака.

Патси почука на позлатената врата и отвътре се чу спокойният глас на мадам:

— Влезте.

Ева стоеше пред камината, с гръб към тях, облечена в любимия си сребристосив копринен пенъоар, който падаше на богати дипли около тялото ѝ. Косата ѝ блестеше като полирана мед. Тя не се обърна и двете жени се спряха до вратата. Алекс стисна ръката на Патси, макар да бе висока почти колкото гувернантката си, и по детски се притисна до нея, за да се успокои. Патси също стисна ръката ѝ в отговор и тихо рече:

— Всичко е наред. Няма да ѝ позволя да те обиди.

Двете търпеливо чакаха. В стаята бе тихо, отвън се чуваше шумоленето на листата в дърветата, а в стаята — тиктакането на стенния часовник и прашенето на дърветата в камината. Алекс със страхопочитание огледа малката, но разкошно обзаведена стая. Досега не бе влизала тук и бе смаяна от мебелировката — подът бе застлан с дебел килим, мебелите бяха тапицирани с копринена дамска с цвят на старо злато, по стените висяха пейзажи с цветя от Фантен Латур, мебелите бяха от осемнадесети век, а в изящния бюфет се виждаха подредени порцеланови съдове — също от миналото столетие.

Погледът на Алекс се спря на картината над камината — портрет на мадам от известен художник. На него тя бе изобразена в пурпурна наметка като императрица: едната ѝ ръка, отрупана с пръстени, бе отпусната в гънките на роклята, другото ѝ рамо бе оголено, разкривайки блестящата ѝ гладка кожа. Великолепната коса се спускаше по изваяните ѝ рамене, прекрасните ѝ очи гледаха дръзко, а устните ѝ бяха извити в чувствена усмивка. „Можете да ме гледате —

сякаш казваше портретът, — но първо трябва да паднете на колене пред мен.“

— Къде е Макс? — прошепна Алекс. Патси мълчаливо поклати глава.

Вратата се отвори и затвори и съпругът на Ева влезе в стаята.

— Добре, скъпа, за какво е този шум? Жак ми каза, че искаш... — Той внезапно спря, когато видя двете женски фигури в другия край на стаята.

Ева се извърна и Алекс видя, че лицето ѝ бе застинало в добре познатата ѝ безжизнена маска, но детето усети, че под безизразното ѝ лице кипи едва сдържан гняв, и сякаш гореща вълна я облъхна.

— Няма да ви представям, защото знам, че вече се познавате, при това доста интимно — студено рече тя.

Съпругът ѝ пребледня.

— Да познавам кого? — попита той. Ева нищо не отвърна, само го изгледа, а той забързано заговори: — Не разбирам. Кое е това дете и какво е казало то за мен? — Изразът на лицето му се промени, сякаш режисьорът бе казал, че камерите са включени и той пристъпи към снимачната площадка. — В тона му прозвуча облекчение, когато заговори с провличения си глас. — Разбирам какво става... Нали ти казвах, скъпа, за стотиците жени, които настояват, че имат деца от мен, спомняш ли си? Нали съм секссимвол? Светът е пълен с обезумели жени, които се кълнат, че съм имал връзка с тях. Те са толкова много, че един живот едва ли би ми стигнал да ги задоволя. — Обърна се към Алекс и укорително поклати глава. — Ти си добро хлапе, но си сбъркала адреса. Опитай с Уорън Бийти. За него се говори, че не отказва на нито една обожателка. — Извърна се към съпругата си и заяви с най-искрен тон: — Никога през живота си не съм виждал това момиче.

— Да, но тя те е виждала, при това в цялата ти голота. — Ева се приближи до бюрото, взе един плосък плик и го подхвърли към Рик Стивънс. Той го хвана, все още озадачен, отвори го и извади първата снимка. Алекс видя как изражението на лицето му веднага се промени, за миг остана като вцепенен, но сякаш отново подчинявайки се на невидимия режисьор, равнодушно каза: — Снимките са фалшиви... — Но продължи да рови в плика и лицето му се стегна. Нито веднъж не

се извърна към Алекс — беше твърде умен, за да го стори, но не беше нужно — тя се досещаше какво изпитва той.

— А това не е ли твоят глас?

Ева включи малкия касетофон, който държеше в ръката си.

— Виждаш ли го? — Гласът не можеше да се сбърка, макар акцентът му да бе различен. — Погледни го как се е изправил и моли. Той иска да си поиграеш с него, както го правехме преди, това много му хареса. Устата ти е много подходяща за него... и когато го поемеш, ще разбереш колко ще му хареса вътре. Той обича такива като теб... млади и стегнати...

— Не... моля те, не искам, моля те... — Гласът на Алекс бе накъсан и задъхан от паниката. — Моля те, не прави това с мен... Не искам...

— Няма значение какво искаш. Важното е аз какво искам, защото винаги става това, което аз реша. Или ще изхвърчите на улицата двете с майка си. А сега ела тук и застани на колене пред мен.

Ева спря записа.

— Мислех, че имаш по-добър речник — саркастично отбеляза Ева. — Всъщност ти откъде си? От някоя ферма? Може би си бил каубой, защото този акцент е от Дивия Запад.

— От Оклахома съм — невъзмутимо отвърна съпругът ѝ. — Но записите също могат да се фалшифицират. Не за пръв път се опитват да ми пробутват подобни номера.

— Да, но сега е за последен. Тук е Швейцария, а не Холивуд. Тук твоето студио няма никаква власт и не може да подкупи полицията. Ако им предоставя тези снимки и записи, ще се отнесат много сериозно към тях, особено ако добавя и декларация, подписана от лекаря, който е прегледал момичето и е установил, че девствената ѝ ципа е била грубо разкъсана и е имала вътрешни наранявания...

— Я стига! Това вече минава всяка граница!

— Ще те дам под съд — спокойно отговори Ева. — Всичко ще стане публично достояние. С твоята кариера е свършено, ако...

— Ако какво?

— Ако не напуснеш веднага тази къща, без да губиш време да си събираш багажа. Ще ти го изпратя по-късно. Ще се съгласиш на развод и ще направиш точно това, което моите адвокати ще ти съобщат.

Рик Стивънс я изгледа удивено, неспособен да повярва на думите й.

— Какво, по дяволите, си въобразяваш? Да не си мислиш, че вечно ще треперя пред теб? — Продължи с язвителен тон: — Аз не съм като онзи жалък италиански принц, който бе готов да се продаде за няколко сребърника. Аз съм Рик Стивънс, прочутата кинозвезда, мечтата на милиони жени по света! Да, моето студио ме подкрепя и много се лъжеш, ако си вярваш, че те ще обърнат внимание на тези долнопробни фалшификати! Аз им нося такива печалби, че никога няма да ме изпуснат. Тридесет милиона долара... толкова е моята цена и затова не можеш да ме изхвърлиш отгук като някой презрян просяк. Заложил на моята карта и ще се убедиш, че ще ти сервирам толкова голям залък, че няма да можеш да го отхапеш със скъпите си изкуствени зъби. — Той самонадеяно се ухили и се изпъчи.

Ева смразяващо го изгледа и усмивката му се стопи.

— Така ли мислиш? — Тя повиши глас. — Макс!

Макс се появи иззад тежката брокатена завеса.

— Викате ли ме, мадам? — важно попита той, имитирайки маниера на иконома Жак.

Алекс потисна смеха, но не можа да скрие радостта си. Патси въздъхна облекчено. Имаше чувството, че в следващия миг ще избухне бомба.

— Разкажи на мистър Стивънс за преговорите, които току-що приключиха.

— С удоволствие. — Макс се поклонил и се обърнал към актьора. Лицето на Рик бе напрегнато и пребледняло. — От вчера следобед, от два часа калифорнийско време, петдесет и един процента от акциите на „Берковиц Интърнешънъл“ принадлежат на мадам Черни. Подписах документите и сключих сделката от нейно име. Мистър Берковиц повече няма да управлява компанията. На негово място е назначен мистър Дъглас Хирш. — Макс сияйно се усмихнал. — Струва ми се, че лелеяната мечта на мистър Берковиц да направи нова версия на „Отнесени от вихъра“ се разби на пух и прах заради провала на последния му филм „Погубени от страст“. Той е пълно фиаско. Върти се от три месеца по кината и не успя да върне дори десет процента от огромните разходи за създаването му. Искате ли да ви съобща точните цифри?

— Лъжеш! — Рик изостави изискания акцент от Източното крайбрежие и заговори с носовия западняшки говор на каубоите от Оклахома.

Макс извади от джоба си някакъв документ.

— Имам копие от договора. Предполагам, че ще познаете подписа на мистър Берковиц. Ако искате, по-късно можете да го прочетете по-подробно. — Той се приближи до актьора и пъкна договора под носа му, предварително отворен на последната страница, където личаха подписите на Макс Фабиан и Сайръс Л. Берковиц. — Твоят договор с бившата компания на Берковиц вече принадлежи на мадам като част от сделката. Като главен акционер тя има решаващата дума за всичко, но мога да те уверя, че договорите ти за четирите ти филма са в сила. Снимките ще започнат по план, от 28 юли, за филма... — Макс погледна в документа — а, ето го... „Втори шанс“, в който ще се снимаш с красивата Лора Уелс, с режисьор Сидни Шалърт. — Макс отново се усмихна. — При условие обаче, че изпълниш нарежданията на мадам. В противен случай се опасявам, че договорът ще бъде прекъснат заради морално разложение.

— Не вярвам нито дума! Сай Берковиц никога не би ми погодил такъв номер! Той не може да си позволи да...

— Не може да не си го позволи. Затънал е до гуша в дългове. Вложи всичките си печалби във филма „Погубени от страст“, продаде яхтата си и ипотекира разкошната си вила в Бел Еър. — Макс въздъхна. — Страхувам се, че мистър Берковиц е напълно фалирал. Парите, които ще получи от сделката с мадам Черни, едва ще му стигнат да се разплати с кредиторите си, а от това, което съм чул, мога да предположа, че ако се наредят в редица, ще стигнат чак до Сан Диего.

Рик Стивънс бе бял като платно. Дивият му поглед се местеше неспокойно от лицето на Макс към лицето на съпругата му.

— Всичко това е твоя работа! Ти си го планирал заедно с тази малка кучка! Някой ти е казал, че... — Той стисна устни.

— Че обичаш малки момиченца? Да, разбрах го. Освен това научих колко скъпо е струвало на кинокомпанията да прикрива твоите перверзни увлечения.

Съпругът на Ева остана безмълвен, докато трескаво обмисляше последиците.

— Сай не може да е фалирал — рече най-после той. — Последните ми два филма му донесоха повече 65 милиона долара.

— Които той безразсъдно похарчи като човек, намиращ се на прага на смъртта. Голяма част от тези пари потънаха в „Погубени от страст“. Освен това жена му харчи прекалено много. Предполагам, че добре я познаваш, нали? Красивата Сали Барне. Тя обожава диамантите, и то по-големите. Похарчил е седем милиона долара за яхтата си „Куин Мери“, а после я продаде само за три милиона. А като прибавим и загубите му в казината в Лас Вегас... Собствениците на тези казина са много разгневени и настояват веднага да си изплати дълговете.

— Това не е истина... не е истина — отчаяно повтори актьорът.

— Истина е. Мистър Берковиц е бил принуден да продаде петнадесет процента от акциите на студиото, които е получил от баща си, за да финансира „Погубени от страст“, а десет процента е продал една година преди това. Постепенно е разпродавал всичките си акции, тъй като ножът вече е бил опрял до кокала. А, забравих да спомена, че вероятно ще го осъдят на две години за укриване на данъци.

— Но защо аз нищо не знам? Сай трябваше да ми каже. Ние бяхме приятели...

— Мистър Берковиц няма приятели. Той има само кредитори. Преди седем години е наследил от баща си процъфтяващо студио. Много тъжен пример за пълен банкрут. Ако не бе приел предложението на мадам, с него щеше да бъде свършено. Сай е много добър в харченето на парите, но когато трябва да се печелят... — Макс се ухили. — Май е добър само в леглото, също като теб. Сега трябваше да спасява собствената си кожа и въобще не е мислил за теб. Може би се надява, че ти все някак си сам ще се справиш с тази бъркотия.

— В цялата тази работа има нещо много гнило. Ти още от началото си против мен, още от мига, в който се появих в тази къща...

— Да, можеш да се обзаложиш, че е така. Знаех какво представляваш още в първия миг, когато те видях. Ти си арогантен кучи син, жалко парвеню, замаян от славата. Холивуд вече не е същият. Луис Майер е мъртъв, старата киносистема също е погребана с него. Големите звезди няма да искат да имат нищо общо с отрепки като теб, макар че моралът не е толкова строг, както по времето на Ингрид Бергман. Мъжете, които развратничат с деца, не се радват на

популярността на зрителите, дори и самите зрители да не са толкова морални. Това момиче е само на тринадесет години и ако това се разчуе в Холивуд, твоята звезда ще помръкне. Никой няма да се интересува от способностите ти, а само от постъпките ти. Мадам сега наистина те притежава и ще трябва да напрегнеш цялото си умение, защото за в бъдеще ще работиш за нея и ще трябва да изпълняваш заповедите ѝ.

Красивото му лице се изкриви от гняв, а очите му заблестяха от ярост. Езикът му облиза пресъхналите устни. Красивите му момчешки черти за миг изчезнаха и под тях се появи изражение на лисица, уловена в капан.

Когато заговори, обърнат към съпругата си, от устата му захвърчаха слюнки, злобата и гневът надделяха над страха му.

— Да работя за теб! Да ти принадлежа! Проклет да бъда, ако го направя! Имаш договор за два филма, който си наследила от Сай, но след това всичко е свършено.

— Не. Ти си свършен, защото ако не преподпишеш договорите, аз ще предам записа и снимките на швейцарската полиция. Ако не работиш за мен, за никого друг няма да работиш. Ясна ли съм?

Гневът му изчезна и той умолително я погледна.

— Не мога да повярвам, че ми причиняваш всичко това.

— По-добре да приключваме. Свободен си да си заминеш. Колата ти те чака пред входната врата. Не ме интересува къде ще отидеш, след като напуснеш къщата ми, но очаквам на 28 юли да се явиш на работа.

— Виж, нека ти обясня...

— Знам какво представляваш и повече не се интересувам от теб.

— Ева, за бога... — изхриптя Рик.

Тя се извърна с гръб и натисна звънеца. Когато икономът се появи, Ева тихо каза:

— Мистър Стивънс си тръгва, Жак. Колата му откън ли е?

— Да, мадам.

— Натоварихте ли багажа му? Провери ли дали паспортът му е в чантата?

— Да, мадам.

— Е, вече нищо не те задържа тук — заяви Ева на съпруга си.

— Ще ми платиш за това! — озъби се той. — Никой не може да ме притежава. Съветвам те да си пазиш задника, лейди, за да не получиш силен ритник в някой от близките дни!

Вратата се затръшна зад него.

Ева се обърна към камината.

— Сега може да си вървите.

Алекс дръпна ръкава на Макс.

— А какво ще стане с училището? — прошепна му тя.

— Не сега, скъпа. Прави каквото ти каза. — Гласът му бе мек, както обикновено.

Алекс неохотно излезе от стаята, последвана от Патси.

Когато останаха сами, Макс я попита:

— Това ли е всичко?

— Да — отвърна Ева и Макс напусна стаята.

Ева стисна облегалките на креслото и пое дълбоко дъх. Сетне взе снимките и касетофона и влезе в малкия асансьор, който я отведе в спалнята ѝ. Отиде в стаята за преобличане, където всички стени бяха с огледала. Натисна скрития бутон, огледалото се отмести и откри вратата на сейфа, вграден в стената. Набра комбинацията — това бе датата, на която официално бе регистрирана компанията „Ева Черни Козметикс“ — и постави касетофона и плика със снимките в сейфа. Натисна бутона и огледалото се върна на мястото си. Ева съблече пеньоара си, свали обещите си и ги постави в касетката с бижута. Върна се в стаята за преобличане, отвори чекмеджето на скрина, извади ножиците, отиде в тоалетната стая на съпруга си и методично започна да реже на ивици дрехите му.

Спря едва когато всичко стана на парцали. Дишаше тежко, а устните ѝ бяха здраво стиснати. Захвърли ножицата върху купчината парцали и се върна в спалнята си. Легна по гръб и дълго остана така, загледана в тавана. Накрая се обърна, зарови лице в копринените чаршафи и избухна в плач. Пръстите ѝ конвулсивно мачкаха коприната.

— Защо? Защо? Защо винаги така се случва с мен? — Плака, докато почувства, че повече сълзи не ѝ останаха. Заспа изтощена, заровила лице в мократа коприна.

[1] Романьолски (Switzerdeutsch) е местният или най-старият език в Швейцария, запазен главно в немскоговорещата ѝ част, т.е. около Цюрих, смесица от долнонемско наречие и закърнял отглас от старофренски изговор с преобладаване на първия елемент, но в никакъв случай не съвпада с баварския диалект. — Б.пр. ↑

Издание:

Вера Коуи. Блясъкът на славата. Книга първа

Американска. Първо издание

ИК „Калпазанов“, Габрово, 1996

Редактор: Мая Арсенова

Коректор: Ивелина Илиева

ISBN: 954-170-120-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.